

Vir elke dag . . .

'n Bybelse Dagboek
ten dienste van die
daaglikse gebruik
deur gelowiges, by
die huisgodsdienste en
by huisbesoek deur
kerklike ampsdraers.

1979

'n Woord vooraf . . .

Die redaksie van die Bybelse Dagboek bied hiermee andermaal die werk van 'n groot groep medewerkers, met dankbare erkenning teenoor laasgenoemdes aan en vertrou dat lesers van die Almanak by huisgodsdienste en ampsdraers by huisbesoek ruimskoots hiervan gebruik sal maak.

Die begin of einde van u dag se werksaamhede kan net verryk word deur so 'n oordenking. Laat dit die bakens op u pad vir elke dag wees.

*Redaksie
MJ Naudé
PM Smith
JH Koekemoer*

Boodskap vir die nuwejaar

“Die evangelie van Jesus Christus, die Seun van God!” Dit is tog ‘n heerlike boodskap op die nuwejaarsmôre want die evangelie is die blye boodskap van genade en vrede, van vergewing en verlossing. En so ‘n boodskap moet altyd ons hart vervul met gedagtes van dankbaarheid en blydschap. Dit moet ons met stille vertroue die dreigende toekoms tegemoet laat gaan, terwyl ons tog die goeie bly verwag.

Die lewe waartoe die nuwejaar ons weer oproep, gaan blykbaar veel van ons eis. Ons sal bepaalde opofferings moet maak. Met oop oë sal ons moet let op die weë wat die Here vir ons aanwys. En met skerpe ore sal ons in die tekens van die tye moet luister na die naderende voetstappe van Christus. Met ‘n gewillige hart sal ons in ons roeping en verantwoordelikheid getrou moet wees. Ons lewensgewoontes kan dikwels vir ons ‘n ergerlike hindernis wees om ons werk behoorlik te verrig. Deur ons dwase eiegeregtigheid kan ons so dikwels in ons eie pad staan. Daarom het die evangelie van Jesus op die eerste dag van die nuwejaar ook vir ons persoonlik ‘n goeie en blye boodskap: Deur die koms van Christus is daar ook vir ons genade, vergewing en verlossing. Verlossing ook van onself, sodat ons met veerkragtige tred, blymoedig en vol van vrede en dankbaarheid die toekoms tegemoet kan gaan! In Christus het die heil van God in die wêreld gekom tot behoudenis en saligmaking vir almal wat glo!

Die werking van die Heilige Gees

In sy uur van volle selfoorgawe, moes almal dit weet, want dit is tot mense se heil: “Jy is my geliefde Seun. In Jou verheug Ek My”.

Wanneer ook ons alles wat ons is of het, prysgee net om God te dien, sal ons die vertroostinge van God ontvang.

Die neerdaling van die Heilige Gees op Christus, was die voorbereiding vir sy werk. Die verlossingswerk wat Christus moes doen, was ‘n moeilike taak en ‘n ontsaglike onderneming. Al wat verlore was, moes Christus soek en red. Hy moes aan die kruis sterf vir die verlossing van die wêreld. En Hy doen dit met liefde. Maar vir hierdie ontsettende taak het Christus altyd die ondersteuning van die Heilige Gees gehad. Hoeveel te meer het ons dan nie die versterkende en vertroostende salwing van die Heilige Gees nodig om in die geloof te volhard nie!

Die neerdaling van die Heilige Gees op Christus, was ook die voorspelling van sy koninklike oorwinning. Waar Hy tot in alle ewigheid as Koning sal heers, sal Hy die poorte van die Godstad wyd oopmaak vir 'n skare wat nie getel kan word nie! Sal ons ook onder daardie skare wees?

3 Januarie

Lees Mark 1:9-15

Teks: Mark 1:15

Die koninkryk van God het naby gekom

Die Saligmaker wat in Betlehem gebore is en in Nasaret opgegroeï het, was EEN soos wat die wêreld nodig gehad het, maar nie soos wat die Jode Hom verwag en begeer het nie. Die Jode wou 'n sterk militêre leier hê wat die Joodse volk van die Romeinse oorheersing met geweld kon verlos. Hulle begeer iemand wat die koninkryk van Israel weer kon herstel soos in die dae van koning Dawid.

Maar nou praat Jesus van die koninkryk van God! Reeds met sy intrede in die wêreld spreek Hy van 'n nuwe tyd en van 'n beter lewe! Christus wil binnedring in ons harte, én in ons omstandighede, én in die lewe van die volkere om die nuwe tyd te bring. Die ou tyd of die verlede is die tydperk van sonde en ellende. Die is nou verby. Die nuwe tydperk is die tyd van genade, barmhartigheid en liefde. Dít is die tyd van Gods koninkryk!

In die verlede kan ons nie leef nie. Daarom moet ons met oop ore luister na Hom wat sê dat ons onder 'n nuwe heerskappy moet staan, en 'n nuwe, beter lewe moet lei.

Christus staan nog altyd in ons midde om ons te red van baie dwalinge wat besig is om ons na die afgrond te voer. Hy verkondig aan ons die moontlikheid en die werklikheid van die koninkryk, waarin ons mekaar soos broers en susters kan help en beskerm, omdat ons self aangegryp is deur die genade en liefde van God in Christus!

4 Januarie

Lees Mark 2:1-12

Teks: Mark 2:3

Geestelik verlamdes hoort by Jesus

Niemand kan sy medemens se siel red of sy sondeskuld betaal nie. Tog kan ons help om hom te bring by Jesus wat sy siel kan red en vir sy sondeskuld wil betaal.

Die verlamde man van Kapernaüm het in sy siel 'n geheime stem hoor fluister wat sê dat daar by Jesus ook vir hóm redding moontlik was! As hy tog net by Jesus kon kom! In sy hulpeloosheid ondervind hy die onskatbare waarde van sy vriende. Goeie vriende is 'n deel van ons geluk hier op aarde. En ons kan ons medemens geen beter weldaad en geen groter vriendskaps-

diens bewys as om hom met die hand van liefde tot Jesus te lei nie. Die Here het dan ook oral op ons lewenspad geestelik verlamdes geplaas. Ons moet sulke ongelukkige mense met geloof en liefde tot Jesus bring. Maar versuim ons nie dikwels ons voorbidding vir sulke mense nie?

Ons kom dikwels in aanraking met mense wat swaar gebuk gaan onder die kwelling van een of ander sonde, of wat worstel met een of ander lastige versoeking, of wat ernstig twyfel ten opsigte van hulle geloof. Tot sulke mense moet ons vriendelik en teergevoelig spreek met begrip vir hulle probleme en hulle so tot Jesus bring. Jesus sal die nodige doen! Van sulke mense maak Hy nuwe, gelukkige mense wat gelowig leef en dankbaar is.

Wat die vier vriende lank gelede in Kapernaüm gedoen het, kan ook ons elke dag van ons lewe deur geloof en liefde doen!

5 Januarie

Lees Mark 2:1-12

Teks: Mark 2:12

Die genade van Christus is wonderlik

Ons het hier 'n aandoenlike verhaal van 'n man wat verlam was. Sulke verlamdes wat swaar gebukkend gaan onder die mag van die sonde, sien ons nog oral. Die sonde van die sterk drank, kwaadsprekery, haatdraendheid, onversoenlikheid en eersugtigheid doen sy verlamdende werk aan die gees van die mens. Dit maak van die mens 'n bejammerenswaardige wese. MAAR . . . dan is daar genesing by Christus! Van 'n verlamde sondaar wil Hy ons maak tot 'n wandelende wonder en 'n dankbare gelowige wat die Naam van God verheerlik! Ons moet dan maar net tot Christus kom. Die kerk van Christus, die huis van aanbidding, is so by uitnemendheid die plek vir geestelik verlamdes. Uit die kerk van Christus moet daar uitgaan, net soos uit die huis van Kapernaüm, sterk en gesonde mense. Op die woord van Christus moet ons kan opstaan en 'n lewende bewys word van die mag en genade van Christus. As 'n mens met 'n nuwe gees moet ons volgens die Woord van die Here kan wandel.

Die boodskap van die genade van Christus, sal altyd 'n kragvolle geneesmiddel wees vir almal wat in die geloof tot hom kom. Die feit dat ons gedurig met Christus in aanraking kom, moet sigbaar wees in die veranderde, geheiligde lewe. Daar moet dinge in die kerk van Christus plaasvind wat nêrens anders kan plaasvind nie, sodat die wêreld geforseer word om te getuig: "So iets het ons nog nooit gesien nie!"

'n Nuwe lap op 'n ou kleed

Die Fariseërs kon nie verstaan dat die ou bedeling van die Wet moes plek maak vir die nuwe bedeling van die genade nie. Jesus mog wel sy evangelie van genade bring, maar slegs as 'n toevoegsel of aanhangsel tot die eerwaardige kleed van die Wet. Dit noem Christus: Om 'n lap van nuwe, ongekrumpte materiaal, op 'n ou, verslete kleed vas te werk. Sodra dit dan gewas word, krimp die nuwe materiaal, en dan word die skeur in die ou kleed nog groter.

En daardie egte Fariseërsges leef nog steeds deur al die eeue heen. Die evangelie van genade word so dikwels op die ou mantel of kleed van die Wet vasgeryg. 'n Wêreldse mens kry soms onder sware beproewings 'n bevliegung van 'n ernstige aard. Sy huis word miskien besoek deur 'n ernstige siekte of deur die dood. En dan moet dinge anders word: Die Here *moet* nou by kom! Die Bybel word afgestof sodat dit weer gelees kan word! En die kerk wat so lank verwaarloos was, word weer besoek! MAAR die wêreldliefde word nie afgedank nie. Aan die gesindheid van die hart word niks verander nie! Dit is net 'n aangelaapte geloof en 'n opgestikte belydenis. Die ou sondaarskleed bly presies nog dieselfde. Ons kan nie staat maak op eie verdienste, net met so 'n skynseltjie van die genade en verdienste van Christus daarby nie. Daarom moet ons gewaarsku wees, en altyd bid vir die geheel nuwe kleed van die genade wat uit een stuk geweef is!

Jesus Christus herstel die rusdag

Jesus Christus het in die wêreld gekom om te herstel. Alles wat ontwrig en verdraai was, moet weer in orde gebring word. Orals het dit verkeerd geloop toe die vreemde mag van die duiwel en die sonde ingetree het. Geen terrein is onbeskadig gelaat nie.

Die kerk met die gelowiges was vir die duiwel die eerste terrein waarop hy met sy bese verdraaiingswerk toeslaan. Die belangrikste dag vir die kerk is die sabbat of die rusdag wat die Here God bepaal het. Die Here God het dit bedoel as 'n dag wanneer die gelowiges telkens uit hulle gewone gang en lewe terugkeer tot die intieme gemeenskapsoefening met God. Hulle moet telkens kom verneem wat Gods wil is. Sy wil is dat hulle Hom moet liefhê met die hele hart- die hart is die oorsprong van die lewensuiting- en met die hele siel. Dit beteken met jou

hele lewe- en met die hele verstand. Met ander woorde kan ons dit so stel: Die gelowiges moet God liefhê en eer met al hulle ingeskape vermoëns. Hulle moet Hom liefhê met hulle gevoelsuitinge, hul handelinge en denke.

Wanneer hulle op die rusdag by hierdie bestemming telkens teruggebring is, sal hulle vanselfsprekend ook hulle medemens met liefde en barmhartigheid bejeën. Die liefde vir die medemens hang volkome saam met die liefde vir God. Die liefde vir die medemens roep ook weer al die ingeskape vermoëns van die mens na vore. Die gevoel, die daad, die denke mag nie van mekaar losgemaak word nie.

Daarom kom ons Sondae saam om te luister na die Woord van God, Hom te aanbid en te loof en ons offergawe vir die barmhartigheidsdiens te bring.

8 Januarie

Lees Mark 3:20-30 Teks: Mark 3:28-29

Die onvergeeflike sonde

So dikwels het lidmate, met huisbesoek, vol bekommernis aan predikante gevra: Wat is die sonde waarvan die Bybel sê dat as jy daaraan skuldig is, daar geen vergewing vir jou sal wees nie. Hulle is bekommerd omdat hulle rondloop met die gedagte dat hulle so 'n oortreding begaan het. Hulle skiet tog maar altyd te kort en sondig elke dag deur gedagte, woorde en werke. Watter een is dan tog die onvergeeflike?

Op hierdie vraag het ek lank gelede een van ons ouer predikante 'n antwoord hoor gee. Hy het nie 'n sekere sonde gaan noem nie. Hy het net daardie lidmaat uit sy kwellende twyfel gaan haal met die versekering dat as hy nog bekommerd voel oor so 'n moontlike sonde, die weg tot vergewing deur Jesus Christus nie gesluit is nie. Hy kan maar gerus kinderlik gelowig op Christus sien wat al sy sonde, ook die sondigheid van sy hart, deur sy lyding en sterwe aan die kruis by God versoen het.

Ons teks en sy verband laat geen twyfel wat die onvergeeflike sonde is nie. Jesus Christus se bewering in verband met daardie sonde begin Hy met die woord: "voorwaar." Dit wys op die waarheid en vastheid van sy uitspraak. Hy tree daar as getuie van God op. Jesus praat van sonde wat vergewe kan word. Daarby kom selfs Godslastering. Dan noem Hy die sonde teen die Heilige Gees wat 'n ewige sonde is. Hy sluit aan by 'n ou Joodse onderskeiding. Daar was 'n sonde met opgehefde hand en 'n sonde sonder opgehefde hand. Die eerste was die opsetlike, die tweede was die sonde uit swakheid. Die skrifgeleerdes het met opset Jesus Christus as die enigste en algenoeg-

same redder verwerp. So 'n sonde is die sonde wat nie vergewe sal word nie.

9 Januarie

Lees Mark 3:31-35

Teks: Mark 3:35

Wie is familie van Jesus Christus?

In die gedeelte wat ons gister gelees het, het die skrifgeleerdes met opset Jesus Christus verwerp deur 'n interpretasie dat Hy nie van God maar van die duiwel uit werk. Nou is dit weer die bloedverwante van Jesus wat Hom misken en dink dat Hy buite sy sinne is (vers 20 e v). Hulle het Hom gesoek omdat hulle blykbaar bang was vir 'n botsing met die owerheid. Die skare wat aan sy voete gesit het, bring toe vir Hom die berig dat sy moeder en broers Hom soek. Daarop vra Jesus: "Wie is my moeder of my broers?" Toe kyk Hy na die mense wat na Hom gekom het en rondom Hom sit en sê: "Daar is my moeder en my broers!" Bloedverwantskap bepaal nie by Jesus Christus die familieskap nie. Die orde waarin Hy staan, ken nie meer die samehang van bloed en gesin nie. Die ryk wat Hy gebring het, skep 'n nuwe orde. Die ryk van God skep gemeenskap, maar van 'n ander soort. In daardie ryk moet die wat ingesluit is aan ander vereistes voldoen. Hy vat die vereistes saam as Hy sê: "Want elkeen wat die wil van God doen, dié is my broer en my suster en my moeder." Die wil van God is sy heilsraad wat in Jesus Christus openbaar geword het. Van die nuwe familie wat so ontstaan, is Hy die fondament, die eersgeborene onder baie broeders (Rom 8:29). In die plek van bloedverwantskap kom geesverwantskap. Dit is opvallend dat Jesus hier ook van sy susters praat. By Hom is nie ruimte vir diskriminasie teen die vrou nie. Elkeen dan wat familie van Jesus Christus is, sal die wil van sy Vader doen.

10 Januarie

Lees Mark 4:1-9

Teks: Mark 4:9

Pasop hoe ons luister na Gods Woord

Jesus begin die gelykenis met 'n oproep om te luister. Goed te luister, is absoluut noodsaaklik. Destyds het Jesus gewoonlik in die vorm van 'n gelykenis gepreek. Dit was 'n algemeen gangbare vorm waarin die rabbyne ook gepreek of geleer het. So 'n gelykenis is eintlik 'n raaiselwoord. Daar is 'n beeldhelfte en 'n saakhelfte waarna die beeldhelfte verwys. Die hoorders moet skerp luister en dan agter die beeld die saak vind waaroor dit gaan. Die beeldgedeelte van die gelykenisse het Jesus uit die gewone lewe van sy tyd geneem. Met die gelykenis van die saaiër was dit ook die geval. Wat Jesus toe van die saaiër gesê het, kon die hoorders hulle goed voorstel. Daar was vir hulle

niks buitengewoons in nie. Dit het baie keer so in hulle omgewing gebeur. Die saaiër strooi die saad uit, maar 'n deel lewer niks op nie. Daar was verskillende oorsake: Eerstens het 'n deel op die vasgetrapte pad geval. Die saaiër saai voordat hy die saad inploeg. Die ploeg kan nie die harde vasgetrapte pad breek nie. Die saad lê dan oop en onbedek. Die voëls pik dit op. Tweedens het 'n ander deel op die rotsagtige grond geval. Daar is net 'n dun laagie grond op die rotsagtige bodem. Dit kry mens baie op die bergagtige kalkwêreld van Palestina. Die saad skiet wel gou wortel en die koel nagte bevorder vinnige groei. Die plante is egter nie bestand teen die felle hitte van die dag nie. Daarom lewer die saad niks op nie. 'n Derde deel val op grond waar onkruidsaad oorvloedig lê. As dit opkom is die onkruid te veel, te sterk en verstikking is hulle lot. 'n Vierde deel val egter in die goeie grond. Die saad wat gesaai was, het vermenigvuldig. God het aan ons ore gegee om te hoor. Daarom moet ons goed luister na hierdie gelykenis want daar sit 'n belangrike boodskap van God in wat vir ons bedoel is.

11 Januarie

Lees Mark 4:13-20

Teks: Mark 4:14

Wat het geword van die saad wat by ons gesaai is?

Elke Sondag word daar saad by ons uitgestrooi. Dit gebeur in die erediens en in die kategeseklas. Dit gebeur ook gedurende die week. By die huisgodsdienste en daar waar ons self alleen ons Bybel lees, val die saad van Gods Woord. Ook die onderwyser van die Bybelkunde- en godsdiensoonderrigklas is besig om die saad te strooi. Die saad is die Woord van God. Die Woord van God is in die Bybel vir ons gegee. Daardie Woord word vir ons 'n lewende woord as die Heilige Gees dit vir ons verlig deur die geloof in ons harte te bring. So kom die koninkryk van God wat Jesus Christus gebring het in ons lewe. So neem God beslag van ons bestaan en vorm Hy ons tot sy diens. Ons kan op geen ander wyse deel kry aan Hom en sy koninkryk nie as net deur te luister na sy Woord en dit gelowig te aanvaar nie.

Sy Woord wat op verskillende wyse na ons kom, moet deur ons biddend en gelowig ontvang word.

Dit gebeur egter nie altyd so nie. Soms kom die Woord en gaan net by ons verby. Satan pik dit weg soos die voëls die saad wegpik, en voorkom hy dat die Woord by ons ingang vind. Soms hoor ons die Woord. Dit maak indruk op ons. Ons besluit om daarvolgens te gaan lewe. Maar gou kom daar weer iets wat ons belemmer om vol te hou. Verdrukking, spot en vervolging

word soms ook te sterk en dan kom die afvalligheid. Soms hoor ons die Woord wel duidelik en dit word ook tot 'n mate sigbaar in ons lewenswandel. Maar dan skiet die dorings van die sorg van hierdie wêreld en die verleiding van die rykdom en die begeerlikhede in verband met die ander dinge, en verstik die Woord. Maar deur Gods genade is daar altyd 'n deel wat ook by ons op goeie grond val. Daar doen die Woord sy werk en kan ons net verbaas staan oor die resultate.

12 Januarie

Lees Mark 4:26-29

Teks: Mark 4:26

God self laat die saad groei

Hierdie gelykenis is 'n teregwyding en 'n diep vertroosting. Al te dikwels dink ons dat ons deur eie inspanning die koninkryk van God in ons lewe moet bring. As ons nie daarin slaag nie – wat seker die geval met ons sal wees – word ons moedeloos en kom ons in vertwyfeling. Daarom is hierdie kort gelykenis so belangrik. Net die Markus Evangelie het hierdie gelykenis vir ons bewaar. Daar staan uitdruklik dat Jesus Christus met die beeld die waarskuwing en bemoediging vir ons bring dat ons nooit op onself aangewys is om aan sy ryk deel te hê nie. Hy sorg daarvoor. Ons taak is slegs soos die van die landbouer.

Ons ploeg die akker en saai die saad. Daarmee is ons taak volbring. Ons gaan gereeld kerk toe, ons leer getrou vir die kerkisasie, ons lees ons Bybel elke dag, ons bid in ons binnekamer, ons hou ons huisgodsdiens, ons neem die bevele van die Here in ons daelikse lewe in aanmerking en dan is ons taak daarmee afgehandel. Wanneer ons hierdie dinge getrou en gelowig doen, sal God sorg dat die saad sal groei. Ons weet self nie hoe nie, maar dit gebeur net verseker. Dit kan nie teruggehou word nie. Die vrugdraging is vanself die gevolg van die saai van die saad. Eers kom die halm, dan die aar en daarna die vol koringaar. Hierdie hele verloop, al is dit ook grootliks vir ons verborge, is Gods eie werk in Jesus Christus wat sy ryk bring en dit tot volle openbaring gaan bring wanneer die oestyd, die vol-einding van alle dinge, daar is. Dit is ons waarskuwing teen alle eie prestasie en vertwyfeling. Ons kan dit in Gods hand laat.

13 Januarie

Lees Mark 4:35-41

Teks: Mark 4:40

Die geloof in Christus verdryf alle vrees

Hierdie wondergeskiedenis word in Markus baie lewendig beskrywe. Verskillende besonderhede ontbreek in die ander evangelies. Die boot waarvan ons lees in 4:1, word nou gebruik

om Jesus en sy dissipels oor te bring na die anderkant van die meer. Dit het reeds laat geword toe hulle vertrek het. Jesus was moeg en uitgeput en het op die bank in die agterstewe op die stuurman se kussing gaan lê en aan die slaap geraak. Plotseling het 'n stormwind van die omliggende berge op die meer toege-slaan en die golwe hoog opgejaag. Die skip was in gevaar. Toe gaan die dissipels na Jesus, maak Hom wakker en verwyt Hom dat Hy slaap terwyl hulle in lewensgevaar verkeer.

Jesus het egter net een magwoord gespreek: "Swyg, wees stil!" Toe gaan die wind lê en daar was 'n groot stilte op die meer. Tot sy dissipels rig Hy egter 'n skerp woord: "Waarom is julle so bang? Hoe het julle dan geen geloof nie?"

Geloof is volgens die evangelie 'n waaghalsige-vir-moontlik-hou teen alle waarskynlikheid in, op grond van die messianiteit van Jesus. Die dissipels is so vol vrees en sonder geloof omdat die Messiasskap van Jesus ook vir hulle verborge was. Daarom al die misverstand. Die woorde wat Jesus gebruik het om die wind stil te maak is dieselfde woord wat Hy gebruik het om in Hoofstuk 1:25 die demoon of bose gees, te bestraf. Jesus Christus het alle mag in hemel en op aarde. Hy kan die geesteswêreld en die aardse wêreld deur een enkele magwoord dwing. Daarom hoef die gelowiges nie te vrees nie. Glo net.

14 Januarie

Lees Mark 5:1-20

Teks: Mark 5:8

Die volkome mag van Jesus oor Satan

Die Here Jesus het in die land van die Gadareners gekom. 'n Man met 'n onreine gees wat geheel onder die mag van die duiwel was, het Hom tegemoet gekom. Niemand kon hierdie man tem nie. In sy raserny beskik hy oor duiwelse krag. Alles wat gedoen word om hom in bedwang te hou, word verydel. Hy het gedurig gekreeu en hom met klippe stukkend geslaan. Hierdie ongelukkige Iyer was onder die gehele mag van die Satan na liggaam en siel.

Hy het Jesus veraf gesien en nader gehardloop. Hy val voor Jesus neer en skreeu hard: "Wat het jy met my te doen, Jesus, Seun van God die Allerhoogste? Ek smeek jou; in Gods Naam moet my nie pynig nie." Want Jesus het vir hom gesê: "Onrein gees, gaan uit die man uit." Die man noem homself: Legio, want hy was onder die mag van baie onreine geeste. Al hierdie onreine geeste gehoorsaam die almagswoord van Jesus en gaan uit die man uit."

Hierdie verwoestende werk van die Satan word helaas in nog baie lewens openbaar. Hy regeer baie met 'n yster roede en lei hulle van sonde tot sonde. Die sondige mens lê in sy mag

verstrik en gevange. Wat 'n verskriklike gedagte dat almal wat in sy mag bly, vir ewig verlore gaan. Dit is net genade wat die sondaar kan red. Goddank vir die ergste slaaf van die sonde is daar hoop en redding. Jesus is oorwinnaar. Aan die kruis het Hy vir ons geseëvier.

Wat 'n verblydende en vertroostende geloofsekerheid!

15 Januarie

Lees Mark 5:21-24; 35-43

Teks: Mark 5:41

Jesus se mag oor die dood

Ons lees in die Bybel van die gevalle waar Jesus iemand uit die dood opgewek het. Daar mag meer gevalle gewees het. Deur die Heilige Gees gelei, is hierdie gevalle opgeteken om die mag van Jesus oor die dood aan te toon. Hier word verwys na die dogtertjie van Jairo, na die seun van die weduwee van Nain, en na Lasarus die broer van Marta en Maria.

Dit was van die grootste wonders wat Jesus op aarde gedoen het. In elke geval is die dood deur die almagswoord van Jesus oorwin.

"Dogtertjie, Ek sê vir jou: Staen op." Sy het onmiddellik opgestaan.

Terwyl die weduwee se enigste seun reeds na die graf gedra is, het Jesus die draers laat stilstaan, die baar aangeraak en gesê; "Jongman, Ek sê vir jou: Staen op." Dadelik het die oorledene uitgekóm.

Lasarus was al vier dae in die rotsgraf, die klip was reeds daarvoor gerol. Jesus was diep bewoë en het beveel dat die klip weggerol moet word. Hy het opgekyk boontoe, die Vader gedank dat Hy Hom altyd hoor, en met 'n harde stem gesê: "Lasarus, kom uit." Die oorledene het dadelik uitgekóm.

Jesus, oorwinnaar oor dood en graf reeds voor sy kruisdood en opstanding.

Deur sy kruisdood en opstanding het Hy die mag van dood en graf vir ewig oorwin vir elkeen wat in Hom glo. Wat 'n wonderlike ervaring sal die dood dan nie vir gelowiges in Christus wees nie! 'n Heengaan om altyd by die Here te wees.

16 Januarie

Lees Mark 5:25-34

Teks: Mark 5:27

Geloof steier nie terug nie

Markus vertel van 'n vrou wat twaalf jaar lank aan 'n ongeneeslike siekte gely het. Sy was onder die behandeling van baie geneesherse. Die mens met sy wetenskap was egter magteloos om haar te genees. Haar lyding het net groter geword.

Die wonderlike het egter in haar lewe gebeur. Sy het van Jesus gehoor, van sy liefde, sy almag en ontferming. In die geloof neem sy haar toevlug na Jesus. Dit was by haar nie meer 'n saak van nog 'n geneesheer probeer nie, maar geloofsekerheid. Vir haar was Jesus 'n oorvloeiende bron van seënende krag. Sy laat haar van niks en niemand terug hou om in die geloof 'n swyende beroep op Jesus se barmhartigheid te maak nie. Diep in haar leef die geloofsoortuiging dat as sy maar die soom van sy kleed kan aanraak, sal sy gesond word. Met die inspanning van al haar kragte druk sy dan ook tussen die mense deur om naby Jesus te kom. Sy huiwer geen oomblik om Hom aan te raak nie. Dit was vir haar 'n geloofsdaad. Haar geloof is nie beskaam nie. Sy het onmiddellik gesond geword. Toe gebeur ook die wonderlike in haar lewe – die ontmoeting met haar geneesheer en redder. Jesus was van alles bewus. Dit is sy genade wat haar getrek het, sy krag wat haar genees het.

Hoe wonderlik spreek Jesus met haar: "Dogter, jou geloof het jou gered. Gaan in vrede. Wees vir goed van jou kwaal genees."

Voorwaar, Jesus die groot geneesheer van liggaam en siel.

17 Januarie

Lees Mark 6:1-6

Teks: Mark 6:6

Waardeer mekaar en jou voorregte

Die mens is so geneig om nie ag te gee op al hul voorregte en seëninge nie. Was dit nie juis die geval met die inwoners van Nasaret nie?

Die koms van Jesus, die man wat die land deurgegaan het, terwyl Hy goed doen – "'n profeet wat magtig was in woord en daad voor God en die hele volk" – en na hulle toe kom, moes vir hulle 'n wonderlike Godsgeskenk gewees het. Dit moes hulle met groot dankbaarheid en blydschap vervul het. Hy was een uit hulle, self 'n Nasarener. Hy het dertig jaar onder hulle gewoon. Hulle moes met innerlike en nederige trots Hom geëer het.

Vir die meerderheid was die teendeel egter waar. Hulle het Hom verag, so selfs dat Hy daar deur hulle ongeloof geen enkele wonderwerk gedoen het nie, behalwe dat Hy sy hande op 'n paar siekes gelê en hulle gesond gemaak het.

"Hulle wou niks van Hom weet nie." Hierdie gesindheid was vir hulle 'n struikelblok om die volle heerlike seën van die teenwoordigheid van Jesus te ontvang.

Is dit nie met baie in ons tyd ook maar so gestel nie? Is ons nie geneig om die wonderlike voorreg van 'n oop Bybel, die gepredikte evangelie, die sakramente en so baie ander geestelike voorregte gering te ag nie? Ons moet altyd bid om deur die

geloof in Christus 'n dankbare hart en toegewyde lewe te hê vir al sy weldade.

Mag sy koms na ons en sy teenwoordigheid by ons, ons altyd verbly en Hy vir ons altyd Here en meester wees.

18 Januarie

Lees Mark 6:7-13

Teks: Mark 6:12

Ons evangelisasie taak

Hierdie gedeelte is van groot belang vir die kerk van Christus en veral vir alle evangelieverkondigers, ampsdraers, getuies van Christus en almal wat geroep is om in die leer van Godswoord te onderrig.

Nadat Jesus sy twaalf apostels goed onderrig het, het Hy hulle uitgestuur om die evangelie te verkondig en siekes te genees. Hierdie taak was nie afgehandel toe hulle teruggekom en verslag gedoen het nie. Die opdrag geld nog in die kerk van Christus. Die bekering tot God moet verkondig word.

Ons moet nou nie van evangeliedienaars verwag dat hulle bese teeste moet uitdryf nie. Ons mag egter van hulle verwag dat hulle met die Woord van God en in die krag van die Heilige Gees, die duiwel en al sy werk sal teenstaan deur gedurig teen hom stryd te voer. Ons moet ook nie van hulle verwag dat hulle siekes gesond sal maak nie. Ons mag egter van hulle verwag dat hulle die evangelie tydig en ontydig sal verkondig; die siekes, bejaardes, bedroefdes ensovoorts trou sal besoek, hulle te troos en te bemoedig. Niemand mag verwaarloos word nie. Dit eis geloofstoewyding en biddende voorbereiding.

Die begenadigde mense aan wie hierdie geestelike arbeid geskied, dra ook 'n groot verantwoordelikheid. Hulle moet die ampsdraers van die kerk in eer hou om Christus ontwil, ter wille van hulle werk. So sal die geestelike arbeid in die kerk nie tot 'n oordeel nie, maar tot 'n seën wees tot eer van God.

19 Januarie

Lees Mark 6:14-29

Teks: Mark 6:20

Die krag van 'n slegte gewete

In swart kleure word die sonde met sy gevolge vir ons hier beskrywe. Herodes het die vrou van sy broer Filippus by hom geneem. Sy het haar eie man verlaat en lewe in owerspel. Sy misbruik ook haar dogter Salomé om voor die koning te dans en hom so te behaag dat hy met 'n eed gesweer het om aan haar alles te gee wat sy vra. Onder die bese invloed van haar moeder vra sy die kop van Johannes op 'n skottel. Johannes was op daardie tydstip in die gevangenis omdat hy Herodes bestraf het vanweë sy verhouding met Herodias, die vrou van sy broer.

Hieroor het sy 'n wrok teen Johannes gekoester. Hy het haar gewete wakker gehou. Hy moes uit die weg kom. Herodes was in haar strik gevange en daarby magteloos onder haar invloed al was haar weg na die verderf. Herodes was ook bang vir Johannes. Hy kon onder die druk van die sobere boeteprediker nie wegkom nie. Hy het besef dat Johannes 'n opregte en godvresende man is. Hy het selfs graag na hom geluister.

Toe Herodes nou van Jesus hoor en dat party mense sê: "Johannes die Doper is uit die graf opgewek, daarom werk die kragte in hom," het sy gewete hom gepla. Hy voel skuldig, veroordeeld. Sy sonde het hom ingehaal. Die swaard het die stem van Johannes stil gemaak, maar nie die stem van sy gewete nie. Wat kan dit 'n verskriklike saak wees! Die waarheid kan nie tot swye gebring, gebind of doodgemaak word nie.

Die gewete kan die een tot redding lei en 'n ander tot wanhoop. Dink maar aan Judas Iskariot en aan die apostel Petrus. Gelukkig wie die enigste geneesmiddel vir 'n slegte gewete gevind het: Die bloed van Jesus. Christus reinig van alle sonde.

20 Januarie

Lees Mark 6:29-34

Teks: Mark 6:29

Gaan met u nood na Jesus

Wat van die dissipels van Johannes hier gesê word, het ons almal seker reeds ervaar: Om 'n dierbare te begrawe. Al ken ons dan ook die smarte wat die dood bring, is dit tog moeilik om in woorde te beskrywe wat hulle in hierdie skokkende omstandighede moes deurmaak. Die apostel Matteus voeg by dat hulle na die begrafnis alles aan Jesus gaan vertel het. Dit is die weg tot ware troos en berusting – in lewe en sterwe. Die dood van Johannes, die wegbereider, het hulle na Jesus, die Saligmaker gebring. Hulle verlies was vir hulle wins.

Ook ons het ons smarte en verdriet. Ons ken 'n deel van die lewenskruis en stryd, van moeite en rou, van verlore verwagtings. Is dit nie moontlik dat God ook van ons iets, miskien ons dierbaarste wegneem om die weg na die Heiland vir ons oop te stel nie? Ja, ons alles in Christus te skenk? Ons beproewinge sal ewige seën bring as ons daarmee na Jesus gaan.

Gaan daarom met u lewenskruis nie alleen deur die lewe nie. Die las sal te swaar wees en die pad te lank. Neem gelowig u toevlug na Jesus. By Hom is 'n geopende oor vir al u ellende, vir al u sondenood. By Hom is 'n liefdehart wat medelye met u het in al u beproewinge. Hy wil u krag na kruis gee sodat sy krag in u swakheid volbring word. Hy beskik alle dinge ten goede vir die wat Hom liefhet. Sy genade is vir ons genoeg in lewe en sterwe.

Onreinheid kom van binne die mens

Nog altyd was dit die opvatting dat die mens in homself goed en rein is. Of anders gestel, dat die mens se gees goed is en dat sy liggaam sleg is. Dit is 'n baie ou heidense opvatting wat vandag nog steeds in die harte van baie goeie Christene 'n vastrapplek vind. Daarom is hulle so gesteld op wat 'n mens doen. Kyk maar na die baie "moets" en "moenies" in die lewens van baie gelowige mense. Sonde is in hierdie instansie altyd iets wat jy doen. Daarom sê hulle 'n Christen mag dit nie doen nie en 'n Christen mag dat nie doen nie. Hoe goed bedoel dit ookal mag wees, so 'n lewenshouding is niks anders as wettisisme nie. Dit is maar net soos die Fariseërs in die dae van die Bybel, toe Jesus op aarde was. Hierteen het Hy streng te velde getrek. Dit is nie die dinge wat buite die mens is wat die mens verontreinig nie. Dit is die gesindheid wat binne die mens is wat die mens maak wat hy is, wat bepaal hoe die mens in sy daaglikse handel en wandel optree. Daarom sê die Heer dat Hy nie gekom het om die Wet en die Profete tot niet te maak nie, of om ander wette daar te stel nie. Hy het gekom om die Wet te vervul, om dit ten-volle na te kom deurdat hy volkome liefgehad het en volkome gehoorsaam was. Nou is God tevrede dat 'n mens in die plek van mense 'n volmaakte lewe gelei het. Ter wille van hierdie lewe wat Jesus gelei het, sal God ook u en my as sy eie aanvaar. Die wyse waarop dit werklikheid word, is dat ons Jesus Christus as ons Heer erken, ons onder sy Woord en gesag plaas en sy Gees toelaat om ons van binne te reinig. Vanuit hierdie gereinigde gesindheid sal ons anders leef en optree as wat anders die geval sou wees. Dit is die werk van die Gees, God se genade in ons lewe. Ons hele lewe word dus geregeer deur die vraag: Is dit wat ek as lewenswyse aanvaar tot eer van God en tot voordeel van my naaste. Dit gaan dus om die liefde vir God en vir jou naaste. Nie omdat jy moet nie, maar omdat jy, gereinig deur die bloed van Jesus nie anders kan as om lief te hê nie. 'n Skoon fontein bring skoon water voort.

Opregte aandrang kry 'n JA

Vir die haastige leser is hierdie Skrifgedeelte inderwaarheid 'n raaisel. Vir ons hedendaagse mense is die idioom waarin hier gepraat word inderdaad onbekend en daarom gaan die eintlike

boodskap by ons verby. Kyk ons egter bietjie na die omstandighede en die agtergrond waarteen die verhaal hom afspeel, word alles duidelik.

Tirus en Sidon was twee stede wat aan die kus ten noorde van die see van Galilea gelê het. Eintlik was hulle nie deel van Palestina nie, maar deel van die ou Filistynse gebied. Die mense wat daar gewoon het, was dus nie deel van die Joodse volk nie, alhoewel daar ook Jode in die twee stede gewoon het. Die vrou uit die tekshoofstuk het Grieks gepraat omdat dit destyds die wêreldtaal was. Die eintlike punt is dus: Hierdie vrou was nie deel van die verbondsvolk nie en daarom is sy deel van die "ongelowiges" of nog erger gestel, van die "honde" soos die Jode die heidene beskou het. Die "kinders" is die afstammelinge van Abraham. Hulle is die verbondskinders aan wie God die Verlosser gee om hulle van hulle ellende te verlos. Dit is die werk wat die Vader Hom gegee het om te doen. Dit is die kos wat God aan sy volk uit die hemel gee; die brood van die ewige lewe.

Nou gebeur dit dat hierdie vrou ook kom en vra dat Jesus aan haar nood aandag sal gee. Sy antwoord is vers 27. Haar reaksie is egter dit wat in ons teksvers staan. Daar is tog oorskiet Here. Daarmee sal ek tevrede wees. Hiermee bely sy eintlik dat die Here se genade so groot is dat sy ook daarin kan deel. Dit is waar. Eers is die evangelie in Judea verkondig, daarna in Samaria en later tot aan die eindes van die aarde. Haar aanspraak op die Here se sorg was die tyd vooruit op daardie stadium. Tog het die Here haar aandrang nie verwerp nie. Intendeel, Hy het haar in haar nood volkome tegemoet gegaan met die bedoeling dat almal wat dit hoor, sal weet die Heer se genade sluit selfs die wat nie aanspraak daarop het nie, in. En hoe baie van ons is daar nie. Ja, inderdaad elkeen van ons is uit genade gered sodat niemand mag roem nie. Die liefde van die Here is 'n vrye gawe waarvoor ons Hom alleen kan dank, want verdien het ons dit nie.

23 Januarie

Lees Mark 7:30-37

Teks: Mark 7:34

Die Here se Woord is tegelyk daad

In die meeste verhale waarin die wonders van Jesus vertel word, hoor en lees ons dat Hy net gepraat het en dat 'n wonder dan plaasgevind het. Sonder groot aanhef van woorde of gebare het dit wat die Heer beveel het eenvoudig geskied. Dit is nie vreemd vir iemand wat die Bybel goed ken nie. In die heel eerste boek en hoofstuk lees ons van die skepping van die hemel en die aarde. Daar lees ons ook van God wat gespreek het

en toe was dit wat Hy gesê het 'n werklikheid. In hierdie gedeelte lees ons egter dat Jesus hierdie doofstom man nie net aangespreek het nie, maar ook aangeraak het. Die heilige, die vleesgeworde Woord, die eniggebore Seun van God bly nie op 'n afstand van die mens om daar van ver af te praat nie. Hy kom tot by ons, ja so naby ons dat Hy sy hande aan ons laat tas. Ons gebroke ledemate raak Hy aan. Hy spreek sy woord en 'n lewe verander volkome. Hierin lê die grootheid van God se ingryping in die lewe van die mensdom opgesluit. Sy koms en sy woorde het 'n nuwe wêreld voor ons mense se oë laat oopgaan, 'n nuwe wêreld het vir ons oor oopgegaan, 'n nuwe wêreld het in ons wêreld waarin ons in sonde ontvang en gebore word, ingekom; die wêreld van God se vrymakende genade wat ons vrymaak om te lewe soos Hy graag wil dat ons sal lewe; om te hoor wat Hy graag wil hê ons moet hoor, om sy heerlikheid raak te sien en van sy liefde te kan getuig; om saam met die ganse geskiedenis uit te roep: Here, as ek van u wonders moet vertel, dan ontbreek dit my aan woorde. Dit is te wonderbaar om te vertel. En tog kan ons. Gedra deur sy Gees stel Hy ons in staat om te vertel deur so te lewe dat ons lewe 'n getuigenis is van wat daar deur sy Woord en hand in ons gemoed geplant is. Sy Woord wil die daad van dankbaarheid as vrug voortbring.

24 Januarie

Lees Mark 8:1-9

Teks: Mark 8:6

Meer as genoeg

In opvolging van die vorige gedeelte waar die Heer deur sy spreke die wonder van genesing verrig, vertel Markus hier van 'n ander wonder op 'n heel ander wyse. Ook hierin lê daar 'n besondere boodskap opgesluit veral met die oog op ons eie lewe in die tyd van vandag. Ons is dikwels so ontevrede met ons omstandighede. Daar is soveel tekorte en soveel nood en kommer. En dan bid en vra ons soos vele al in die verlede gedoen het. En soms lyk dit so asof die Here ons nie verhoor nie. Hier gebeur daar iets op 'n besondere wyse. Vierduisend mense word gevoed met sewe brode. 'n Onmoontlikheid sou 'n mens sê. Waarom het Jesus dan nie maar net uit die niet brood byvoorbeeld uit klippe gemaak nie. 'n Wonder is tog maar nou eenmaal 'n wonder. Die antwoord lê daarin opgesluit dat die Heer niemand met sy wonderwerke sou beïndruk of vir Homself wou wen nie. Daarteen het Hy intendeel baie skerp gewaarsku. Die doel van die wonder was om die mens op die algenoegsame versorgende voorsienigheid van die Vader te wys. En in hierdie besondere geval: Dat dit wat jy as mens as ontoereikend en onvoldoende minag meer as genoeg kan wees as dit

die seën van God ontvang het. Hierin lê die geheim van die lewe. Die Here kan sonder ons klaarkom. Maar Hy doen dit nie. Hy gebruik ons juis soos ons is, Hy wend ons aan en deur sy hand word ons volkome nuut, volkome bevoeg en volkome bekwaam om in sy diens te staan. En die dinge wat ons nodig het die gee Hy vir ons, inderdaad, Hy gee meer as wat ons kan gebruik of benut. Ons moet dit net eers ontdek en aan die werk stel. In die einde van ons lewe sal ons vind dat daar baie oorgebly het wat ons nie kans gehad het om te gebruik nie. Die geheim is dat jy eers moet gaan sit om deur Hom bedien te word met dit wat Hy in jou lewe jou wil laat geniet. Eers dan sal jy vind dat jy meer as genoeg ontvang het vir die tyd wat jy nog het om in sy wêreld te mag woon. Uit die hand van die Heer is daar oorvloed vir elkeen wat daarop wag.

25 Januarie

Lees Mark 8:10-21

Teks: Mark 8:15

Invloede bepaal gesindhede

Die Heer het dikwels so eenvoudig gepraat dat sy dissipels Hom nie verstaan het nie. Die alledaagse, die so bekende aan die mens het Hy in diens gestel om aan die mens die groot geheim van die lewe bekend te maak. So leer die Bybel ons wat ons groot fout is. Ons wil altyd alles in terme van groothede en in terme van indrukwekkende dinge verstaan en meet. Die klein en eenvoudige dinge gaan by ons verby. En tog lê die wonder van iets groots nie opgesluit in sy massa, sy voorkoms en sy grootheid nie, maar in sy betekenis en waarde. Die klein en soms skynbare nietige in voorkoms is dikwels baie indrukwekkender as die op die oog af, groot dinge. Ons het in ons verstaan van die lewe van koers af geraak. Jesus leer ons weer om op die man af te redeneer, om presies te begryp waar dit eintlik om gaan. Op 'n plek het hy eenmaal gesê: Pas op vir die suurdeeg van die Fariseërs. Paulus sê: Pas op vir slegte praatjies, dit bederf goeie sedes. Ons oumense het gesê: Aan jou geselskap word jy geken.

Alles kom daarop neer dat daar op elke mens elke dag invloed uitgeoefen word en dat daar deur elke mens elke dag sekere invloed uitgeoefen word. As ons net bly by die eerste beginsels van die geloof en nie verder geestelik groei nie sal ons later geestelik verdwerg, heeltemal impotent raak. Hierteen waarsku Hy sy dissipels deur hulle te herinner aan die twee geleenthede toe Hy die brood vermeerder het. Dit was nie die brood wat so belangrik was nie, maar die boodskap wat uit die wonder en deur die wonder gesprek het. God voorsien in die nood van mense. Daarom gee Hy ook sy Seun, die brood uit die hemel sodat die mens aan Hom deel kan kry in en deur die nagmaal. Want elkeen wat Hom as Heer bely en sy vlees, dit is die

brood in gemeenskap saam met Hom eet, sal mettertyd deur die werking van die Heilige Gees al sterker en sterker in die geloof groei. Die suurdeeg van die Woord van God sal in so 'n mens deurwerk tot die eer van God die Vader en die heil van die gelowige wat deel het aan die sterwe en opstanding van die Here Jesus Christus.

26 Januarie

Lees Mark 8:27-33

Teks: Mark 8:33

'n Verkeerde begrip

Jesus se vermaning klink uiters drasties sou ons sê. Petrus het mos nie iets onbehoorliks gesê nie. Tog, as ons dieper as die oppervlakte kyk, sien ons hoekom Jesus Petrus so drasties vermaan het. Hy het nie besef waar dit eintlik om gaan nie. Hy wou goed doen ja, maar omdat hy nie die volle betekenis van sy woorde besef het nie, was hy eintlik besig om die Satan se saak te dien: Om Jesus van die kruis af weg te hou. Dit was nie al geleentheid dat hierdie strategie van die duiwel duidelik geword het nie. Later toe Hy aan die kruis gehang het, het die mense ook uitgeroep: "As jy die Seun van God is, klim af van die kruis." Wat 'n wonderlike geleentheid sou dit nie gewees het nie. Almal sou dan mos kon sien dat Hy selfs as kruiseling die mag gehad het om Homself te wreek op hulle wat Hom aan die kruis gespyker het. Maar dan sou die duiwel daarin geslaag het om Jesus se verlossingswerk te dwarsboom. Jesus sou dan net soos Adam en Eva ongehoorsaam gewees het. Hy sou dan sy eie wil in plaas van die wil van sy Vader gedoen het. Dan was alles tevergeefs. Hy het egter getrou gebly tot aan die bittere en smadelike dood van die kruis en so het Hy alle geregtigheid vervul. Hy het dit as sy opdrag gehad om in die plek van mense, ja ook in u en my plek te sterwe. So het Hy ons skuld by God betaal en omdat Hy volkome betaal het, het Hy alle mag in die hemel en op die aarde ontvang. Daardie mag sluit in om die lewe te gee aan elkeen wat in Hom glo. Vir ons is dit duidelik dat ook ons 'n regte begrip moet hê van wat sy kruisdood vir ons beteken, anders is ons geloof tevergeefs. Dit is so waar dat 'n klein swenk na regs of na links van die waarheid af uiters ellendige gevolge kan hê. Maak dus heeltemal seker dat Christus nie maar net vir jou 'n voorbeeld is wat jy na strewe om na te lewe nie, maar dat Hy jou Saligmaker is wat vir jou gesterwe het sodat jy vrymoedigheid kan hê om die Heilige God "Vader" te noem.

27 Januarie

Lees Mark 8:34-38

Teks: Mark 8:34

Om die kruis op te neem

So baie mense sê dikwels al sugtend: Dit is nou eenmaal my kruis wat ek moet dra. Hulle sê dit op grond van hierdie

woorde van ons Here Jesus Christus. Tog is dit nie wat Jesus hier met hierdie woorde bedoel het nie. Om 'n kruis in die ou tyd op jou skouers te moes opneem, het eintlik beteken dat jy gaan sterwe. Elke terdoodveroordeelde moes self sy eie kruis na die plek van die kruisiging dra. Die kruis op die skouer was dus baie duidelik 'n teken dat die een wat hom dra, gaan sterwe. Nou sê Jesus: Elkeen wat agter My aan wil kom, moet homself verloën en sy kruis opneem en My volg. Dit wil sê: Elkeen wat wil kom waar Jesus heen gaan moet eers bereid wees om te sterwe. Hierdie sterwe word so pragtig uitgebeeld met die woord bekering. Ons leerboek verduidelik bekering as 'n daaglikse afsterwe van die oue mens en 'n daaglikse opstanding van die nuwe mens. Om jou kruis op te neem beteken dus eintlik dat jy van die tydelike, verbygaande dinge waaraan die mens van nature geneig is om aan te hang, af te sien; om jou rug op die sonde te draai en jou onder die gesag van God en sy Woord te plaas; om goed na Jesus te luister en ag te gee, om te doen wat Hy sê. En dit wat Hy sê is nie swaar nie. Sy gebod is die gebod van die liefde: Dat jy die Here jou God sal liefhê met jou hele hart, en jou hele gemoed en met al jou kragte. Om jou kruis op te neem beteken dus dat jy erns maak met die geloof in Jesus Christus. Dat dit jou hele lewe is om sy Woord te ken en te gehoorsaam. Sy sterwe het die nakom van die liefdesgebed moontlik gemaak, maar dan alleen omdat hy in jou deur sy Gees woon. Uit jouself kan jy dit nooit doen nie. Wie sonder Jesus Christus dit probeer doen, is 'n yweraar van die Wet. En die Wet maak ons nie vry nie. Christus Jesus het die Wet volkome vir ons in ons plek vir ons vervul. Ons moet nie dit op ons eie probeer doen nie. Die weg wat ons moet volg, is om na Hom te luister, onself te verloën en Hom met 'n opregte hart lief te hê. Elke gelowige is dus 'n kruiseling omdat hy sy eie ek tot niet gemaak het om Jesus te gehoorsaam.

28 Januarie

Lees Mark 9:2-8

Teks: Mark 9:7

Die verheerliking op die berg

Nadat Petrus volgens Markus 8:29 bely het dat Jesus die Christus is, het Jesus hulle begin leer dat die Seun van die mens baie moet ly, dat Hy deur die oudstes en die owerpriesters en die skrifgeleerdes verwerp moet word en doodgemaak moet word, en drie dae later moet opstaan. Tydens die verheerliking op die berg het God op twee maniere bevestig dat Jesus die kruisweg moes gaan:

Eerstens het Hy Moses en Elia aan Jesus en die dissipels laat verskyn.

Moses was die belangrikste instrument deur wie God Sy

wet aan Israel gegee het. Hy was ook die opsiener, wat moes toesien dat Israel die Wet gehoorsaam.

Elia was een van die belangrikste profete, wat die boodskappe van die Here altyd suiwer aan die volk oorgedra het.

Die feit dat die groot wetgewer en die belangrike profeet saam met Jesus verkeer, het Jesus opnuut oortuig dat dit ooreenkomstig die wil van God is, dat Hy Homself as versoeningsoffer aan die kruis moes laat vasspyker. Verder het hierdie samesyn beteken dat Jesus ALLES wat die profete aangaande die Messias voorspel het, sou volbring. Jesus het inderdaad die Wet en die Profete vervul.

Tweedens het God uit die wolk gesê: "Dit is my geliefde Seun, luister na Hom!" Dit beteken dat God Jesus as die regte Christus en Verlosser aangekondig het. Elkeen moet na Hom luister. Die drie dissipels op die berg moet kennis neem dat Jesus reg was toe Hy gesê het, dat Hy in Jerusalem moes ly en aan die kruis moes sterf. Hulle moet hierdie boodskap aan die volk gaan oordra.

Jesus se gedaanteverandering het vir die dissipels ook besondere betekenis gehad:

Dit het hulle oortuig dat die Joodse opvatting oor die Messias verkeerd is. Hulle het geleer om na die Seun van God te luister, en Hom te aanvaar as die lewende Woord van God. Die gawe van kennis van Christus as Verlosser het diepte en standvastigheid in die geloof gegee.

Verder het die gebeure op die berg die drie dissipels besondere getuies van die verheerlikte Christus gemaak. Hulle opdrag was om dié evangelie, wat hulle gesien en gehoor het, in hulle harte te bewaar totdat die regte tyd aangebreek het, dat hulle dit aan die mense sou vertel.

29 Januarie

Lees Mark 9:14-29

Teks: Mark 9:23

Jesus maak 'n seun gesond

Die vader van die besete seun het net in homself geglo. Hy wou in sy lewe sonder enige hulp van mense klaarkom. Afhanklikheid van ander was vir hom 'n teken van swakheid. Maar die Here het hom op sy lewenspad gestuit. Hy het die omstandighede geskep, wat die vader gedwing het om hulp te soek. Sy seun het ernstig siek geword vanweë 'n bose gees wat in hom gevaar het. Daaraan kan geen mens iets doen nie. Jesus alleen sou hom kon help. Dit het die vader eers later uitgevind. Hy het alles in sy vermoë gedoen om self sy kind te help, maar hy kon nie. Sy onmag was vir hom 'n groot skok en 'n vernedering.

Toe het die vader gehoor dat Jesus van Nasaret siekes gesond maak. Moedeloos het hy na Jesus gesoek. En, om alles te

kroon, was Jesus nie daar waar hy gesoek het nie. Ten einde raad moes hy maar die dissipels vra om sy seun te help. Maar hulle kon ook nie.

Toe Jesus uiteindelik opdaag, het die vader desperaat geseem: "... as U iets kan doen, ontferm U oor ons en help ons." Hierdie woorde verrai dat die vader nie geweet het wie Jesus is, en dat Hy ALLES kan doen nie. Jesus se antwoord stel aan die vader, en ook aan elke gelowige, 'n voorwaarde: "Wat dit betref – AS JY KAN GLO, alle dinge is moontlik vir die een wat glo." Dit is 'n uitnodiging aan die ongelowige vader om hom geestelik gesond te maak, sodat hy in Jesus Christus kan glo. Voordat Jesus aandag aan die seun gee, lei Hy, die goeie Herder, die vader tot belydenis van sy geloof in Jesus. Hoewel sy geloof maar klein en wankelend is, is dit duidelik dat die Gees van die Here in sy hart gewerk het. Hy begryp dat hy nie op eie krag moet vertrou nie, en dat hy wél van die Here afhanklik is, want hy sê: "Ek glo, Here, kom my ongeloof te hulp." Jesus het die kind volkome genees, en die vader geleer om te bely: "My hulp is van die Here wat hemel en aarde gemaak het."

30 Januarie

Lees Mark 9:33-37

Teks: Mark 9:35

Die grootste in die koninkryk van God

Op pad na Kapernaüm stry Jesus se dissipels oor wie die belangrikste onder hulle is. Hierdie gestry beklemtoon die feit dat daar in die mens 'n sug na grootheid is. Nou verwant aan sy grootheidswaan, is die sondaar se selfsug. Vir iemand met hierdie twee versugtinge is daar nie plek in die koninkryk van God nie. Daarom het Jesus die dissipels geroep en vir hulle die grondbeginsel van Gods koninkryk meegedeel: "As iemand die eerste wil wees, moet hy die laaste van almal en almal se dienaar wees."

'n Bekende geleerde het gesê: "Volgens Jesus word die egte grootheid nie verkry deur die najaag van grootheid nie, maar juis deur algehele afstand daarvan te doen. Diensbereidheid lei tot grootheid."

Jesus gebruik 'n treffende voorbeeld om te verduidelik wie die grootste in die koninkryk van God is. Jesus neem 'n kindjie en omhels hom. Daarmee bewys Hy sy liefde vir kinders. Dit was volgens die dissipels ontoelaatbaar. In daardie dae het die mense baie min van 'n kind gedink. Maar wat in die oë van die mense gering geag is, het Jesus tot grootheid verhef. Voortaan moet hulle in opdrag van Jesus liefde en barmhartigheid aan kindertjies bewys. Jesus beskou die kind as sy verteenwoordiger. Liefdediens wat ter wille van Hom aan 'n kind verrig

word, is ook aan Jesus gedoen. Die eerbewys aan die geringste is 'n eerbewys aan God self. Die les wat die dissipels geleer het, is: Wie bereid is om selfopofferend sy naaste te dien, verkry grootheid in die koninkryk van God.

31 Januarie

Lees Mark 9:38-40

Teks: Mark 9:40

Wie nie teen ons is nie, is vir ons

Hierdie drie verse is ingevoeg na die gesprek oor wie die grootste in die koninkryk van God is. Die saak waarom dit in hierdie verse gaan, het ook te doen met die verhouding tot die naaste.

Daar het 'n probleem opgeduik toe Johannes iemand teëgekóm het wat duiwels uitdryf in die Naam van Jesus. Die probleem lê vir Johannes daarin, dat hierdie persoon nie 'n navorolger van Jesus is nie. 'n Mens kan hom 'n buitestaander noem.

Johannes, wat vurig van geaardheid was, het hom só vir hierdie man vererg, dat hy hom dadelik verbied het om in die Naam van Jesus op te tree. Waarskynlik het Johannes hierdie man se lewenswyse geken, op grond waarvan hy nie as 'n dissipel van Jesus gereken mag word nie. Daarom duld hy dit nie dat hy in die Naam van Jesus optree nie.

Jesus se antwoord het Johannes seker geskok. Hy het nie verwag dat Jesus sou sê dat hy hom nie moet belet nie. Dit is egter duidelik dat die dienskneg van Jesus Christus hom nie die vryheid mag toeëien om te bepaal wie nie in die Naam van die Here duiwels mag uitdryf nie. Daaroor beskik God alleen. Uit hierdie Skrifgedeelte leer ons ook dat die dissipels nie die alleenreg het om op gesag van die Here se Naam die geteisterdes en siekes te genees nie.

In Jesus se antwoord staan ook dat die man, wat die duiwel beveg, tog vir Christus werk en nie teen Hom nie. Daarom moet hy geduld word. Die bevordering van die koninkryk van die hemele kan, onder leiding van die Heilige Gees, ook deur buitestaanders geskied, as God dit so wil.

1 Februarie

Lees Mark 9:43-48

Teks: Mark 9:43-48

Die doel wat enige offer werd is

Dit is belangrik dat ons die sin en doel van ons bestaan sal ken. Die lewe is nie doelloos en tevergeefs nie, omdat die lewe uit God is. Ons moet die lewe as 'n gawe van God beskou, en dit soos 'n kosbare pand bewaar. Terwyl ons die voorreg het om te lewe, moet ons ons Godgegewe roeping op aarde vervul. Die vervulling van ons roeping lei ons na dié DOEL, waarvoor dit

die moeite werd is om onself op te offer. Hierdie DOEL word op twee maniere deur Jesus beskryf. Tweekeer word dit die LEWE genoem, en eenkeer die KONINKRYK VAN GOD.

Ons let eers op die betekenis van KONINKRYK VAN GOD. Die uitleg daarvan kry ons in die gebed wat Jesus ons geleer het. Hy leer ons om te vra: "... laat u koninkryk kom; laat u wil geskied, soos in die hemel net so ook op die aarde." KONINKRYK en WIL van God kan nie van mekaar geskei word nie. God is Koning van die hele skepping, terwyl sy WIL alles en almal regeer en onderhou.

Die twee bedes van die Ons Vader beteken die volgende: Die koninkryk van die hemele is die gemeenskap op aarde, wat die wil van God net so volkome probeer gehoorsaam, as wat dit in die hemel geskied.

Vervolgens let ons op die betekenis van die LEWE. Dit is natuurlik die ewige lewe, wat die gelowige na sy aardse bestaan sal beërwe. Ons word die geleentheid gegun om reeds hier op aarde 'n lewe van GELOOF IN en GEHOORSAAMHEID AAN Jesus Christus te beoefen. Maar as gevolg van die sonde word ons so maklik daartoe verlei om dit nie te doen nie. Sommige struikelblokke wat ons teëkom, word veroorsaak deur faktore waaroor ons geen beheer het nie. Ander struikelblokke ontstaan deur faktore in onself. Jesus sê baie reguit hoe drasties ons hulle moet uitroei. Liggaamsdele soos die hand, die voet en die oog is van nature in diens van die sonde en kan tot sonde aanleiding gee. Jesus sê ons moet dié hand of voet afkap en dié oog uitpluk as hulle ons laat struikel. Hy bedoel dit nie letterlik nie. Hy wil net benadruk dat die mees drastiese selfop-offering NIE 'n té groot offer vir die verkryging van die ewige lewe is nie.

Dit is voorwaar die moeite werd om die hoogste offer te bring, die strengste selfdisipline toe te pas, en in selfverloëning te volhard teneinde die wil van God te doen. Want die LEWE is om die wil van God te gehoorsaam.

2 Februarie

Lees Mark 10:17-22

Teks: Mark 10:21

Deur aardse skatte gekortwiek

Die ryk jong man het Jesus verkeerd benader. Hy was oorbelaai met emosie toe hy oorhaastig 'n beleefdheidsgebaar uitvoer aan die voete van Jesus. Jy kan 'n ander mens miskien nog op hierdie manier beïndruk, maar nie vir Jesus nie. Buitendien moet mens versigtig wees vir iemand wat met oor-hoflike gebare en oor-vriendelike woorde jou probeer verlei. Sulke mense steek iets in hulleself weg.

Sou die jong man werklik gedink het dat hy die ewige lewe gou-gou kon verdien? Dit lyk byna asof hy Jesus wou omkoop

deur Hom aan te spreek as goeie Meester. Maar toe verdien hy Jesus se teregwyding: "Waarom noem jy My goed? Niemand is goed nie, behalwe Een, naamlik God." Dit moes die jong man tog geweet het as hy regtig in sake soos die ewige lewe belangstel!

Die gelowige moet op die moeisame weg volhard om die ewige lewe te beërwe. Jesus sê dat hy die gebooie van die tweede tafel en die vyfde gebod daarmee saam moet gehoorsaam. Daaraan word opregte liefde tot die naaste gemeet. Maar, hoewel hy al die gebooie geken het, kon hy die liefde tot die naaste nie in daade omskep nie. Hy het sy rykdom liewer gehad as sy medemens. Dit bewys dat sy liefde tot God slegs skyn was.

3 Februarie

Lees Mark 10:28-31 Teks: Mark 10:29, 30

Genadeloon vir selfverloëning

Jesus se gesprek met die ryk jong man was vir die dissipels 'n openbaring. Geskok besef hulle dat redding eintlik buite die bereik van die mens is. God skenk slegs uit genade die toegang tot die hemelse koninkryk aan die gelowige. Petrus is bekommerd oor sy veiligheid en dié van die ander dissipels. Hulle het reeds aan twee uit die drie eise voldoen vir opname in Gods koninkryk, naamlik: Hulle het alles verlaat, en hulle het Jesus gevolg. Nou wil hy graag weet of hulle die genadeloon sal ontvang as hulle ook aan selfverloëning voldoen.

Jesus se antwoord vertroos en bemoedig almal wat groot offers moet bring ter wille van die navoring van die Here. As natuurlike bande in hierdie proses verbreek word, wag daar 'n ryke vergoeding in nuwe geestelike bande. In die gemeenskap van die gelowiges sal nuwe rykdom gevind word. Daar ontdek 'n mens baie broers en susters, vaders en moeders in Christus. Daar sal ook gesorg word vir die nodige lewensmiddele.

Saam met die seëninge moet die gelowige ook vervolginge verwag. Want in hierdie lewe sal die sonde steeds voortwerk om die geloof te beproef, en om die verlange na die hemel lewendig te hou. Niemand mag verslap in die navoring van Jesus nie. Die gelowige mag ook nie meen dat hy vanselfsprekend voorrang sal geniet in die koninkryk nie. Want "baie wat eerste is, sal laaste wees, en die wat laaste is, eerste." Moe-nie vrees nie, maar glo net in die vrye genade van God!

4 Februarie

Lees Mark 11:1-11

Teks: Mark 11:9

Hosanna in die hoogste hemele!

Jesus Christus is besig om die stad Jerusalem op die rug van 'n eselsvul binne te ry. Uit die monde van sy volgelinge het die

loflied weerklink: "Hosanna in die hoogste hemele!" Die skare sien in Jesus die koning wat moes kom, die koning wat aan hulle heil sou bring.

In die Messiasverwagting van die Jode was die bepalende gedagte dat die Messias as koning sou kom om die volk Israel weer die toonaangewende volk van ouds te maak. Hierdie koninkryk sou dan in glorie en grootheid die koninkryk van koning Dawid oortref.

Jesus Christus is egter nie koning in die gewone sin van die woord nie. Hy verklaar self: "My koninkryk is nie van hierdie wêreld nie. "Jesus Christus is koning van alle konings. Ge-seënd is Hy wat kom in die Naam van die Here." Die skare het gesien watter kragtige daade daar uit sy hand plaasgevind het. Hulle beseft dat hierdie koning in die Naam van die Here gekom het, dat Hy as't ware die Naam van die Here dra, meer nog, dat Hy Here is – Here en koning. Jesus Christus die koning, gaan voor sy volgelinge uit die kruisdood tegemoet. Hy is bereid om sy lewe vir sy volgelinge af te lê.

Die koninkryk en heerskappy van Jesus Christus as koning is egter nie so beperk dat dit net vir Israel geld nie, maar sy heerskappy geld daar waar Hy is, in die hemel en op die aarde, in die kerk, in die gemeente, in die hart van die sondaarmens. So leer die Heidelbergse Kategismus: Jesus Christus is koning wat ons met sy Woord en Gees regeer en wat ons by die verlossing beskut en bewaar.

5 Februarie

Lees Mark 11:12-14, 20-26 Teks: Mark 11:14

Straffende geregtigheid

Hier het ons 'n wonderwerk wat nie daarop ingestel is om te behou nie, maar om te verderf. Al die ander wonders is wonders van Christus se seënende liefde, maar hier het ons te maak met sy straffende geregtigheid. Hy tree op as regter. Ons is geneig om vir ons altyd 'n eensydige beeld van Christus en sy werksaamhede te vorm. Ons stel Hom altyd voor as die liefdevolle Heiland. Dit is Hy ook. Ons mag dan ook om sy reddende liefde beter te verstaan. Daar is egter ook die ander kant van die saak. In sy liefde is daar ook plek vir sy heilige en goddelike toorn. Hierdie wonder van die verdroogde vyeboom leer ons dat daar verderf is wat Jesus ook self uitspreek.

Waarom sou sy toorn ontvlam teen die vyeboom? Ons lees dat Christus 'n vyeboom met blare aan gesien het en daarom gaan Hy daarheen om van die vrugte te eet. Hy vind egter niks anders as blare nie. Die boom het vanweë sy blare voorgegee om vrugte te hê, maar hy het nie gehad nie. 'n Vyeboom het die eienaardigheid dat klein vytyes uitkom voordat die blare uit-

kom. As daar dan blare is moet daar vye ook wees. Jesus vind egter niks.

Die uitwendige tekens was daar, maar net uitwendig. Agter die blare was net nog blare. Baie blare kan ook in die geloofsluwe voorkom. Tekens van vroomheid, tempeldiens of offers, kan daar wees. Dis egter nie al wat gevra word nie. Wat gevra word is die vrugte. In vers 22 stel Jesus dit: "Julle moet geloof in God hê."

6 Februarie

Lees Mark 11:15-19

Teks: Mark 11

Hervorming

Vir 'n tweede keer ontvlam die toorn van Jesus Christus. Met harde en oënskynlik ongenaakbare woorde bestraf Hy diegene wat in die tempel om eie gewin handelgedryf het. "My huis moet 'n huis van gebed genoem word."

As die Johannes Evangelie hierdie gebeure beskrywe staan dit so geskrywe: "Hy het 'n sweep van toutjies gemaak en almal uit die tempel uitgedrywe." Hy het hierdie misbruikers van die huis van sy Vader selfs te lyf gegaan. "Neem daardie dinge hier weg, moenie die huis van my Vader 'n handelshuis maak nie." 'n Huis van gebed moet dit wees. Hier moet dit gaan om die verkondiging van Gods koninkryk wat in Jesus Christus naby gekom het. Daarom die toevoeging in die Johannes Evangelie: "Breek hierdie tempel af en in drie dae sal Ek dit oprig." Dit gaan om die verkondiging van die waarheid. Jesus Christus die Seun van God het vlees geword. Hy het gely en gesterwe en na drie dae opgestaan uit die dood vir en ter wille van die sondaarsmens.

Dit is ook hierdie selfde waarheid wat vandag steeds geld. Jesus Christus self het dit onderneem om die huis van sy Vader te reinig en te hervorm van allerlei bedrywe wat eie gewin in die hand gewerk het. Reiniging, hernuwing, hervorming was nodig en daarvoor het Hy selfs nie gehuiwer om die sweep te gebruik nie. Voortdurende hervorming is steeds nodig.

7 Februarie

Lees Mark 12:1-12

Teks: Mark 12:7

Nuwe landbouers

Jesus Christus vertel die gelykenis van die landbouers om die breuk tussen Hom en die Joodse leiers uit te wys asook om sy lyding en sterwe aan te dui.

Die eerste saak hier van belang is die feit dat die wingerd aan die huisheer behoort en nie aan die landbouers nie. Dis die huisheer self wat hierdie wingerd geplant en versorg het. Om dit te beskerm het hy 'n heining daaromheen gesit. Die

parskuip maak hy gereed vir die oes en hy bou 'n wagtoring. Die wingerd is sy trots.

Die tweede saak van belang is dat die landbouers slegs huurders of pagters is. Hulle het die wingerd alleen in leenbruik en hulle moet hulle hou aan die ooreenkoms wat hulle met die huisheer aangegaan het.

Wat vind ons egter? "Die landbouers het sy slawe geneem en die een geslaan en 'n ander een doodgemaak en 'n ander een gestenig. Oplaas het hy sy seun gestuur. Hierop is die verstommende reaksie: "Dit is die erfgenaam, kom laat ons hom doodmaak."

Dit is vanselfsprekend dat die huisheer die eiegeregtige en selfsugtige landbouers sal straf deur hulle te verdryf en hulle die wingerd te ontnem en as erfdeel aan ander te gee.

In Jesus Christus is die erfdeel aan hulle toegesê wat in geloof in Hom, die opgestane Heer volhard tot die einde toe. Dit is die troos aan die kerk van Jesus Christus, aan elke gelowige afsonderlik.

8 Februarie

Lees Mark 12:18-27

Teks: Mark 12:27

God van die lewendes

Ons vind Jesus hier in gesprek met die Sadduseërs oor die feit van die opstanding uit die dode. Die Sadduseërs was 'n belangrike godsdienstige groep in die dae van Jesus se lewe op aarde. As groep het hulle die moontlikheid van die opstanding uit die dood ontken. Oor die saak van die dood is daar te alle tye baie gefilosofeer en gespekuleer.

Onomwonde stel Jesus dit baie duidelik dat die opstanding uit die dood moontlik is. So wys hy die opvatting dat daar geen opstanding uit die dode is nie, af. Die rede waarom die Sadduseërs hieroor dwaal, voer Jesus aan, is dat hulle die Skrifte en ook die krag van God nie ken nie. As hulle die Skrifte en die krag van God sou geken het, sou hulle geweet het dat God nie 'n God van die dooies is nie, maar 'n God van die lewendes.

God voer self sy heilsplan met die mense uit. God self sorg vir die oorwinning oor die dood as die graf van sy geliefde Seun op die derde dag leeggevind word. Die moontlikheid van die opstanding uit die dode vir die gelowige in Christus Jesus, is dan die volle vrug van die heilswerk van God in Christus Jesus.

In hierdie verband klink dan ook die Woord van Jesus op: "Wie in My glo, sal lewe al het hy ook gesterwe." Saam met die apostel Paulus gaan ook die jubelkreet van die gelowiges oor alle eeue heen op: "Dood waar is jou angel?" en "doderyk waar is jou oorwinning?"

Die Wet van God

Die Wet van God is 'n belangrike saak. Ongelukkig is dit egter so dat daar baie misverstand, ook onder gelowiges, oor die Wet van God bestaan.

Vir die meeste mense is dit 'n strenge stel reëls wat vir die sondige mens buitendien te moeilik is om ten volle te onderhou. Vir ander is die Wet weer 'n saak van lewe en dood. Die gebooië moet ten alle koste letterlik nagevolg word. Dan gaan hierdie opvatting ook gepaard met die gedagte dat die strenge onderhouding van die Wet die saligheid kan verdien.

Nou vra die Fariseërs, wat ook streng wetties ge-oriënteerd was, aan Jesus: "Meester wat is die groot gebod in die Wet van God?" Dan kom die duidelike antwoord: "Jy moet die Here jou God liefhê, en daarnaas: "Jy moet jou naaste liefhê soos jouself." Treffend is hierdie antwoord. Juis dit wat in die eerste tafel van die Wet staan, word saamgevat met "liefde tot God" en dit wat in die tweede tafel staan met "liefde tot die naaste."

Hierdie gebod geld en hou stand omdat God ons eerste liefgehad het "want so lief het God die wêreld gehad dat Hy sy eniggebore Seun gegee het sodat elkeen wat in Hom glo, nie verlore mag gaan nie, maar die ewige lewe kan hê." Uit groot dankbaarheid vir so 'n liefde moet daar ook die wederliefde kom tot God en tot die naaste uit jou hart, met jou verstand, kortom met jou alles. Daarom onderhou jy die Wet.

Geen bekommernis

'n Weduwee wat baie min aan aardse goedere besit het, staan in die middelpunt van die gebeure in ons teksgedeelte. Hierdie weduwee kom en gooi haar laaste twee geldstukkies in die skatkis – dit was baie min werd.

Hierdie daad het Jesus raakgesien en Hy maak 'n opmerking daaroor: "Voorwaar ek sê vir julle, hierdie arm weduwee het meer ingegooi as almal wat in die skatkis gegooi het. Want hulle het almal uit hulle oorvloed ingegooi, maar sy het uit haar gebrek ingegooi alles wat sy gehad het, haar hele lewensonderhoud."

As daar sprake van inkomste en lewensonderhoud is, word daar tot in die fynste besonderhede bereken en begroot. In die lewenstog moet eers voorsien word. Van dit wat oorbly, daarvan gee jy, offergawes en vir barmhartigheidsdiens. Kom dit nie ooreen met die handelswyse van hulle wat uit oorvloed

gegee het nie? Ons is so bang ons gee te veel en dan moet ons van ons gerief inboet.

Hierdie weduwee het "alles waarvan sy moes lewe" gegee. Dit gaan hier om geloofsvertroue. Sy bekommer haar nie oor die dag van môre nie. Jesus het dit opgemerk. Alles wat 'n mens is en het, kom van God. So maklik en so graag raak ons grootdoenerig oor ons goed en net so maklik raak ons swartgallig en bekommerd en vra wat sal ons eet en wat sal ons drink. Kwel jou nie oor môre nie, dit is geloofsvertroue.

11 Februarie

Lees Joh 2:1-18

Teks: Joh 2:10b

Die goeie wyn

Die bruilof in Kana prikkel 'n mens se belangstelling. Dit lok 'n mens aan. Die diepere betekenis van hierdie wonderteken is geestelik ryk. Die een verklaring, die "romanties sosiale" verklaring praat oor die mense wat bruilof gehou het. Hulle word goeie mense genoem, omdat hulle vir die godvresende Maria en Jesus na die bruilof toe uitgenooi het. Hulle word ook "soekende" siele genoem. Maar dit is gedagtes wat hier ingedink word. Die ander verklaring, die "geestelike" verklaring, praat weer oor die goeie wyn van die evangelie, en die minder goeie wyn van die Wet. Maar hierdie teken maak nie 'n teenstelling tussen evangelie en Wet nie. Die trouformulier wys ons hier die regte pad. Die HERE Jesus het die huwelik so hoog geëer dat Hy dit geëer het met sy teenwoordigheid, gawes en wondertekens op Kana in Galilea. Die diepere betekenis van hierdie wonderteken is dat Jesus teenwoordig moet wees in ons hele lewe. As Jesus nie met ons saam is nie, weet ons nie wat die lewe is nie. Ons weet dan ook nie wat die sterwe is nie. Ons weet dan ook nie wat sonde en oordeel is nie. As Jesus nie in ons lewe is nie, weet ons ook nie wat geregtigheid en genade is nie. Die goeie wyn beteken Jesus is tegelyk vir ons die oordeel en die genade. Dan die wonderlike woord: "Daar is dan nou geen veroordeling vir die wat in Christus Jesus is nie" (Rom 8:1). Dit alles beteken: As mens in Jesus Christus glo, is mens gelukkig, nou in hierdie lewe en vir altyd hierna.

12 Februarie

Lees Joh 2:13-25

Teks: Joh 2:14-16

Eerbied vir die Huis van die Here

Met die tempelreiniging het die Here Jesus in die openbaar opgetree. Hier is ook die bewys gelewer van sy oppergesag en geheel enige grootheid. Hier is ook 'n sinnebeeldige voorstelling gegee van die groot werk wat Hy onder Israel en in die kerk

kom doen het, soos Johannes die Doper, voorspel het: Die Heer het gekom om sy dorsvloer skoon te maak.

Die diens van God moes weer herstel word.

God moet weer in Gees en in waarheid aanbid word.

In die plek van die menigte offerdiere en soorte offers het Hy Homself gegee as die enige, heilige, volmaakte offer wat volkome versoening kan bring.

So het God deur die Kerkhervorming met Luther ook weer suiwering in die Christelike godsdiens en aanbidding gebring. Die onheilige, willekeurige, alles dwingende menslike mag in die kerk van Christus moes gebreek word. Christus moes weer aanbid word as enigste Middelaar tussen God en die mense. So moet alles wat in die plek van Christus of naas Christus in ons lewe ingesluip het, weer uit ons lewe weg. Ons moet deeglik en ernstig nadink oor wat dit kan wees. Die Bybelboek, die woorde van God, moet altyd in die kerk en in elke huis die eerste en vernaamste boek wees.

Ons eie innerlike mens moet gedurig skoon gemaak word van allerlei verkeerde gedagtes, gewoontes, begeertes sodat die Duiwel nie vatplek kan kry nie. Dit beteken ons moet ons voortdurend besig hou met geloofswerk, met die beoefening van die godsaligheid. Ons moet strewe na heiligmaking, wat die wil van God is.

13 Februarie

Lees Joh 3:1-8

Teks: Joh 3:3b

'n Mens wat weergebore is

Aan die geestelike Godsryk kan 'n mens alleen deel hê deur 'n geestelike wedergeboorte, deur 'n algehele verandering van gesindheid na die Here toe, verander word tot 'n nuwe geestelike lewe. Hart en wandel, beginsels, insigte en lewensbeskouing word beheer deur die inwerking van die Heilige Gees, so asof 'n mens van nuut af begin te lewe, vir 'n tweede maal gebore word, 'n ander mens geword het. So 'n nuwe geboorte is die werk van die Heilige Gees. Wat daar gebeur, kan ander mense nie sien, maar die nagevolge van die nuwe geboorte word kenbaar vir ander. Soos die wind. Mens hoor die wind se geluid, mens voel sy krag, mens sien sy uitwerking aan bome en plante wat hy beweeg. Maar wie sien die "wind."

In die woorde en daade van die geestelike mens spreek die Heilige Gees. Die almag van die goddelike liefde werk wonders deur genadekrag in menselewens. So word 'n mens medewerker van God. Deur die genadekrag is dit moontlik dat 'n mens sy geestelike lig kan laat skyn, goeie werke kan doen en die Vader in die hemel kan verheerlik.

Dit is die beskrywing van 'n gelowige, lewende lidmaat van die kerk van die Heer Jesus Christus. Die gelowige kerk-

gaan, die luister na die verkondiging van die Woord, die doen van die woorde van die Heer, die gebruik van die heilige sakramente, die gewillige offergawes, die liefdegawes, die diens van barmhartigheid, die huisgodsdien, die gebede en sang, ons bekering en skoon lewenswandel, dit is alles sigbare tekens van die wedergeboorte, van ingelyf te wees in die geestelike Godsryk.

Laat ons ons roeping en verkiesing vashou.

14 Februarie

Lees Joh 3:7-13

Teks: Joh 3:8

Die weergebore mens 'n bekeerde mens

Wedergeboorte is die onsiglike werk van God en kan nie deur die sintuie waargeneem word nie. Dit is God wat in ons werk. Die Heilige Gees werk op baie maniere, deur menige lotgevalle, ontmoetinge, roepstemme, gevare, beproewings, uitkomst, teleurstellings, verrassings. Wie sal alles kan opnoem? Die Heilige Gees roei verkeerde neigings uit, skep geheiligde begeertes en buig die wil ten goede. Hy gee beter gesindhede en suiverder beginsels in 'n mens se gedagtes. Hy werk berou in harte en verlange na die goeie. Hy breek selfsug af, en vorm die gewilligheid om minste te kan wees. Hy laat die geloof groei en laat 'n mens toeneem in heiligmaking.

Die inwendige herskepping van hart en sinne word na buite geopenbaar, en word deur ander waargeneem. Soos 'n mens die wind se geluid hoor en sy krag voel, soos ons ons in ons gewone daelikse lewe aan die Heer oorgegee het in geloof en godsdien. Lewe kan nie verborge bly nie. 'n Mens sien aan die blare, bloeiers en vrugte dat 'n boom lewe. Werke-loosheid is dood. Geloofswerke is lewe. Die Heilige Gees verander die hart, en dit word in die daelikse lewe gesien. Dit word duidelik dat 'n mens 'n afsku het van die verkeerde dinge. 'n Mens weet wat verkeerd is, en verlang na die goeie en doen dit. 'n Mens verafsku nou die woorde wat vloek, lieg en skinder. 'n Mens deel nie meer in die vuil en dubbelsinnige grappe en aanmerkings nie. Die hartsverandering word kenbaar in wat mens ten goede uit dankbaarheid vir God se reddende genade doen.

Die geboorte uit Gees word in ons woorde gehoor en uit ons dae gesien. Ons totale karakter, bestaan en strewe is duidelik uit ons geloof.

Die Seun van die mens verhoog soos die slang in die woestyn

Die verhoogde Christus sal deur sy offer aan die kruis redding, lewe en heerlikheid gee aan elkeen wat in Hom glo en hulle aan sy middelaarsverdienste toevertrou.

Geen Israeliet het weer van die slangbyt gesond geword as hy nie gehoorsaam en met vaste vertroue na die slang toe opgekyk en berou oor sy sonde gehad het nie. Geen sondaar word ooit verstoot as hy in Jesus Christus glo wat vir hom gekruisig is nie. Die wat glo, het die ewige lewe.

Hierdie geloof vereis die oorgawe van die totale mens; die afsien van elke ander redmiddel en te aanvaar: Alles, alles is genade. Alleen deur te glo, kan ons sondes vergewe word. Ons kan niks verder doen nie, alles is vir ons gedoen. Deur eie kragte kan ons nie die saligheid verdien nie. 'n Eie skuldoffer is nie nodig nie behalwe net 'n berouvolle hart. Laat ons dan Christus, die gekruisigde, vir onself in al sy volheid aanneem. Die wat Hom aangeneem het, word mag gegee om kinders van God te word. Jesus het ons oortredinge op Hom geneem sodat ons vry kan wees van die straf. Hy het ons dood gesterwe sodat ons kan lewe. En alleen deur geloof in Hom kan ons deel hê aan die erfdeel van die heiliges in die lig. Deur te sien op die gekruisigde en verhoogde Heer is daar vir ons lewe en heil.

Hierdie geloof is nie passief nie, maar in die hoogste mate aktief en lewend. Hier kan nie van dooie lidmate sprake wees nie. Terwyl mens opkyk na Christus toe, die gekruisigde, verwek dit in 'n mens die sterkste afkeer teen wat vuil, boos, lelik en sondig is.

'n Fontein wat nooit opdroog nie

Christus is die ware bron, die geestelike fontein, wat lewewegende water vir dorstige siele gee. So stel die Heer Hom hier aan ons voor. Uit sy volheid ontvang ons strome van lopende water. Hy open vir ons die skatte van hemelse wysheid. Deur die geloof in Hom leer ons die drie-enige God, Vader, Seun en Heilige Gees ken. Enige mens wat in Hom glo, maak Hy vry van die oordeel van God. Sy offerbloed reinig van alle sonde. Vir berouvolle, gelowige sondaars het Hy die dood oorwin. Hulle weet aan die anderkant van die graf is die huis van die Vader waar Hy vir hulle plek berei het.

Drink is om te glo; om dankbaar-vertrouend aan te neem wat Christus gee; om toevlug by Hom te neem en van Hom

alleen al ons heil sonder twyfelende wantroue verwag. Soos die water wat ons drink met ons liggaam een word, so word ons en Christus een as ons in Hom glo. So leef en werk Hy in ons en word sy krag in ons swakheid volbring.

Al is Hy nou in die hemel, tog verkwik Hy ons hier met sy genade, majesteit en Gees. Vir elke leed is by Hom troos. Vir elke gevaar is by Hom hulp. Hy gee krag vir elke beproewing. Soos wat 'n mens se mond oopgaan om te drink, word die hart gewillig om Hom te ontvang. Hy nooi almal uit: As iemand dors het, laat hom na My toe kom en drink. Hy het genesing vir elke liggaamsmart en troos vir elke sieleleed. Hy is die geestelike fontein wat nooit opdroog nie.

17 Februarie

Lees Joh 4:31-42

Teks: Joh 4:24

God is Gees

Ons kan hierdie ondeurgrondelike geheimenis van God nie peil nie. Vir Moses het die Here gesê: Ek is wat Ek is. En hier sê Jesus: God is Gees. Die Here Jesus gee hier 'n verklaring, 'n openbaring van God vir die ganse mensdom vir alle geslagte, vir alle eeue. Alle ware en suiwer godsdiens is in hierdie woorde saamgevat. Hierin lê ook die grondslag van enige moontlike geestelike saamlewe met die ewige.

Met hierdie woorde sê Jesus: God, die Here, is die onveranderlike, die ewige, die heilige, die onsienlike, die alomteenwoordige God, skepper van die hemel en die aarde, en die onderhouer van alles wat bestaan, leef en beweeg. En— soos die lug waarin ons leef, so omring Hy ons, so naby aan elkeen van ons is Hy.

Hier verdwyn alle uitwendige Godsverering. Hier verval ook alle vorms van afgodery. 'n Mens kan God nie namaak nie, ook nie afbeeld nie. Hout, 'n klip, diere, mense, die son, maan en sterre, niks kan aanbid word nie, behalwe net God, ons hemelse Vader in die Naam van Jesus Christus. In die diepte van 'n mens se gemoed of gedagtes of gees of hart is die woonplek van die Gees. Daarom sê die Skrif: Die wat God aanbid, moet Hom aanbid in Gees en waarheid. Ware godsdiens kan alleen wees deur die gemeenskapsoefening met God, sielsverheffing tot God.

Om dit vir ons moontlik te maak, het Christus ons met God versoen deur sy offer van die kruis. Dit vra van ons bekering en algehele geloofsoorgawe aan God deur Jesus Christus.

Misverstand bring droefheid

'n Wonder vind by die see van Galilea plaas. 'n Groot skare word deur die Here met vyf brode en twee visse gevoed. Hierna volg die dramatiese: Die skare raak in vervoering oor hierdie Rabbi uit Nasaret. Jesus word as profeet begroet. Die skare wil Hom met geweld neem om Hom koning te maak, want hier het hulle uiteindelik die man wat hulle drome kan bewaarheid. Dié man kan 'n einde maak aan hulle aardse armoede en gebrek. Hier het hulle iemand wat hulle van die juk van die Romeine kan bevry. Die skare word in messiaanse vervoering meege-sleur, maar ongelukkig is hulle verwagting aards.

Die Here is diep bedroef en daarom onttrek Hy Hom op die berg. Hier het Hy gesien en ervaar dat wie die brood van die aarde het, so 'n mens sleur skares mee. Dis nie waarvoor Hy gekom het nie. Langs hierdie weg wil Hy Hom nie openbaar nie. Op hierdie wyse wil Hy nie byval vind nie. Dan sou Hy met behulp van onsuivere middele met die gevoelens van die massas spekulêr en dit het niks te doen met die koninkryk van die hemele nie. Te midde van die grootste toejuiging staan die Here soos 'n vreemdeling en as Hy Hom op die berg onttrek, is Hy alleen.

Uit hierdie eensaamheid keer Hy die volgende dag terug met nuwe innerlike sekerheid om aan die skare te sê: "Moenie werk om die spys wat vergaan nie, maar om die spys wat bly tot in die ewige lewe."

Hierdie woorde kom ook tot ons en tot die wêreld waarin ons leef – 'n wêreld wat in Jesus Christus 'n aardse, politieke Messias sien; 'n Messias wat menseregte kom bevorder het, wat aardse brood verskaf. Dis 'n misverstand en hierdie misverstand bring verskrikking en droefheid. Hoe sien ons Hom? Soos die wêreld? Of: Soos Hy geken wil wees: As die brood wat van God uit die hemel neerdaal om aan elke gelowige die lewe te gee? Laat ons in Hom bly soos Hy in ons, en ons sal nooit honger word nie; laat ons in Hom glo en ons sal nooit dors wees nie.

Beproewing

Die dag het gedaal. Die dissipels gaan aan boord terwyl Jesus alleen agterbly. Volgens Markus het die Here hulle gedwing om na die oorkant te vaar. Hy wou hulle geloof beproef. 'n Stormwind het opgesteek en die see het hoe langer hoe onstuimiger

geword. Die dissipels was onrustig. Dit was al donker en die Here het nog nie na hulle gekom nie. Vrees het hulle beetgepak en dit, omdat hulle soos ons dikwels kleingelowig en ongelowig is.

Die Here kom egter altyd sy kinders tegemoet en daarom hoef ons – net soos daardie dissipels – nie te vrees nie. Alhoewel die Here liggaamlik nie meer met sy kinders is nie, na sy Godheid, genade, majesteit en Gees wyk Hy nimmermeer van hulle nie. Daar kom beproewings in die lewe van elke mens. Dit is tye waarin alles hopeloos en verlore lyk; dit is tye waarin ons bang word omdat ons die nabyheid van die Here vergeet. In dieselfde mate as wat ons sy nabyheid vergeet maak vrees hom van ons baas. Sodra die beproewing egter verby is, weet elke gelowige verseker: Die Here was in daardie beproewing ook met my. Ja, Christus is altyd daar. Hy heers as koning, nie volgens ons begeerte en soos ons wil nie, maar soos Hy wil. Hy weet of voor- of teëspoed die beste is vir ons gemoed. Hy sorg in alle nood en in elke lewensstorm dat sy gelowige kinders by die bestemming wat Hy vir hulle bepaal het, kom.

Deur alle beproewings heen mag ons leef uit die sekerheid dat die Here ons vorm vir die ewige lewe. Dis ons bestemming. Laat ons Hom ook gewilliglik, in geloof op ons lewensskuit toelaat en ons sal ons bestemming deur sy genade bereik.

20 Februarie

Lees Joh 6:60-71

Teks: Joh 6:68b

Na wie toe gaan ons?

Jesus Christus word dikwels nagevolg ter wille van die voordeel wat die mens van Hom kan verkry. Ons soek na die bevrediging van ons eie begeertes. Sodra die mens agterkom dat die Here nie aan hulle aardse, mensgemaakte verwagtinge voldoen nie, wend hulle hul van Hom af.

Die Woord is hard en dring deur tot in die diepste skuilhoeke van ons hart en verstand. Dit ontbloot ons as sondaars en gewoonlik kan die mens dit nie verdra nie. Ons wil in ons ego (eie ek) gestreel word; ons wil gelei en gesoebat word. Die Woord is 'n struikelblok vir die mens en omdat dit ons nie na die mond praat nie, beskou die moderne mens die Woord van die Here vandag nog as hard, aanmatigend, vermetel en net soos daardie mense, wat Hom gevolg het ter wille van eie voordeel, roep die gekultiveerde mens van die twintigste eeu ook uit: "Hierdie woord is hard, wie kan daarna luister?" En net soos daardie mense, draai baie mense die rug op Hom om agter die wêreld aan te loop.

Hoe staan die saak met ons? Is ons navolging van Christus 'n waaragtige saak, 'n waaragtige besluit omdat ons weet dat sy

Woord 'n krag tot saligheid is vir elkeen wat glo? Of is die Woord vir ons ook hard?

Na wie toe gaan ons? Gaan ons na 'n siek wêreld om uitkoms te soek in drank, dwelmmiddels en ander uitspattighede? Gaan ons na 'n siek wêreld wat sy eie verlossing probeer bewerk?

Die geloof is altyd keuse en hierdie keuse is Christus en nie die wêreld nie. Na wie toe sal ons gaan? Daar bly maar een antwoord: Na Jesus Christus toe want Hy het die woorde van die ewige lewe, meer nog: Sy woorde bestaan in ewige lewe want Hy is self die Woord. Hy is die ewige lewe, die Heilige wat gekom het om ons los te maak van die aarde en aardse dinge.

Ons neem die uitnodiging aan: "Kom na My toe, almal wat vermoeid en belas is en Ek sal julle rus gee." Laat ons gaan want by die wêreld en sy mense is geen rus te vind nie.

21 Februarie

Lees Matt 16:13-20

Teks: Joh 6:69

Geloof is erkenning

Dit was Petrus wat die eerste Christelike belydenis uitgespreek het. Op Jesus se vraag: "Wie sê julle is Ek?" het Petrus namens die dissipels geantwoord: "U is die Christus, die Seun van die lewende God."

Wat is ons antwoord op hierdie mees beslissende vraag vir tyd en ewigheid?

Ons enigste antwoord is geleë in die erkenning dat Jesus die Christus is, die Seun van God wat gekom het as Verlosser, as Saligmaker en Redder. In Hom besit ons alles wat ons nodig het vir ons saligheid. Hy het gekom sodat ons kinders van God kon word. Ons glo dit, ons bely dit en met hierdie erkenning op ons lippe en in ons harte kan en moet die kinders van God die blydschap in hulle geloof tot uiting bring. Maar dink nou vir een oomblik aan die werklikheid: Is hierdie belydenis ons belewenis? Ek glo nie! Want as dit ons belewenis is, waar bly die vreugde in ons lewe? Sien ons rondom ons mense wat verruk is oor die grootste skat wat ons ontvang het naamlik die Seun van die lewende God? Vind ons rondom ons 'n volk wat geestelik ryk vertoon en saam met Petrus uitroep: "Here, na wie toe sal ons gaan?" – met die veronderstelling dat Jesus Christus ons enigste toevlug is? En is die diepe grondtoon van ons eie hart en lewe dié erkenning dat ons deel het aan die brood van die ewige lewe, Jesus Christus? Leef ons in die bewussyn van die ryke betekenis van hierdie belydenis vir al die fasette van ons lewe?

Spieëlbeeld van die mens

Hierdie Skrifgedeelte is eintlik 'n spieël wat voor ons gehou word waarin ons onself sien soos ons werklik is: Beskuldigers, kwaadsprekers, lasteraars, versoekers. Om onself vry te spreek of om ons sonde te verbloem, beskuldig ons dikwels ons medemens ten onregte. Ontvang die beskuldigde boonop 'n veroordeelende vonnis, dan bars menslike oordeel oor hom los. Die mens is ongenaakbaar, verdoemend, suinig om genade te betoon, terwyl hierdie vraag ons nooit kwel nie: Waarom word juis ek, sondaar, begenadig? Waarom het Christus in my plek gesterf?

Gedagtig aan die genade wat ons in Christus ontvang, durf ons nooit oordeel nie. Dit kos tog niks om te swyg nie. Indien ons nie goed kan praat van ander nie, laat ons dan eerder swyg. Dit sal niks van ons wegneem nie; dit sal ons niks armer maak nie.

Laat ons altyd een ding goed onthou: Voor die ewige regter staan ons almal skuldig. Ons verdien niks anders as die ewige dood nie. Maar die ongelooflike gebeur: Hoewel ek volkome onregverdig is, verklaar God my regverdig. Hoe is dit moontlik? Laat ons die oog rig op die lam van God, op die "Here ons Geregtigheid," soos Jeremia Hom noem, en ons het die antwoord: Jesus Christus het met ons geruil. Hy veroordeel ons nie. Hy ruil met ons. Hy neem al ons ongeregtigheid op Hom en sy geregtigheid word ons toegereken. Wat 'n wonder van loutere genade is dit nie dat God die diep bedorwe sondaar in Christus aansien en hom regverdig verklaar. Geen betaling, geen loon, geen werking van die Wet, soos die Fariseërs wou nie. Nee, verniet geregverdig. Blydschap en vreugde behoort die hart en mond van die verlose sondaar te vul en nie beskuldigings, kwaadpraterij en laster nie, want Christus veroordeel ons nie. Wie is ons dan om dit te doen? Laat ons heengaan en nie meer sondig nie.

Waarheid-vryheid

Waarheid en vryheid is twee begrippe wat die wêreld beheers en in beroering bring. Maar ongelukkig word hierdie begrippe vandag verstaan volgens dit wat die mens daarvan gemaak het. Die leuen word deur die mens aanvaar as die waarheid en vryheid beteken vir die mens om los te wees van alle gesag: Ouerlike-, staatsgesag en uiteindelik ook om los te wees van alle goddelike gesag. Vryheid bestaan vandag in ons eeu uit losban-

digheid. "Ek is my eie baas en ek maak soos ek wil, wanneer ek wil. Ek laat my deur niemand voorskryf nie." Dis die houding.

Hierdie valse waarheidsbegrip; hierdie valse vryheidsbegrip wat oor die wêreld uitgedra word, maak die mens los van God, vas aan Satan en dis wat hy soek naamlik ons ondergang.

Gelukkig het God elke gelowige bevoorreg om hierdie soort bedrog en sotheid raak te sien en te vermy. Ons mag ons nie met hierdie "waarheid"-begrip en "vryheid"-strewe vereenselwig nie, anders ploeter ons weldra in valse gerustheid saam met die wêreld rond en dit mag nie.

Hoe bly ons uit die strikke wat Satan vir ons stel. Ons teksvers gee ons die regte perspektief en waardebepaling. Die maatstaf is Jesus Christus self. Hy het self waarheid en vryheid kom saamvoeg. Hy wat die weg, die waarheid en die lewe is, het gesê: "As die Seun julle vrygemaak het, sal julle waarlik vry wees."

Hierdie Waarheid kom uit die hemel, van die ewige Vader af en deur Jesus Christus kom dit binne ons bereik. Hy het ook gesê: "Elkeen wat uit die waarheid is, luister na my stem." Die enigste wapen wat ons het om die valse waarheid en vryheid wat die Satan ons bied, af te weer, is die Woord van God. Hierdie Woord is die waarheid en Jesus Christus is die Woord wat vlees geword het. Daarom is Hy die waarheid. Ware vryheid bestaan dus uit die hoogste gebondenheid aan Christus, en so 'n mens wat gebonde is aan die Here, is waarlik vry. Hy kan doen wat hy wil, wanneer hy wil omdat die Woord van God sy maatstaf is.

24 Februarie

Lees Joh 10:1-21

Teks: Joh 10:11

Die goeie herder

Jesus Christus is gister en vandag en tot in alle ewigheid dieselfde. Reeds onder die ou bedeling word die komende Messias onder die herdersnaam aangewys. God gee 'n belofte: "Ek sal 'n enige Herder onder hulle verwek en Hy sal hulle laat wei . . . Hy sal vir hulle 'n herder wees."

Hierdie belofte het met die koms van Jesus Christus na hierdie aarde in vervulling gegaan. Ons Heiland tree van nuut af aan op as herder om die afgedwaaldes te soek. As herder het Hy Hom aan sy skape gegee tot in die dood. Hy was geen huurling wat gevlug het, omdat die herderskap van die huurling vir so 'n mens loon beteken. Nee, Jesus Christus het sy skape beskerm met sy lewe omdat Hy die goeie herder is en geen huurling nie. Hy het nie gekom om loon te ontvang nie, maar om sy lewe vir sy skape te gee.

As herder het Hy egter ook weer uit die dood opgestaan. So getuig die Brief aan die Hebreërs: "Die God van vrede het die groot herder van die skape deur die bloed van die ewige testament uit die dode opgewek naamlik ons Here Jesus Christus." Ook op hierdie oomblik, waar Hy aan die regterhand van God is, is Hy steeds die goeie herder, want Petrus sê: "Julle was soos dwalende skape, maar julle is nou bekeer tot die herder en opsiener van julle siel."

By sy weerkoms sal Hy nog steeds dieselfde herder wees wat die bokke van die skape sal skei. Dan sal Hy die onverwelklike kroon van die ewige lewe skenk aan sy skape wat na sy stem luister.

Ja, selfs op die nuwe aarde wat ons verwag, sal Hy steeds dieselfde herder wees "want die lam wat in die middel van die troon is, sal hulle laat wei, en sal vir hulle wees 'n lewende fontein van water en God sal al die trane van hulle oë afvee."

Heerlik om te weet dat die goeie herder ons lei op ons aardse lewenspad, deur die dood heen en tot in ewigheid. Daarom kniel ons eerbiedig voor Hom neer en begroet Hom met dié woorde: "Herder, ons wil U volg waar U ons ook gelei. Goeie herder, ons wil, deur u genade, U volg; oral op aarde om U ook eenmaal in die hemel te volg en te loof."

25 Februarie

Lees Eseg 1

Teks: Eseg 1:1-3

Groot vertroosting

Esegiël verkeer onder 'n volk in ballingskap, maar is self ook 'n banneling. Saam met die getroues onder die volk wat nie afval-
lig geraak het nie, voel hy die ellende aan wat deur die ongehoorsaamheid van die volk veroorsaak is. Saam met hulle dra en verdra hy die smart en die pyn vanweë hulle sonde. Dit kon hy en die getroues doen omdat daar 'n band tussen God en hulle wat aan Hom getrou is, bestaan. Esegiël is egter nog meer begenadig want "die hand van die Here was daar op hom."

Hierdie feit dat Esegiël 'n seun uit die volk en dus self 'n beproefde, maar ook 'n begenadigde en begaafde seun van sy volk, met hulle kon praat, is vir hulle bemoedigend en vertroostend. Alhoewel Esegiël ook oordeel uitspreek, bly sy woorde troos vir die getroues wat saam met hom in ballingskap verkeer. Woorde van troos en bemoediging vanaf 'n lydende of beproefde dra groter gewig by 'n medebedroefde.

Maar dit is ook 'n heilsfeit. Jesus Christus self ook God "het dit geen roef geag om aan God gelyk te wees nie, maar het Homself ontledig deur die gestalte van 'n dienskneg aan te neem en aan die mense gelyk geword ..." As 'n mens, onder

mense kan Hy medelye met ons sonde en ellende hê; kon Hy die enigste werklike troos vir ons meebring omdat Hy nie net alleen medelye gehad het nie, maar ook die oorsaak van alle ellende naamlik die sonde oorwin het. Dit bly ons groot vertroosting.

26 Februarie

Lees Eseg 2

Teks: Eseg 2:1a

'n Mens

"Mensekind" word Esegïël nie minder nie as 93 maal in die boek genoem. Hierdie beklemtoning is daarop gemik om ons daarop te wys dat al is hy hoe begenadig deur God om visioene te sien en openbaringe te ontvang, hy by alles nog sondaar-mens bly. Teenoor hierdie mens met 'n spesiale gawe en opdrag moet die eer van God voorop staan. Dit is dan ook die hoofgedagte in die boek. Hy kan maar net die wil van God tot oordeel, tot blydskap en troos van die volk oordra. Voor die oorweldigende teenwoordigheid van God kan hy as mens maar net magteloos neerval.

In ons tyd met soveel godsdienstige strominge in die Naam van Christus word daar nie versigtig omgegaan met God en sy openbaring nie. Die mens eien hom die reg toe om nie net alleen geweldig baie te verskil en te twis oor die Bybel as die enigste bron van openbaring nie, maar baie sien gesigte, drome, visioene en selfs sogenaamde openbaringe van God wat baie keer aan die belaglike grens en hulle dan die vryheid gee om baie keer dinge aan te vang wat erg teenstrydig is met die gees van die Woord self. Die gemaklike wyse waarop daarmee te koop geloof word, laat 'n mens sidder.

'n Mens kan nie voor en teenoor God so onbeskaamd optree nie, van Hom 'n "iets" maak wat ingebring en ingeperk word in ons tyd en ruimte nie. Soos Petrus moet ons maar eerder belydend en berouvol oor ons sonde en oortredinge voor Jesus Christus neerval met dieselfde hoogagting en geringheidsbesef toe hy gesê het: "Gaan weg van my, Here, want ek is 'n sondige man." In hierdie gees moet ons Jesus Christus uit sy Woord verkondig en in ons lewe van elke dag bely.

27 Februarie

Lees Eseg 3:1-15

Teks: Eseg 3:3

Kennis van die Bybel

'n Ander profeet, Hosea, het gesê: "My volk gaan ten gronde weens gebrek aan kennis." Kennis is so noodsaaklik vir die geloof waardeur ons gered word. Die mag van geen kennis nie, is

“geen trou en geen liefde nie.” Kennis moet lei tot sondebeseft en dus ’n terugkeer tot God en sy verlossing.

Esegiël moes ook kennis opdoen om sy taak en roeping te vervul. Hy moes die boekrol eet; wat nie beteken dat hy dit letterlik moes doen nie, maar hy moes inneem wat God gebied. Die rol moes hy bestudeer, deel van sy siel, deel van homself maak. Eers so kon hy gaan verkondig presies wat God wou.

Almal kan nie maar die evangelie verkondig soos wat hulle wil nie. ’n Grondige kennis van wat God alles in sy Woord vir ons geopenbaar het, is noodsaaklik. In ons tyd is dit veral noodsaaklik omdat daar so baie mense is wat reken hulle en net hulle alleen het die waarheid beet en weet presies wat God in sy Woord aan ons sê. Die gevolg is skeurmakery in die kerk van Christus en sektestigting. Maar wat meer is, almal van ons kan nie klein predikantjies wees nie. Wat ons wel kan doen is om Christus in ons leer en lewe te bely. Om Hom te bely vereis dat ons Hom sal ken soos wat Hy in sy Woord aan ons bekend gemaak is. Dit vereis dat ons Skrifuitleg sal hoor en deel sal hê aan die sakramente. Maar ook dat ons die Bybel sal instudeer.

Laat ons waak teen ’n gebrek aan kennis.

28 Februarie

Lees Eseg 4

Teks: Eseg 4

Die dra van ander se ongeregtheid

Die profeet moet met pyn en ongemak die ramp wat sy volk tref, skilder en ook die ongeregtheid van die huis van Israel en Juda. Terwyl hulle in ballingskap verkeer, moet hulle geen misverstand hê waarom dit so is dat hulle verstrooi en uitgewerp is uit die land van melk en heuning nie. Hulle moet die rede en die skande van hulle ballingskap verstaan. En Esegiël moet liggaamlik en geestelik die felheid van die oordeel dra.

Dikwels word verkondig dat ons in die slawerny van sonde verkeer, maar ons kan net so gemaklik sê in ballingskap vanweë ons ongeregtheid. Uitgewerp en verstrooi uit die Paradys verkeer ons in ballingskap. Om hierdie ballingskap te verstaan het ons geen simboliese handeling nodig nie. Ons moet maar net die Wet van God ken en ootmoedig begryp hoe ons self die rede van ons ballingskap is. Maar dan moet ons ook met die geloofsoog Hom raaksien wat die oordeel van die Wet op Hom neem en ons ongeregtheid gedra het. Jesus Christus alleen is ons toevlug in hierdie ballingskap en ons weg terug na die Paradys toe.

Skeiding oorbrug

'n Verskriklike oordeel word deur die profeet in hierdie hoofstuk aangekondig. Die oordeel is so groot dat God nie bereid is om dit, na die voltrekking van die oordeel, te herhaal nie. Israel moes 'n voorbeeld van Gods verordeninge vir die nasies wees en hulle was nie. Nou sal God hulle 'n voorbeeld van sy gerig, sy oordeel onder die nasies maak. Maar uiteindelik sal dit verbygaan. "So sal dan my toorn uitwoed, en Ek sal my grimmigheid tot rus bring teen hulle en aan My voldoening verskaf." So het God gedoen. Al die gruwels en verfoeisels onder die volk was die oorsaak hiervan.

Wat dan vandag? Is daar nie relatief meer ongeregtigheid onder die nasies, die Godsvolk van die nuwe verbond nie. Is God dan dood? Waar is sy toorn? Dit is juis wat die evangelie ons wil meedeel. Al die ongeregtigheid, al die gruwels en verfoeisels van die wêreld van alle tye, dra Jesus Christus vir ons. Die toorn van God teen die sonde is só groot dat Hy dit – eerder as om dit ongestraf te laat bly – aan sy liewe Seun Jesus Christus met die bittere en smadelike dood van die kruis gestraf het. "Die straf wat vir ons vrede aanbring, was op Hom, en deur sy wonde het daar vir ons genesing gekom." Die skeiding tussen God en ons, deur ons ongehoorsaamheid veroorsaak, is oorbrug. Die bloed van Jesus Christus op Golgota ter wille van ons sondes, word 'n blye boodskap. Dit is die oorsaak van soveel vreugde en blydschap in ons lewe. Dit noop ons tot gehoorsaamheid en om dankbaar te reageer.

Die einde

So dikwels word iemand wat op die einde van die tyd en op die komende oordeel wys, bestempel as 'n doempfeet. So dikwels word dit sydelings verwerp as komende van die sektes en slegs bangmaakstories.

Die inwoners van die land van Israel en Juda het ook die verwysing daarna geïgnoreer. As profete soos Esegïel en Jeremia sinnebeeldig en duidelik daarvan praat, gaan dit by hulle verby. As daar gemaan word teen hulle gruwels en ongeregtighede, dat hulle hul moet bekeer en na die weë van God terugkeer, bly dit vir hulle leë woorde en gaan hulle voort met hulle dade van onwilligheid.

Vir ons is dit duidelik. Nie alleen word daar in soveel woorde deur die apostels gepraat van die einde van die dae en die koms van Jesus Christus as die regter nie, maar is die feit

dat God sy oordeel oor die sonde van die wêreld op Golgota aan sy Seun voltrek het vir ons genoegsame aanduiding dat die laaste dae aangebreek het. In hierdie dae moet ons waak en bid.

3 Maart

Lees Eseg 9

Teks: Eseg 9a

'n Altaar ter wille van ons

Daar is voldoende rede voor dat die oog van God en dus ook sy hart vir die volk Israel toegesluit was. Die altare ter wille van afgode wat in die tempel geplaas is, getuig teen hulle. Dit is mos so dat die altaar onder die volk nog altyd die brandpunt van God se liefde was. Op die altaar het God sy hart gelê. Later sou dit vir ons duidelik word met die lam op die altaar. En as die altaar nou deur die volk verontreinig word, is dit niks anders as dat hulle God op die hart getrap het nie. Dit verdien teregstelling.

As die skrywer van die Hebreërbrief jare hierna vra "...hoeveel swaarder straf, dink julle, sal Hy verdien wat die Seun van God vertrap het en die bloed van die testament waardeur hy geheilig is, onrein geag het..." dan is hy nog presies besig met dieselfde saak naamlik die ongehoorsaamheid en afvalligheid van die volk.

Goddank vir die gelowige was daar 'n ander altaar. Hierdie altaar getuig nie teen ons nie, maar vir ons. As Jesus Christus aan die kruishout ter wille van ons ongeregtigheid sterwe, is dit niks anders as dat die lam vir ons geslag word en ons sondes weggedra word. Hierdie bloed reinig ons van alle sondes. Dit moet ons glo, ons daarin verbly en in ons leer en lewe bely.

4 Maart

Lees Eseg 14:12-23

Teks: Eseg 14:20

Versugting na 'n middelaar

Onafwendbaar en onverbiddelik weerklink die regverdige oordeel van God oor die sonde van sy volk in Jerusalem. Eens was die Here bereid om ter wille van slegs tien regverdiges vir Sodom te spaar. Sodanig het Jerusalem in sonde verval teen die Here, dat niks en niemand hulle meer kan red nie. By herhaling sê die Here dit hier deur die profeet Esegïël. Selfs al was hulle sulke regverdiges soos Noag, Daniël en Job in daardie stad, sou dit hulle nie vrywaar teen die verskriklike – maar regverdige – oordeel van die Here nie. Ons ken die genoemde figure as manne wat deur hul geloof, ook diegene om hulle – hul familie en vriende – van die oordeel van die Here bewaar het. Maar nou sou self hulle teenwoordigheid, Jerusalem nie kon red nie.

Ook ons moet elke dag opnuut ons sondeskuld en ongeloof bely. Ons is bewus van ons onvermoë tot die goeie en neiging

tot die sonde. Daarby leer ons in die Heidelbergse Kategismus dat – soos die geval was met Jerusalem – geen ander skepsel, geen heilige en selfs nie eens die engele, ons van die straf van God kan red nie. Maar Goddank, Hy het self vir ons voorsien. In sy Seun, Jesus Christus, het Hy op die versugting van die mensheid in sy sonde, die Middelaar voorsien, wat in ons plek sy toorn teen die sonde verdra het aan die kruis. Daarom: wie in Hom glo sal lewe al het hy ook gesterwe.

5 Maart

Lees Eseg 15:1-8

Teks: Eseg 15:2

Die sonde van onvrugbaarheid

Die Here vra hier 'n maklik-beantwoorde vraag: "Mensekind, wat is die hout van die wingerdstok meer as al die hout?" Die antwoord kan enigiemand gee: Die hout van 'n wingerdstok is nie beter as ander houtsoorte nie. Trouens, dit deug vir niks. Dis eerder slegter as ander hout. Dit kan nie gebruik word om iets uit te kap of van te maak nie. Die enigste waarde van 'n wingerd lê in die vrugte wat hy dra. As daar nie vrugte aan is nie, deug dit vir niks en is vir die vuur bestem.

Die volk van die Here word in die Ou Testament dikwels met 'n wingerdstok vergelyk. Hier word die bekende beeld egter gebruik om die oordeel oor Israel te verkondig. Vanweë hulle ongeloof en sonde, het hulle lewens vrugtelos en sinloos geword. Daarom het hulle geword soos 'n wingerd wat geen vrugte meer voortbring nie – 'n beeld van die totale sinneloosheid van die sondelewe in ongeloof: die sonde van onvrugbaarheid.

Dit is 'n uiters belangrike boodskap van die Bybel dat die geloof sonder die werke dood is. Dit is wel so dat ons alleen gered kan word deur die geloof in Jesus Christus. Maar net so seker as wat 'n goeie boom vrugte sal dra, net so seker is die geloof sigbaar in die werke. Wanneer die Here kom, kom Hy soos 'n boer, nie vir die nuttelose hout van die wingerdstok nie; nie vir die oppervlakkige vertoning van weelderige blareprag nie – maar vir die vrugte.

6 Maart

Lees Eseg 18:1-19

Teks: Eseg 18:2

Persoonlike verantwoordelikheid

Ondubbelsinnig en verskriklik het die oordeel van die Here oor sy sondige volk, uit die mond van die profeet Esegïël geklink. Maar tipies mens – en soos Adam van ouds – het hulle hulself verontskuldig en die skuld vir hulle ellende op ander se rekening geplaas. Só ontstaan daar selfs 'n spreekwoord: "Die va-

ders het groen duiwe geëet, en die tande van die kinders het stomp geword." Daarmee wou hulle te kenne gee dat hulle die onskuldige slagoffers van die sonde en ongehoorsaamheid van hulle voorgeslag is. Maar dan wys die Here hulle op 'n persoonlike verantwoordelikheid van elke mens, as Hy sê: "Die siel wat sondig, dié moet sterwe."

Soos dit was in die tyd van Esegïël is dit steeds waar dat ouers deur woord en voorbeeld, veel bydra tot die vorming van hul kinders in geloof – of in ongeloof! Dit kan egter nooit die ander groot Bybelse waarheid tot niet maak, dat elkeen vir homself aan God verantwoording sal doen nie.

Maar dan: die verlossende skoonheid van die evangelie! Voor die oordeel van God moet ons selfondersoekend na ons eie sonde kyk. Maar vir ons verlossing kan en moet ons van onself wegkyk en in die geloof vir Jesus Christus aan die kruishout raaksien.

7 Maart

Lees Eseg 18:20-32

Teks: Eseg 18:31

Bekeer julle dan en lewe

Met dringende erns word hierdie diepgaande hoofstuk afgesluit met die oproep: "Bekeer julle dan en lewe!" Nadat die aanklag en oordeel van die Here oor Israel uitgespreek is en elkeen op sy persoonlike verantwoordelikheid gewys is, word die voorwaarde vir 'n nuwe lewe duidelik gestel: bekering.

Hier hoor ons duidelik wat bekering is: "Werp al julle oortredinge waardeur julle oortree het, van julle af weg, en maak vir julle 'n nuwe hart en 'n nuwe gees." Hiervolgens bestaan bekering uit twee dinge: "Werp af!" en "maak nuut." Eerstens beteken dit om die oortredinge en sondes wat soos swaar laste op hulle skouers druk en van hulle uitsiglose mense maak, van hulle af te werp. Maar bekering is ook meer as om die ou lewe van sonde en ongehoorsaamheid sigbaar en uiterlik te laat vaar. Daarom is die tweede eis, om hart en gees nuut te maak – 'n eis om innerlike verandering van gesindheid.

Wanneer die apostel Paulus eeue later aan die Efesiërs skryf, hoor ons presies dieselfde twee elemente na vore kom as hy hulle tot bekering oproep. Hy roep hulle daartoe op om die "ou mens" af te lê en hulle te "vernuwe" in die gees. (Ef 4:22-24). Begrypklêr wys het die opstellers van die Heidelbergse Kategismus daarop bekering gedefinieer as die afsterwe van die ou mens en die opstanding van die nuwe mens.

Daarom geld die woorde van Esegïël steeds vir ons: "Bekeer julle dan en lewe." Dan beteken "lewe" ook die ewige lewe deur Jesus Christus.

Onbegryplike genade

In hierdie lang twintigste hoofstuk van Esegïel, hoor ons op 'n treffende wyse hoe die Here die geskiedenis van Israel in herinnering roep. Wat dan op 'n besondere wyse daaruit blyk, is die onbegryplike genade van die Here. Israel word opnuut gewys op hulle lewe en sonde teen God in Egipteland en in die woestyn; die volharding in die sonde in Kanaan word weer in herinnering geroep; oplaas word ook die huidige geslag op hul sonde gewys.

Telkens het Israel teen die Here gesondig. Telkens het die Here in genade vergifnis geskenk en hulle genadiglik gered. Die onbegryplike genade van die Here het selfs daartoe gelei dat hulle gedink het dat hulle 'n aanspraak op sy genade het. Sy liefde en versorging het hulle nie tot dankbare gehoorsaamheid gebring nie, maar eerder het 'n gesindheid van sorgeloosheid ontstaan. Hulle het troubreuk gepleeg (vers 27) maar steeds verwag dat die Here sy deel van die verbond moes nakom.

Hierin lê vir ons 'n belangrike les en waarskuwing. Die Here bly steeds aan sy verbond getrou. Die kruis van Golgota getuig hoe ver God in sy onbegryplike genade vir die verlossing en saligheid van die mens gaan. Maar, nou moet ons waak teen die soort sorgeloosheid wat by Israel was. Ons durf nie in ons sonde volhard terwyl ons in gedagte het dat die Here maar weer sál – en selfs moét – vergewe nie. God se onbegryplike genade in Jesus Christus, skenk nooit vir ons die vryheid om in die sonde te volhard nie.

Die twee paaie

Dat die oordeel van die Here oor sy sondige volk voltrek gaan word, profeteer Esegïel deur die beeld van die swaard van die Here. Op 'n treffende wyse word dit dan duidelik dat die swaard van die Here in die gestalte van die koning van Babel gaan kom. Dit moet Esegïel duidelik maak deur 'n tekening – waarskynlik met 'n stok op die sand. Hy teken twee paaie op die grond. By een is daar 'n wegwyser na Jerusalem en by die ander 'n wegwyser na Rabba van die Ammoniete. Die profesie lui dan so, dat die koning van Babel moet besluit watter pad hy gaan kies; teen wie hy sy aanslag gaan loods. Oplaas bepaal die lot: dis Jerusalem! Dis nie die pad na 'n heidense stad nie. Dis die pad na die Godstad. Daar sal die krygsgeskreeu weerklink. Eers in die laaste gedeelte van die hoofstuk, hoor ons dat die swaard van die Here ook oor die Ammoniete sal kom.

Die feit dat hulle inwoners van Jerusalem is, kan die inwoners nie bewaar nie. Wanneer die finale oordeel van Christus gevel word, is dieselfde soort aansprake ook nie genoeg nie. Om deel van 'n sogenaamde Christelike volk te wees; selfs om eens gedoop te wees of amptelik lidmaat van die kerk te word, is alleen nie goed genoeg nie. Die Here vra opregte geloof. Daarom skryf die apostel Petrus ook: "Want die tyd is daar dat die oordeel moet begin by die huis van God."

10 Maart

Lees Eseg 24:15-27

Teks: Eseg 24:27

Openbaring van die Here

"... en hulle sal weet dat Ek die Here is." Met hierdie woorde word die eerste gedeelte van die boek van die profeet Esegïël, afgesluit (Hoofstuk 1-24). In die oordeelsaankondiging oor Jerusalem, klink hierdie woorde, soos 'n terugkerende refrein telkens op in die profesie: "En julle sal weet dat Ek die Here is." In hulle donkerste uur en wanneer die oordeel van die Here oor sy volk kom, is dit ook 'n openbaring dat Hy die Here, die regverdige is.

Die hele geskiedenis van Israel getuig van 'n lewende en genadige Here. Met talle groot dade van verlossing, genade en versorging, het Hy aan hulle openbaar dat Hy die Here, die lewende God, is. Nou maak Hy dit ook bekend in die uur van hulle diepste nood. In die hoogtepunte van hulle voorspoed het hulle dit dikwels vergeet. Nou sou hulle dit sien in die afgrond van hulle ellende en teenspoed.

Ons is steeds sulke mense. Dit is vir ons veel makliker en aangenamer om in ons voorspoed en geluk die hand van die Here te sien as by die dood en ellende op ons pad. Vir die hele wêreld in sy sonde, wat nie die verlossende genade van God in Jesus Christus raaksien nie, sal by die finale oordeel van die Here, die waarheid van die woorde geld: "En hulle sal weet dat Ek die Here is."

11 Maart

Lees Eseg 25:1-17

Teks: Eseg 25:7

God regeer ook oor die heidene

Hierdie hoofstuk bevat verskillende profesieë teen die heiden-nasies, wat Israel omring. God regeer nie net oor Israel sy uitverkore volk, en bepaal hulle geskiedenis en lotgevalle nie maar ook die ander nasies staan onder sy regering. Die Here is God van die hele aarde en daarom bepaal Hy ook die verloop van die geskiedenis en bestemming van die heidennasies. In hierdie geval is dit duidelik dat God sy toorn oor hierdie nasies uitstort. Hy gebruik ander nasies om hulle te verslaan en te oor-

weldig vanweë hulle heidense optrede. Op die wyse openbaar God ook aan die heidene dat Hy die Here is wat oor hulle regeer. Hulle afgode is van geen waarde nie. God laat die nasies wat sy volk aanval en teen hulle oorlog voer nie maar begaan nie, nee, Hy gryp in en roep hulle tot orde. Hy hef sy hand teen hulle op. God is die een wat hulle verdelg en vernietig hoewel die ander nasies die oordeel voltrek. Dit is die vertroosting vir die volk van God, dat hulle nie maar net aan ander nasies uitgeweer is nie, maar God tree vir hulle in en gaan die heidennasies teë.

12 Maart

Lees Eseg 26:1-27,36

Teks: Eseg 26:14

God laat 'n trotse stad tuimel

Tirus, 'n magtige handelstad, verbly hom daaroor dat Jerusalem tot 'n val gekom het. Die rykdomme van Jerusalem sal nou saam met die skare handelaars wat op pad is, na Tirus stroom. God gryp egter nou in die verloop van sake van die geskiedenis van die trotse stad in. Dit is nie meer 'n skare handelaars wat optrek na die vooruitstrewende stad nie, maar 'n skare soldate, strydwaens en ruiters wat op pad is om die stad te beleër en te verwoes. God se oordeel oor Tirus word deur die leër van Nebukadnesar voltrek. Die oorspronklike stad, geleë op 'n rotsagtige eiland, word platgevee en beroof en die nedersettings op die vasteland word verwoes. Op die rotse waar eens 'n magtige stad was, sal die vissers nette gooi om droog te word, die stilte kom waar eens soveel bedrywigheid en handelsrumoer was. Dit alles is eintlik klaar geskiedenis op die oomblik dat dit voor spel word, want dit is die Here, die Almagtige, wat so sê.

13 Maart

Lees Eseg 28:1-26

Teks: Eseg 28:9

Die oomblik van waarheid vir die hoogmoedige

Itoboäl II, koning van Tirus, was 'n trotse en hoogmoedige mens. Hy het, soos sy onderdane, hulle stad as oninneembaar beskou, ja net so oninneembaar as die woonplek van hulle heidense afgode. As heerser oor so 'n magtige stad, beskik hy inderdaad oor bomenslike vermoëns wat hom aan die gode gelyk stel. Oor hierdie hoogmoed, hierdie aanmatigende verwaandheid spreek God nou sy oordeel uit. Hy is immers God, Hy alleen en daarom veroordeel Hy hierdie tergende houding van die mens, 'n aanstellerige mens. Die grootste aansprake van die koning van Tirus sal tot niet gaan op die oomblik as die veroweraar se swaard hom deurboor. Soos elke mens sal hy sterwe, gewelddadig omkom en wat sal die aanspraak dat hy 'n god is hom dan help? Dan is hy verslaan en magteloos, 'n mens

wat ingehaal is deur die onmoontlike soos hy gedink het. 'n Droewige lot val hom te beurt. Die hoogmoed, trotsheid en verwaandheid help alles niks nie. Die ware God bring sy oordeel oor die skyngod in die oomblik van waarheid en afrekening.

14 Maart

Lees Eseg 29-32

Teks: Eseg 29:14

Die Egiptiese riet word ook geknak

Jerusalem het hom in sy oomblik van nood tot Egipte gewend om hulp. Egipte het met 'n halfhartige poging Jerusalem te hulp gesnel maar dit was van weinig betekenis. Jerusalem het geval. Maar nou word Egipte self in die ellende gedompel. Sy vertrou op sy gode en die magtige Nyl is tevergeefs. God laat vir Egipte 'n tydperk van onheil aanbreek, waarin hy magteloos voor sy veroweraar staan. Die trotsheid en valse drome, gebore uit gewaande eie krag, ontbreek want Egipte is nou 'n nederige en vernederde koninkryk. Israel sal nou ook nie meer op Egipte kan vertrou nie. Nee Israel sal weer ontdek dat sy krag nie in 'n bondgenootskap met mense, Egipte, lê nie maar in die bondgenootskap met die lewende God wat oor alle volke regeer. Met die vernedering van Egipte verdwyn die versoeking vir Israel om op mense te vertrou. 'n Duur les is geleer met die verwoesting van Jerusalem. Die hoop op mense het beskaam toe die oomblik van waarheid aanbreek.

15 Maart

Lees Eseg 33:1-33

Teks: Eseg 33:16

God begeer bekering

Esegiël bepaal nou weer sy aandag by die volk van God en die oordeel wat oor hulle uitgespreek is. Jerusalem sal verwoes word. Van Godsweë is 'n swaar verantwoordelikheid op Esegiël geplaas om die volk te waarsku teen die naderende onheil. Soos 'n brandwag moet hy bly waarsku teen die gevaar wat op hande is. Hiermee hang 'n ander dringende verantwoordelikheid saam, naamlik dat die volk hom moet laat waarsku en hom tydig moet bekeer. God roep almal deur Esegiël tot inkeer sodat hulle kan lewe en nie sterwe nie. Die Here het geen begeerte om die sondaar te straf nie maar Hy begeer dat elke sondaar hom sal bekeer om te lewe tot eer van God. Diegene wat hulle bekeer, sal vergewing ontvang en 'n nuwe toekoms onder die genade van God betree. Die oordeel sal nie voltrek word nie, God sal Hom ontferm oor sy kinders wat berou het en in dankbaarheid voor sy aangesig lewe. God lê 'n verantwoordelikheid op sy kneg en sy volk. Maar die treurige verhaal is dat die volk sy verantwoordelikheid verwerp. Hy weier om hom te bekeer.

Die herder uit die geslag van Dawid

Die konings en regeerders in die Ou Testament word dikwels herders genoem. Hierdie benaming veronderstel dat die regeerders hulle volk toegewyd en verantwoordelik sal lei en versorg. Maar in plaas daarvan om dit te doen, is die regeerders op eie belang uit. 'n Vlymskerp aanval word op hulle gemaak omdat hulle gierig en selfsugtig is en die volk uitbuit vir eie gewin. Hulle maak asof dit hulle volk is en nie God se volk nie. In die skape se welsyn stel hulle nie belang nie. Hierdie herders word veroordeel en God eis sy skape van hulle hand. Nou dat alles verbrou is, gryp die Here in om sy verstrooide skape weer te versamel. Uit die geslag van Dawid staan 'n herder Jesus Christus op om sy skape te versamel en vir ewig oor sy volk te regeer. Hierdie herder sal die skape in opregtheid lei en na waarheid versorg. Hy sal hulle behoed en beskerm en onder sy regering sal hulle rustig en veilig lewe. Hierdie goeie herder het gekom in ons Here Jesus Christus wat sy lewe vir sy skape afgelê het. Hy regeer vir ewig oor sy eie. Hy het die vrede gebring.

Edom ontvang vergelding

Die val en verwoesting van Jerusalem is deur die Edomiete, die nageslag van Esau, met blydschap begroet. Hulle het die grondgebied van Israel binnegeval, geroof en geplunder tot hulle eie voordeel. Hulle beset ook 'n gedeelte van die grondgebied van Israel en Juda en maak of dit hulle eiendom is. Deur hierdie optrede vertoorn hulle die lewende God want sy volk se grondgebied is in der waarheid sy grondgebied. Die volk van God is verslae en verslaan maar God tree nou op teen die gulsige en verwaande Edomiete. Die land Edom (die berg Seïr) word getref en verwoes omdat sy inwoners hulle misdra en vergryp het. Die Edomiete het die land probeer insluk waarop God weer op sy tyd sy volk sal herstel. God tugtig en kasty sy volk maar dit gee aan niemand die reg om aanmatigend op te tree nie. Edom leer met sy ondergang wie die Here, die God van Israel is, wat nooit die werk van sy hande laat vaar nie. Hy het nog 'n doel met sy ontroue volk.

Herstel ter wille van die Naam van God

Die belofte dat die volk Israel en hulle grondgebied herstel sal word, is reeds in hoofstuk 34 in die vooruitsig gestel. Na al die vernedering kom nou die herstel. Die land sal van sy besetters bevry word en weer bewoon, bewerk en heropgebou word. Die volk van God sal weer versamel word en terugkeer na hulle land. Die ballingskap kom tot 'n einde, nie omdat Israel dit verdien nie maar ter wille van die eer van God. Die teenwoordigheid van Israel in 'n vreemde land, na verlies van hulle eie grondgebied, tas die eer van God aan. Dit skep die indruk dat ook Israel se God die knie voor die afgode gebuig het en sy eie moes prysgee. Die nasies beweer dat die God van Israel nie in staat is om sy volk te beskerm nie. God gryp nou in die omstandighede in en herstel sy volk. Die Heilige Gees slaan egter ook die hand aan die volk. Hulle harte word vernuwe om die wil van God te kan doen. Die eie weerbarstige wil sal verdwyn en die Gees sal oor hulle harte regeer. Na al die lyding en ontbering word God se doel met sy volk bereik. Hulle lewe tot sy eer en bewoon deur sy genade hulle land wat vrugbaar en vooruitstrewend is.

Dwang

Die volgende ses oordenkings handel oor die herstel van die volk Israel. Gedurende die sesde eeu voor Christus besluit God om sy boodskapper te stuur om dié herstel aan te kondig.

Daardie herstel is radikaal en nie maar net 'n uiterlike oproep nie. Daar moet 'n lewe uit die dood kom. Wie sal nie vir so 'n opdrag terugdeins en huiwer nie! Onverbiddelik kom die opdrag aan die profeet. Die uitdrukking "die hand van die Here was op my" beteken om 'n opdrag van die Here te ontvang sonder om 'n keuse in die uitvoering daarvan te hê. Daar word met die uitdrukking beslag op die hele mens, vir die uitvoering van 'n Godsbevel, gelê. Die Gees van God maak hom van sy gees meester.

Soos die hand van die Here op die profeet ter wille van die heil van Israel gerus het, het die Vader sy hand op die skouer van sy seun Jesus Christus ter wille van die heil van die hele mensdom gelê. Ons hoor Hom in Getsemané bid. "Laat hierdie drinkbeker by My verbygaan maar nie soos Ek wil nie. Laat u wil geskied."

Onverbiddelik kom die hand van die Here op die skouer van die kerk neer: Profeteer, dit is verkondig. Voel u sy hand op u rus en wat maak u dan?

20 Maart

Lees Eseg 37:1-6

Teks: Eseg 37:2

Baie – maar dood

Die profeet Esegïel word met 'n onverbiddelike opdrag na baie gestuur – 'n menigte in 'n hele laagte. Die menigte in die laagte verwys na die hele volk in sy diepe vernedering en val. Die volk word met dooie bene vergelyk – so dood dat dit uitgedor is. Die volk is in verstrooiing – as nasie het hul geen staanplek meer nie. Hulle is nutteloos vir hulle Godsroeping. Die verstrooiing het as oordeel van God oor die volk se sonde teen God en sy gebooie gekom. Onverbiddelik die bevel van God om nie vir die laagte van die dood terug te deins nie – nee daar in te gaan. 'n Konfrontasie met daardie doodsmag word in vooruitsig gestel.

Voor die Seun van die Mens, Jesus Christus het duisend miljoene gelê. Hulle was baie – almal – die hele mensegeslag lê dood in die laagte van die vernedering van sondedood. Wat weet die mens van die omvang van die sonde? Ons kan die diepte daarvan nie peil nie. Hy, die Messias het egter geweet wat dit vir Hom beteken. Hy moes nie net die doodsbeendere aanspreek nie. Hy moes soos die doodsbeendere word – een met hulle.

Hoe lyk die wêreld – die baie – in die laagte van sy arbeidsveld? Hoe lyk die mensdom vir u?

21 Maart

Lees Eseg 37:1-8

Teks: Eseg 37:3

Kan dit? U weet!

Met die hand van die Here wat onverbiddelik op die profeet se skouer druk en met sy oog op 'n aaklige gesig van dood voor hom, word sy hele gemoedstoestand in verdere verwarring gestuur as die Here vra: Mensekind kan hierdie bene lewendig word?

Die mens in sy skeppingsverband is nie soos die plante en diere nie. Hy is met 'n persoonlikheid – met 'n onderskeidingsvermoë en wilsbeskikking gemaak. Onverbiddelik is die menslik-onmoontlike opdrag maar op 'n wonderlike wyse word dit vir die mens so bewerk dat hy deur 'n Godsmoontlikheid aan die uitvoering deel kan hê.

Die vraag van die Here aan die profeet of dit moontlik is, is nie om met die mens te spot nie maar om hom daar te bring waar die onmoontlike moontlik word. Daar waar die mens van sy eie krag en vernuf afstand doen en antwoord: Here, Here u

weet dit. Met so 'n antwoord druk die profeet tegelyk sy eie onmoontlikheid uit maar ook sy geloof aan die almag van God. Deur Gods almag word 'n verstrooide volk se dor benedood – weer tot lewe in 'n bestemming geplaas.

Deur Gods almag word 'n verlore mensegeslag deur die dood van sy Seun tot nuwe lewe – 'n herskeppingslewe – gebring.

Deur Gods almag durf die kerk sy onmoontlike taak aan. Ook as die vraag kom, "Kan dit," antwoord hy: Here, Here U weet dit.

22 Maart

Lees Eseg 37:1-10

Teks: Eseg 37:3

Profeteer

Waar moet mens begin en waar moet hy eindig om so 'n opdrag uit te voer – Gods hand steeds op die skouer – doodsbeendere steeds voor jou oog – die vraag "of dit kan" steeds in jou oor. As dit al was, sou die profeet ook nie geweet het waar om te begin en waar om te eindig nie.

Wat was daar dan meer? Die antwoord – Here, Here u weet dit – was nog onverminderd daar. Hy weet hoe. Hy weet wat.

Vir ons as mense wat gewoon is aan skynbare groot en magtige dade lyk sy instrument maar power. Profeteer – dit is preek – dit is verkondig. Wat is dit nou in vergelyking met die voortbrengsels van mensekrag en menseverstand: slim planne, magtige wapens, vernuftige masjiene!! Die Here weet egter watter wonderwerk volg op die verkondiging van sy Woord.

Jesus Christus die vleesgeworde Woord: In die oog van sy vyande hang Hy magteloos aan 'n kruis want net die wat glo aan sy opstandingswoord sien Hom as die magtige Heer oor lewe en dood. Op Gods Woord is sy graf ontsluit en op sy ewangeliewoord lewe 'n sterwende wêreld. Die swaard van die Gees, dit is die Woord van God is in die hand van die kerk geplaas. Profeteer – net dit!! Maar watter magsdaad volg nie daarop nie!

23 Maart

Lees Eseg 37:1-12

Teks: Eseg 37:5

Ek bring

Die profeet bring die Woord van die Here. Die gehoorsame bring van Gods Woord is belangrik. Dit is ook al wat die mens kan doen. In vers 7 staan daar: Toe het ek geprofeteer. Maar dis nie al wat daar staan nie. Dit is nie maar net verkondig wat die mens wil of soos die mens wil en in sy kennis en vermoë kan nie.

Nee: Toe het ek geprofeteer *soos my bevel was*. Agter die profeet, agter die prediking staan God. Op sy bevel, soos Hy bevel en wat Hy bevel, moet die profeet of prediker doen. Dan is die profeet se taak volbring. Hy kan nie die saad wat gesaai is, laat ontkiem of laat groei nie. Die een ploeg, die ander plant maar die Here gee die groeikrag.

Die werksaamheid agter, om en in die profeet word uitgedruk met die teksvers: Kyk Ek bring gees in julle in, sodat julle lewendig kan word. So word die mens instrument in Gods hand sodat Hy lewendig kan maak. Die laagte vol doodsbene word lewendig.

Lees net wat gebeur met 'n verval Israel op die profeet se prediking; met 'n gestorwe mensegeslag op die koms van die vleesgeworde Woord Jesus Christus en ten slotte op die getroue uitdra van die evangelie van Christus na mense deur die eeue heen – mense in sonde ontvang en gebore.

24 Maart

Lees Eseg 37:1-14

Teks: Eseg 1:6

Julle sal weet

Die Here het vir die profeet in sy twyfel gevra: Mensekind, kan hierdie bene lewendig word? Sy eie kennis, sy eie gevoel, sy eie wilsbeslissing kon Esegïël nie vertrou nie. Daarom sy antwoord – ook die enigste antwoord van die mens by so 'n mens-onmoontlike opdrag: Here, Here U weet dit.

Kom dit wat die mens betref dan nooit verder nie? Sien of ervaar hy dan nooit iets van die wonderdaad van God nie? Ja seker! In vers 6 staan daar: En julle sal weet en in vers 7: . . . en kyk daar was 'n beroering. Die mens weet en die mens sien. Hy sien en hoor: 'n geruis, 'n beroering, bene wat naderkom, senings op hulle, vlees het op gekom, 'n vel is oorgetrek, die gees het in hulle gekom, hulle het lewendig geword en op hulle voete gaan staan – 'n magtige leër. Die wonder op Gods werk deur sy Woord ervaar die mens. Hy sien die magtige leër van God – 'n herstelde volk, 'n opgestane Heer, 'n lewende kerk.

Dit is goed. Maar dit is nie al wat ons sal weet nie. Ons het die boodskap in vers 6 net halfpad gelees. Daar staan immers: Julle sal weet *dat Ek die Here is*. Dit is tog waarop dit aankom – herstel wat deur die sonde verwoes is – die regte verhouding tussen Skepper en skepsel.

Die eerste mense wou God nie as Here erken nie – nee gelyk aan Hom. Israel word herstel ter wille van Hom, Jesus Christus wat deur sy dood die menseskuld teenoor God moes betaal. Daardie boodskap van die opgestane Heer – God is die enigste Here – moet die kerk aan die wêreld uitdra.

Woorde Sien

Die eerste vers is die opskrif van die boek Amos. Dit sê vir ons kortliks wie die skrywer is, aan wie hy sy boodskap moet bring en in watter tyd dit gebeur het.

Wat vreemd klink in die teksvers is dat daar gesê word dat Amos die woorde wat hy tot Israel moes spreek, gesien het. Nou kan 'n mens woorde lees. Dan sien jy dit wel maar ons sê nie normaalweg dat ons woorde sien nie. Die buitengewone uitdrukking bring dit dus onder ons aandag dat die woorde van oordeel en straf wat Amos moes verkondig, nie uit homself kom nie. Die woorde kom van God. God het dit aan hom uitgespel wat hy moet profeteer. Die Here het op 'n sigbare wyse aan Amos die woorde geopenbaar. Hoe dit gebeur het, weet ons nie en dit is ook nie belangrik nie. Wat belangrik is, is dat Amos as profeet hierdie geopenbaarde, bekendgemaakte woorde ook so aan ander mense moes bekend maak, dat dit vir hulle woorde van betekenis sal wees.

Dit vestig ons aandag ook weer op die geopenbaarde Woord van God (Bybel). Veral op Hom in Wie die Woord vlees geword het, sigbaar geword het: Jesus Christus wat ten aanskoue van mense gebore is, gelewe het en ook ten aanskoue van mense gesterf het (Luk 23:35). Ons moet meer met die Woord doen as net die woorde te lees. Dit moet vir ons ook sigbare werklikheid word. Alleen in die geloof sal ons Hom sien, wat vir ons gekruisig is.

Drie en vier Oortredinge

Die uitdrukking: "Oor drie oortredinge ... ja oor vier" kom herhaaldelik voor (agt keer) in die eerste twee hoofstukke van Amos. Dit word dikwels in die Skrif gebruik (wat wissel van 1/2 tot 9/10) om 'n veelheid en voltal aan te dui. In hierdie geval die oortredinge van mense. Een oortreding is reeds voldoende vir die doodstraf maar die mens voeg by die een nog die ander oortreding. Daarin is die gedagte van 'n "opstapeling" van sondes, van skuld wat by die dag meer word totdat God besluit: dit is genoeg. Ek sal dit nie langer duld nie. Sy oordeel en straf is dan finaal, onherroepbaar: Ek sal dit nie afwend nie.

Dit geld vir die heidene en vir Israel. Dit begin by die heidense nasies rondom Israel. Hulle is nie te verskoon nie asof hulle nie van beter weet nie. God is die God van alle volke. Dan kom Amos ook by Juda en Israel uit. Die oordeelsaankondiging loop as't ware op in klimmende lyn tot 'n hoogtepunt wanneer

dit by God se eie volk kom. Hulle word op een lyn gestel met die "heidene" om ook deur God gestraf te word net soos die ander, sonder versagtende omstandighede.

Alle mense het gesondig en dit ontbreek hulle almal aan die heerlikheid van God. Al waartoe die mens in staat is met sy sondige natuur is om daaglik sy oortredinge te vermeerder. Danksy God se liefde, mag ons ook weet dat Christus vir almal se oortredinge gesterf het.

27 Maart

Lees Amos 3:1-15

Teks: Amos 3:8

Oorsaak en Gevolg

Reëlmaat en noodwendigheid is aan ons goed bekend. In die natuurwetenskap word alles op grond daarvan bereken en vas-gestel. Amos noem enkele voorbeelde daarvan uit die natuur-en menselewe. 'n Leeu brul as hy sy prooi gevang het. Dat die leeu gevang het is die oorsaak van sy gebrul. Of anders om gesê, is sy gebrul die gevolg daarvan dat hy gevang het. Die twee dinge hoort bymekaar. Noodwendig volg die een ding op die ander. Net so, as die leeu brul, is daar vrees by die ander diere. Hoeveel te meer nie, as die Here spreek sal sy Woord verkondig word nie. En wat sal Amos verkondig? Daar sal beroering en verdrukking in die stad wees (vers 9). Dit moet noodwendig oordeelsaankondiging wees as gevolg van Israel se oortredinge. "Ja, hulle weet nie om reg te doen nie, spreek die Here . . . Daarom so sê die Here Here: 'n Vyand!" Die goddelike oordeel sal ons nie kan bevraagteken nie. God is in die heiligh-eid van sy wese onversoenbaar met die sonde. Waar daar sonde (opstand teen God) is, kom noodwendig sy oordeel en straf.

Ons lees in die Nuwe Testament ook van 'n ander noodwendigheid: Jesus Christus moes ly en sterf. Dit is egter die noodwendigheid van God se liefde vir sondaars. Omdat God ons lief het, het Hy sy Seun vir ons oorgegee. Daarby sal ons moet bedink, wanneer ons by die kruis op Golgota staan: Dit is my skuld.

"Hy is ter wille van ons oortredinge deurboor, ter wille van ons ongeregtighede is Hy verbrysel" (Jes 53:5).

28 Maart

Lees Amos 4:1-13

Teks: Amos 4:5

'n Eiesinnige Godsdiens

Die oortredinge van Israel, waaroor Amos die oordeel van God aankondig, sou ons onder drie hoofde kon saamvat: 'n valse godsdiens, onreg in die howe en 'n goddelose rykdom.

Sover dit die godsdiens aanbetref, kan ons die mense in Amos se tyd beskryf as baie godsdienstige mense. Hulle het stiptelik hulle feeste gehou en getrou hulle offers gebring. Vanweë die buitengewone voorspoed van hulle tyd kon hulle dit selfs so doen dat alles van die beste was. Selfs vrywillige offers, wat nie verplig was nie en 'n besondere dankbaarheid verteenwoordig, was blykbaar in oorvloed.

Maar dit was die uiterlike. Die hart en wese van godsdiens, wat daarin bestaan dat die mens voor God en Hom alleen neerbuig, het ontbreek. Daarom was dit alles nutteloos, 'n diens waarin God geen behae gehad het nie (5:21-23). So belangrik en selfvoldaan het Israel in hulle eie oë geword dat ook hulle godsdiens net daartoe gedien het om hulle vernaamheid te vervolmaak en af te rond. "So is dit na julle sin, kinders van Israel." Hulle het daar baie sin in gehad, was lief vir hulle godsdiens, want hulle was lief vir hulleself. Dit was dus 'n eiesinnige en daarom 'n valse godsdiens waardeur hulle die toorn van God opgewek het, sodat Amos gesê het: "Kom na Bet-el (die heiligdom) en sondig!" Hulle godsdiens het hulle sonde geword.

Ware godsdiens bestaan nie in selfverheffing nie maar in selfverloëning. Wie vanuit die genade van God in Jesus Christus leef, is 'n mens wat afgesien het van homself om ootmoedig, dankbaar Christus se verdienste te ontvang.

29 Maart

Lees Amos 5:1-13

Teks: Amos 5:11

Regspraak en Rykdom

In die eerste helfte van die teksvers kom die verdere twee hoofmisdade van Israel na vore: 'n verdraaiing van die regspraak en daarmee gepaardgaande rykdom.

In die stadspoort, waar die regsake beslis moes word deur die oudstes van die stad, moes die reg so gehandhaaf word dat daarin die reg van God (wet) weerspieël word. Daarvan was daar nie meer enige sprake nie. Die rykman het met sy geld alles so beheer dat ook die regsuitsprake altyd in sy guns was. Die mindere man is so in die noute gebring (byvoorbeeld deur geweldige heffing van die koringopbrengs), in die skuld gedompel en dan voor die hof gesleep. Daar is hy, met omkoopgeskenke aan die regters (selfs vir so min as 'n paar skoene 2:6) geheel en al uitverkoop. Die hofsale het 'n markplein vir slawe geword, 'n vendusie van hulle eiendom. So is die arm man vertrap, en daaruit het weer die geld vir verdere rykdom gekom. Of sou ons sê dat die rykdom die onregverdige hofuitsprake tot gevolg gehad het? In elk geval het die onregverdige wins vir hulle huise van gekapte klip (wat voorheen net vir paleise en tempels gebruik was) gebou. Dit het 'n algeheel korrupte same-

lewing geword. 'n Gruwel was dit in die oë van die Here en aan die onregverdige lewe en bestaan sou Hy in sy toorn 'n einde bring.

Deur die regverdige oordeel van God was ons ook as sondaars (onregverdiges), bestem om te sterwe. God het sy liefde teenoor ons egter daarin bewys, dat Christus vir ons, sondaars, gesterf het. Geregtig in sy bloed, sal ons gered word van die toorn (Rom 5:8, 9).

30 Maart

Lees Amos 8:1-14

Teks: Amos 8:2

Oordeel

Die Here het Amos verskeie gesigte laat sien, om dan vanuit die gesigte wat hy sien, die dinge vir hom duidelik te maak wat hy moet verkondig.

Die laaste gesig was 'n mandjie somervrugte. Na aanleiding daarvan moes Amos die einde van die volk Israel aankondig. Die mandjie somervrugte, wat aanduiding is van die einde van die somer, was ook aanduiding van die einde van Israel. 'n Woordspeling in die Hebreeus tussen die woorde "somer-vrugte" en "einde" bevestig die gedagte.

God sal sy volk nie langer meer verbygaan nie. Die gedagte van verbygaan, reik ver terug na die tyd van die plae in Egipteland. Toe het God by die aanskoue van die bloed van die paaslam aan die deurkosyn, verbygegaan, om nie die eersgeborene in die huis dood te maak nie. Nou sal daar nie meer 'n "verbygaan" wees nie. Die Here God trek deur elke stad, deur elke huis. Die einde van sy volk het gekom. Dit sal nie meer net as waarskuwing tot bekering wees nie. Daarvan was daar al genoeg (4:6-12). Hierdie keer is dit 'n allesoorweldigende, allesvernietigende verwoesting van ryk en arm (6:11), oud en jonk (vers 13) waar niemand sal ontvlug nie (2:14-16, 9:1-4). Dit is dié onheilsboodskap waarvoor Amos geroep is om te verkondig: "Die einde het vir my volk Israel gekom." Wat 'n ontsettelike oordeel!

Met diepe dankbaarheid kan ons daaraan dink dat God se vernietigende oordeel op Hom aan die kruis neergekom het, sodat Hy op grond van die bloed van die lam ons verbygegaan het.

31 Maart

Lees Amos 9:11-15

Teks: Amos 9:11

Heil

Heel aan die einde van die boek Amos lees ons ook van die goeie wat die Here sal doen. Daar is nie alleen die onheil, die

stikke duisternis van God se oordeel nie. Daar is ook die heil, die geluk wat God vir sy volk in die verre toekoms beoog. God het nie sy beloftes aan die huis van Dawid en sy verbond afgeskryf nie. Aan die toestand van vernietiging bring Hy 'n verandering. Die verwoeste stede sal weer bebou en bewoon word. Die landerye sal weer bewerk word en hulle sal die vrug op hulle arbeid geniet. Hierdie uiterlike voorspoed sal die teken daarvan wees dat God sy oordeel verander na genade, sy vloeking verander tot 'n seën.

Dit alles sal gebeur, nie omdat Israel dit verdien nie of omdat hulle verander het in gesindheid teenoor Hom nie, maar omdat God goed is. Dit sal uitsluitlik sy reddingsdaad wees op grond van sy barmhartigheid.

Hierdie belofte van seën sien ons in sy volste vervul in Jesus Christus. Op Golgota het die oordeel en vloek ons tot seën geword. Daar het mense op grond van onverdiende genade die nuwe Israel geword. Die genade waarvolgens hulle vergifnis van sonde, die wederopstanding van die vlees en 'n ewige lewe ontvang.

1 April

Lees Jes 40:1-11

Teks: Jes 40:11

Die Here is my herder

Juda verkeer in die Babiloniese ballingskap. Die God van Israel stuur 'n boodskap van bemoediging aan sy volk: Hy sal self die ballinge laat terugkeer na hulle land. Hy sal dan soos 'n herder sy skape lei.

In sy leiding sal sy liefde blyk: Hy sal die jong lammers wat reeds moeg is van 'n dag se spelery en rondhardloop, optel en liefderik dra. Hy is goed en sagmoedig. Hy ontferm hom oor dié wie se krag en oordeel nog nie toereikend is nie. Met groot geduld sal hy die lammerooie lei. Die wat verantwoordelikheid het, word nie oorbela nie. In elkeen se omstandighede lei Hy met goeie oordeel.

So het God sy volk uit die ballingskap gelei. Maar nie net toe nie. Jesus Christus het gesê: "Ek is die goeie herder." Hy as herder het sy lewe vir sy skape gegee. Hy het die offer geword vir die redding van sy skape. Hy het die lam geword wat geoffer is ter wille van die oortredinge van sy volk. Daardie offer was goed genoeg om al die sondes van die mens weg te neem.

Die gelowiges is die kudde van God. Maar ons is nie altyd 'n gehoorsame kudde nie; dikwels eerder 'n eiewillige en eiesinnige volk. Soos wat skape baie keer dwaal en 'n eie verkeerde koers inslaan, maak ons ook. Deur sy Woord en Gees wil God ons egter altyd versorg. Daarom moet ons die sorgsaamheid van God oor ons daarin ken.

2 April

Lees Jes 41:1-20

Teks: Jes 41:18

Oorvloed in die woestyn

Jesaja profeteer van die oorblyfsel van die volk wat sal terugkeer na hulle land uit die Babiloniese ballingskap. Dit is God se verkiesende genade wat dit bewerk. Alhoewel hulle min en swak is, sal hulle 'n werktuig van God word. God sal baie wonders doen. Hy sal die onverwagte en onmoontlike doen. Die woestyn sal in 'n paradys omskep word. Israel se tydelike en geestelike nood sal verander word in oorvloed. Selfs die natuur wag op 'n volkome herskepping.

Maar tog is hierdie belofte nie letterlik nagekom nie. Daar is nog woestyne en daar is nog kaal heuwels. Is dit dan 'n bewys dat God nie betroubaar is nie?

Beslis nie! God se beloftes is nie altyd vir die letterlike en die liggaamlike nie, hoewel daarvoor tog ook. Die beloftes is dikwels meer toekomsgerig. Die verlossing is nie altyd in hierdie lewe sigbaar nie. Ons voel baie keer eerder of ons in die woestyn van verlatenheid is.

Maar dit is die evangelie: Die gelowige kan weet dat daar Een is wat die grootste verlatenheid, naamlik die totale Godverlatenheid, ervaar het om die verlossing te bewerk. Deur Hom het dit gekom dat ons nooit deur God verlaat sou word nie.

Die wêreld word nie meteens anders as ons dit glo nie, maar ons beleef dit anders as ons God se teenwoordigheid in hierdie tranedal sien. Dan eers kry ons lewe sin en betekenis. Dan berus ons nie bloot by die woestynagtigheid nie, maar lééf ons van die lewende water van die evangelie van Jesus Christus.

3 April

Lees Jes 42

Teks: Jes 42:2

Nie deur krag of deur geweld nie, maar deur sy Gees

God werk op baie maniere met die mens. Hy is altyd besig met ons. Maar dit is nie altyd op 'n sigbare manier nie. Soos wat God sy kneg sou stuur om die volk uit die ballingskap te lei en hy nie sou skreeu of uitroep of sy stem op die straat sou laat hoor nie, so werk God. So het Jesus Christus gedoen. Hy het as dienaar gekom. Hy het as swakke aan die kruis gesterf. Maar daardeur het Hy die grootste oorwinning ooit behaal. Daarin kon geen mens Hom help nie.

Sy leer is deur sagte woorde oor die wêreld verkondig. Meestal is dit met geweld teengestaan. Maar tog het die krag daarvan geblyk soos geen ander krag nie.

God werk vandag nog steeds op daardie stil, besadigde en bedekte manier. Ons merk nie baie daarvan op nie. Trouens, daar is min mense wat God se werk raaksien. Min besef dat die oplossing van die lewensprobleem in ontmoeting met God lê.

God dring Hom egter nie aan ons op nie. Hy wil ons nie met geweld oortuig dat ons nie sonder Hom kan leef nie. Die een wat sonder God leef, leef blykbaar net so goed.

Maar deur die wedergeboorte wat aan ons gegee word, sien ons hoe naby God werklik is; dat Hy in ons is en dat Hy altyd besig is om te werk tot ons redding. Sy Woord is die middel en sy Gees is die krag: onoortreflik en effektief.

4 April

Lees Jes 49:1-7

Teks: Jes 49:4

Te vergeefs het ek my vermoei

Die Kneg van die Here getuig hier van sy roeping, sy toerusting, sy skynbare vergeefse arbeid en sy doel om Israel te herstel en om die lig van die nasies te wees. Hierdie profesieë verwys na die werk van die Messias en die Christelike kerk.

Wanneer ons kyk na die vordering van die werk van die kerk, lyk dit asof dit nie juis die moeite werd was nie. Wat het die Christendom in die tweeduisend jaar vermag? Hoe staan sake vandag? Hoeveel ware Christene is daar? Het die Christendom nie heeltemal vergroei en ontaard nie? Het die boodskap nie vir baie mense verlore geraak nie?

Maar die klag kom ook na elkeen van ons: Is ek nie besig om met my lewe die werk van Christus nutteloos te maak nie?

Tog doen God skynbaar niks daaraan nie. Dit lyk asof Hy sy werk laat stuit deur die verhardheid van mense.

Maar dit is die aard van die werk van Christus in die wêreld. Dit word nie met ope arms ontvang nie. Dit is immers die kruis wat verlossing bring. En die kruis bly vir die mens 'n dwaasheid en struikelblok, tensy hy deur die Gees van God oortuig word dat dit die krag van God tot redding is vir elkeen wat glo.

Daarom, as ons die stem van God hoor, moet ons nie ons hart verhard nie! Die kerk van Christus moet steeds onvermoeid voortgaan en die lewendmakende evangelie vreesloos verkondig. Dit is nie te vergeefs nie.

5 April

Lees Jes 51:1-8

Teks: Jes 51:6

Sy Heil sal vir ewig bestaan

God is aan die woord. Hy bemoedig sy volk. Soos wat Hy uit Abraham 'n talryke volk laat kom het, sal Hy weer met die klein

oorblyfsel in die ballingskap maak. Daar is nie aan te twyfel nie. God se werk is standvastig. Hy het 'n doel wat Hy sal nakom. Israel is instrument.

Al sou die hemel en aarde 'n begin en einde hê, al sien die mens hoe die aarde en sy hulpbronne stadigaan tot niet gaan, God se trou sal nooit ophou nie.

Al sien ons verganklikheid in die wêreld, ons sal daardeur gaan en vernuwe word. Want Jesus Christus het verganklik geword. Hy was verlaat en deur mense verag sodat ons wat nou nog ballinge in die wêreld is, 'n ewige eindbestemming kan hê: Ewig by God, in die hemel.

Al is dit so dat die bewoners van die aarde soos muskiete kom en gaan, dit is aan hulle dat God se Woord genade verkondig. God praat met *mense*. Hy gee sy heil aan hulle. Soveel word die mens werd geag deur God. Soveel is ons wat die Woord van God hoor en wat glo dat ons kinders van God is, werd. Ons is duur gekoop met die bloed van die lam van God.

Sal God dan sy werk verydel en sy beloftes ongedaan maak? Beslis nie! Alles kan verbygaan, die hemel kan soos rook verdwyn en die aarde soos 'n kleed verslyt, maar God se trou sal tot in ewigheid bly.

6 April

Lees Jes 53

Teks: Jes 53:3

Deur lyding tot heerlikheid

Jesaja 53 is die hoogtepunt van die Messias-profesieë van die Ou Testament. Die Messias se volle werk word helder en duidelik afgeprent: Die volk wat nie wou glo dat Hy die Messias is omdat Hy in alle nederigheid gekom het. Die herhaling van die voorspelling van die verwerping van die Messias, laat almal wat die Ou Testament ken, sonder verskoning as hulle die gekome Heiland verwerp.

Die Messias is die mens waarna Pilatus verwys het toe hy gesê het: Daar is die mens. Hy was die veragte. In Hom het God ten volle mens geword. Sy menswees was daarin dat Hy veragtelik geword het. Want die mens in sy sonde is veragtelik.

Hy was bekend met krankheid. Die dieptepunt van die mens se ellende was sy deel. Hy het daarvoor nie teruggedeins nie. Hy moes daardeur om die mens daaruit te verlos. God ontken of ignoreer nie die sonde nie. Hy *verlos* die mens van die skuld daarvan. Die enigste manier om dit te doen, is om self die skuld op te neem en die straf te dra. En toe Christus dit gedoen het, was Hy afskuwekkend. Die mense het vir Hom gevlug soos vir 'n melaatse. So afskuwekkend is ons sonde.

Dit is egter nie net Christus wat gehaat word nie, maar ook sy kerk. Die gelowiges moet onthou dat alleen deur hierdie

lyding die volle heerlikheid bereik kan word. Daar is geen ander verlossing nie, en daar is geen ander Christus as die gekruisigde nie.

7 April

Lees Jes 59:1-15

Teks: Jes 59:14

Die waarheid struikel op die mark

Die nood van die verbondsvolk is die gevolg van 'n verkeerde lewe. Die oersonde is die leuen. Jesaja sê die waarheid struikel op die mark. Dit is tog 'n gelyk plek. Niemand behoort daar te struikel nie. Die waarheid dreig om ten gronde te gaan omdat dit verdraai word, of omdat te veel dinge wat leuens is, as die waarheid aangebied en aanvaar word. Dit gebeur veral op die gebied van die regspraak. Die een wat by die waarheid staan en eerlik wil wees, word verag en verdruk.

Dit het later nie meer om die waarheid in die regspraak gegaan nie, maar om die korrekte prosedure. Die doel was dikwels om eie voordeel ten koste van die medemens te verkry.

Dieselfde het op die gebied van die godsdiens gebeur: Dit het om die uiterlike vorm gegaan, terwyl die innerlike nie getel het nie.

So 'n struikeling van die waarheid vind ons ook in die geskiedenis van Jesus Christus. Hy het gekom om as die Waarheid vir die waarheid te getuig. Maar sy getuienis is nie aanvaar nie. Die leuen is eerder geglo. Die waarheid het gestruikel toe allerhande valse beskuldigings teen Hom ingebring is. Die reg is teruggebring toe Hy, die onskuldige, oorgelewer is om gekruisig te word.

Die waarheid struikel nog al die tyd. In elke gelowige se lewe word die waarheid steeds verdraai, want ons is nog sondaars. Leuens woeker nog voort. Ons is dikwels ontrou, geveins en oneerlik. Ons godsdiens is baie keer vormdiens. Kan ons verbaas wees as God beproewinge oor ons stuur? Gelukkig het Jesus Christus, die waarheid, die leuen oorwin.

8 April

Lees Mark 14:3-9

Teks: Mark 14:7

Nou en altyd

Kort voordat Hy gevange geneem sou word, het Jesus in die huis van Simon geëet. Volgens Joodse gewoonte was daar net mans aan tafel. Wie almal daar was, is onduidelik, maar die Twaalf was definitief daar.

Terwyl hulle eet, kom 'n vrou binne. Sy was Maria, die suster van Marta en Lazarus (Joh 12:3). Sy het 'n fles vol baie duur nardussalf. Volgens gewoonte breek sy die dun nekkie van die fles en salf Jesus se voete en sy hoof.

Die mans saam met Jesus aan tafel, veral Judas Iskariot, is verontwaardig. Die nardussalf is baie duur. As Maria die salf dan wou weggee, kon sy dit tog liewer verkoop het en die geld aan die armes gegee het. Nou het sy dit onnodig verspil.

Die Here Jesus verdedig haar daad: Die armes is altyd by julle; julle kan nog altyd weer aalmoese gee. Wat Maria gedoen het, was geen aalmoes nie; sy het 'n liefdesdaad gedoen; sy het Jesus vereer deur Hom te salf soos 'n profeet en 'n koning gesalf word. Maar nog meer: Sy het Hom só gesalf vir sy begrafnis. Hy wat soos 'n misdadiger aan die kruis gaan sterf, sal die graf ingaan as die Messias, die Christus, wat gesalfde beteken. Jesus se kruisiging is voor die deur; daarom moet Hy *nou* gesalf word ... dit kan nie uitgestel word nie.

In ons lewens is daar ook dinge wat nie kan wag nie en dinge wat altyd later gedoen kan word. Wat *nou* gedoen moet word, mag nie uitgestel word nie, anders is dit vir altyd te laat. Ons geloof aan ons Saligmaker en die eer wat Hom toekom, is die belangrikste dinge wat ons nie mag uitstel nie.

9 April

Lees Mark 14:12-21 Teks: Hele gedeelte

Voorbereiding tot die Nagmaal

Die dissipels neem die inisiatief vir die viering van die Joodse Paasfees, maar Jesus sê hulle presies wat om te doen. Vir die dissipels is dit 'n gewone Joodse Paasfees, maar Jesus weet dat dit die begin van die kruisweg is.

Die aand, terwyl hulle met die paasmaaltyd besig is, kondig Jesus aan dat Hy verraai gaan word en dat een van die Twaalf dit gaan doen. Dit is vir hulle 'n geweldige skok. In Johannes lees ons dat hulle mekaar aangekyk het (13:22), asof hulle mekaar van die verraad verdink. Dat dit hulle gedagtes was, kan ons ook sien in Petrus se woorde op pad na Getsémané: "Al sal almal ook aanstoot neem, dan tog nie ek nie." Droefheid oorval hulle egter, want die verskriklike gedagte kom by hulle op: "Is dit miskien ek?"

Dit is die vraag van elkeen wat nagmaal wil gebruik: "Is ek die verraaier? Het ek deur my sonde Jesus weer gekruisig?" (Heb 6:8). "Die Seun van die Mens gaan wel heen soos daar van Hom geskrywe is," sê Jesus; sy dood is die vervulling van die Ou Testament, met ander woorde die vervulling van die raadsplan van God om die sondaar uit die dood te verlos en daarom moes daar 'n verraaier gewees het. Dit neem egter nie die verantwoordelikheid van die sondaar weg nie. Ons sonde is nie God se skuld nie, maar ons eie skuld. "Wee die verraaier! Dit sou vir hom goed gewees het as hy nie gebore was nie!"

10 April

Lees Mark 14:22-26 Teks: Hele gedeelte

Die nagmaal

Nadat die verraaier die tafel verlaat het, stel Jesus die nagmaal in. Die elemente van die Joodse pasga was die paaslam, wat heengewys het op God wat die huise van die Israeliete in Egipte verbygegaan het (Eks 12:27); bitter kruie, wat heenwys op die verdrukking deur die Egiptenare (Eks 1:14); en die ongesuurde brode wat heenwys op die haas waarmee die Israeliete Egipte verlaat het (Eks 12:29).

Jesus sluit hierby aan, maar die Christelike nagmaal is die instelling van 'n nuwe verbond (testament) en daarom is daar baie belangrike veranderinge: In die nagmaal eet ons nie die paaslam nie, want Jesus self is die lam wat eens vir altyd geoffer is (Rom 6:10) en dus nie weer geoffer kan word nie. Die brood word egter baie belangriker omdat Jesus sê: "Dit is my liggaam." Die brood is nie Jesus self nie (Jesus self is die lam), maar die herinnering aan die liggaam van Jesus wat vir ons aan die kruis gebreek is. Verder val die bitter kruie weg, maar die wyn word baie belangrik; dit is die herinnering aan die bloed van Christus waarmee Hy die nuwe verbond gestig het.

Die nuwe verbond sluit die kerk van Christus in as een groot geheel, die volk waarvan Christus die koning is. Die kerk van Christus sal staan tot by die weerkoms van die Here. Daarom wys die nagmaal terug na die kruis waar Jesus tweeduusend jaar gelede vir ons gesterf het, maar dit wys ook vorentoe na die oomblik van heerlijkheid wanneer die Here kom. Ons wat nou nagmaal gebruik, word deel van hierdie lyn deur die geskiedenis: Ons word gered deur Jesus se dood aan die kruis en met blydskap wag ons vir die dag wanneer ons die Here tegemoet sal gaan om vir ewig by Hom te wees.

11 April

Lees Mark 14:32-42

Teks: Mark 14:38

Jesus se besorgdheid oor die sondaar

In hierdie Skrifgedeelte word ons gewoonlik beïndruk deur Jesus se ontsettende worsteling met die angste vir die kruisdood wat wag. Jesus se woorde: "Abba, Vader, alle dinge is vir U moontlik; neem hierdie beker van My weg; nogtans nie wat Ek wil nie, maar wat U wil" het die gebed geword van elke gelowige in nood. Hierdie Skrifgedeelte meer as enige ander een leer die gelowige wat dit beteken om te berus.

Nogtans vertel hierdie Skrifgedeelte ons meer van Jesus se besorgdheid oor die sondaar as oor Jesus se worsteling.

Reeds op pad na Getsémané het Jesus Petrus gewaarsku dat hy Hom gaan verloën. Petrus wou egter nie luister nie; hy was

vol van 'n selfvertroue wat aan verwaandheid grens: "Al sal almal ook aanstoot neem, dan tog nie ek nie." En nadat Jesus hom persoonlik pertinent gewaarsku het: "Al moes ek saam met U sterwe, ek sal U nooit verloën nie!"

Nou in Getsémané raak al die dissipels driekeer aan die slaap, net soos Petrus Jesus driekeer sou verloën. Hoewel al die dissipels geslaap het, praat Jesus direk net met Petrus (vers 37). Hoewel Jesus self in doodsangs verkeer, is Hy besorg oor Petrus en probeer Hy die groot sonde wat Petrus sou doen, verhoed. Petrus wou nie luister toe Jesus met hom gepraat het nie; nou waarsku Jesus hom as't ware met die daad. Petrus raak driekeer aan die slaap. Jesus wys hom daarmee hoe swak hy is; hy moet nederigheid leer; net deur gebed kan hy staande bly. Maar ook dit help nie. Petrus sou eers sy swakheid en sonde besef toe die haan kraai nadat hy Jesus driekeer verloën het.

So hou Jesus met oneindig geduldige besorgdheid aan om die sondaar te waarsku. Maar hoe blind is ons nie!

12 April

Lees Mark 14:53-65 Teks: Mark 14:61, 62

Die Christus

Nadat Jesus gevange geneem is, is Hy voor die Joodse Raad gebring. Dit was onwettig, omdat die Joodse Raad volgens wet nie in die nag kon vergader nie. Ook die doodvonnis was onwettig, omdat die Joodse wet vereis het dat in 'n geval van doodstraf die Raad 'n tweede keer moes vergader. Verder moes die aanklagte deur twee of drie getuies gestaaf word en sulke getuienis kon die Raad nie vind nie. Die Raad *moes* Jesus onskuldig bevind, maar hulle *wou* Hom doodmaak en daarom het hulle voortgegaan om iets te soek. Wat dit ook uiters ongemaklik vir hulle gemaak het, is die feit dat Jesus geweier het om te praat, omdat Hy die lydende kneg van die Here is wat in stilte die dood tegemoet gaan (Jes 53:7).

Toe die sake vir die Jode begin verkeerd loop, gryp die hoëpriester self in: "Is U die Christus, die Seun van die geëende God?"

Op hierdie vraag kan Jesus nie swyg nie. Hy het gekom om sondaars te verlos en as daar twyfel bestaan of Hy die Christus of die Seun van God is, word die soendood aan die kruis kragteloos. Daarom antwoord Hy met nadruk: "Ek is." Daarmee bevestig Jesus dat sy kruisdood 'n goddelike daad is om die sondaar te red. Hy voeg egter by: "Julle almal sal die Seun van die Mens aan die regterhand van God sien sit en kom met die wolke van die hemel." Met ander woorde: "Julle is nou my regters, maar eenmaal sal julle voor my regbank staan."

Vir die Jode is dit Godslastering en daarmee het hulle die

getuienis waarmee hulle Hom ter dood kan veroordeel. So gaan Jesus vrywillig die dood in om ons te verlos.

Opmerklik is egter dat waar die Jode Hom weens godslastering veroordeel, kla hulle Hom voor Pilatus aan dat Hy in opstand teen die Romeinse keiser gekom het omdat Hy Homself koning van die Jode wou maak. So sterf Christus onskuldig vir die Jode en die heidene.

13 April (Goeie Vrydag)

Teks: Mark 15:31, 32

Lees Mark 15:21-41

Ander het Hy verlos

Vandat Jesus gevange geneem is, het die hel se woede losgebars. Ons sien dit in die wreedheid, die vernedering en spotterny wat deel van die lyding van Christus was.

Deel van die spotterny is die woorde: "Ander het Hy verlos" (wat hulle tydens Jesus se omwandeling nie wou erken nie), "Homself kan Hy nie verlos nie. Laat die Christus, die koning van Israel, nou van die kruis afkom, sodat ons kan sien en glo!"

Jesus kan nie van die kruis afkom nie, nie omdat Hy nie die mag het nie, maar omdat Hy daarmee sy werk ongedaan sou maak. Dan het Hy Homself gered, maar ons sou nog verlore ge-wees het.

In hulle spotterny eis die Jode 'n bewys van Jesus. As Hy van die kruis afkom, sou dit vir hulle 'n bewys wees en sou hulle glo. Jesus steur Hom nie hieraan nie. Hulle sal nie glo nie, omdat hulle nie wil glo nie. Buitendien is so 'n bewys selfvernietigend: Deur af te kom van die kruis, is Jesus nie meer die Verlosser nie en dan beteken sy bewys niks nie.

Baie mense wil nie glo nie; hulle wil bewyse hê, net soos die Jode. Dit is egter juis die kern van ons geloof: Jesus sterf vir ons sonde en daarmee bou Hy 'n brug tussen ons en God, omdat Hy ons skuld betaal. Ons kan egter net hierin deel as ons in Hom glo. Daar is nie 'n ander weg nie. As ons eis dat Jesus moet bewys dat Hy ons Verlosser is deur ons te red elke slag as ons in die moeilikheid is en dan nog meesal omdat ons ons eie lewens verknoei, is Jesus nie meer die goddelike Verlosser nie, maar ons dienskneg. Dan het ons Hom as Verlosser vernietig. Dan sal Hy ander verlos, maar ons sal by Hom nooit die verlossing vind nie.

14 April

Lees Mark 15:42-47 Teks: Hele gedeelte

Stille Saterdag

Jesus is op die Vrydag gekruisig en het om drie-uur daardie middag gesterf. Na die afskuwelike rumoer van die kruisiging

kom daar nou stilte. Die kruisiging was die feeslawaai van die Satan. Nou dat dit verby is, kom ander figure te voorskyn: Josef van Arimatéa, 'n vername raadslid, slaag daarin om met Pilatus te reël dat die dissipels die liggaam van Jesus kan kry en begrawe voor sesuur die aand, want om sesuur begin die Sabbat en dan mag geen Jood aan 'n lyk raak nie. Josef verskaf ook 'n graf in sy tuin en die dissipels lê Jesus weg. Die twee Maria's was twee van die getuies daar by die begrafnis.

Die ou teoloë het daardie Saterdag Stille Saterdag genoem – die dag toe Jesus in die graf was. Ons weet dat die opstanding op die Sondag sou plaasvind, maar wat 'n geloof spreek daar nie uit die dade van daardie dissipels nie! Vir hulle moes alles verlore gelyk het. Daardie Saterdag moes vir hulle 'n tyd van diep droefheid en wanhoop gewees het; maar hulle het Jesus lief gehad en hulle doen wat daar gedoen moet word.

So dikwels is dit die geval in ons lewens en in die lewe van die kerk. Dit is tye wanneer dit lyk asof alles verlore is, asof daar geen hoop meer is nie. Tye wanneer die bose skreeuend feesvier omdat dit lyk asof Satan die oorwinnaar is. Tye wanneer die gelowige moet stilbly, ween en bid en doen wat gedoen moet word, al lyk dit asof dit niks meer kan help nie. Dit is egter die tye wanneer daar deur die liefde van God 'n wonder gebeur; want die rumoer van die kruis en die aaklige stilte van die graf is die begin van die wonder van die opstanding. Dit is tyd wanneer die oue verbygaan en die nuwe gebore word, wanneer die dood oorwin word en die ewige lewe aan ons geskenk word.

15 April

Lees Mark 15:40-16:4 Teks: Mark 16:1-3

Met reukolie na die graf

By die kruis en die begrafnis was Maria Magdalena en die ander vroue by. Dit was vir hulle 'n harde slag. Hy het vir hulle baie beteken. Hulle was vir Hom lief. Nou is Hy dood. Daaraan kan hulle niks verander nie. Toe Hy nog in Galiléa was, het hulle oral saam met Hom gegaan en Hom versorg. Nou, is alles verby. Al wat nou nog vir hulle oorbly is die geleentheid vir 'n laaste eerbewys, om as teken van hulle liefde en dankbaarheid die geur van verrotting met reukolie te verdryf. Daarvoor gaan hulle vroeg Sondagoggend graf toe.

Hulle het geen onduidelikheid oor wat hulle daar by die graf gaan kry nie. Hulle soek Jesus van Nasaret, wat gekruisig is en daar begrawe lê. Hul enigste bekommernis is die groot klip voor die ingang tot die graf. As hulle net die klip kan wegkry, kan hulle hul taak afhandel. Meer is hulle nie te wagte nie – die dood is tog onherroeplik. Dit aanvaar hulle volkome. So laat

sels die weggerolde klip hulle nie in verbasing stilstaan nie. Hoe dit ookal gebeur het, dit beteken vir hulle net dat hulle sonder verdere moeite kan ingaan om hulle werk te doen.

Hulle optrede spruit uit wat die ervaring oor baie geslagte heen geleer het van die dood, en die verwagting, of gebrek daaraan, wat dit bied.

16 April

Lees Mark 16:1-8

Teks: Mark 16:4-6

Hy is opgewek

As die vroue die graf binnegaan sien hulle daar 'n jong man. Aan sy voorkoms besef hulle dat hy 'n engel is, een deur wie 'n aanduiding gegee word dat hier by die graf iets gebeur het wat bo die insig en ervaring van mense uitstyg. Hier het Gód gewerk. Presies wat gebeur het en hoe dit gebeur het, weet die vroue nie. Slegs die tekens van wat plaasgevind het, is daar. Die klip is weg. Die graf is leeg. Hulle staan voor 'n situasie wat hulle nie kan verwerk nie. Dit verwar en verskrik hulle.

Die plek waar hulle self die gekruisigde Jesus sien lê het by die begrafnis, is leeg. "Hy is uit die dood opgewek." Met een magtige daad het God ingegryp in die gang van sonde en dood. Die kruisiging was nie die einde nie. Die gekruisigde is nie meer dood nie. Hy het deur die dood heen deurgebreek na die lewe toe. In Hom hét die ryk van God gekom, en geseëvier oor die sonde, die dood, en die duiwel.

"Jesus leef en ons met Hom -
Dood, wie sou vir jou nog bewe?
Jesus lewe, en alom
roep sy stem ons weer tot lewe."
Ges 135.

17 April

Lees Mark 16:1-8

Teks: Mark 16:7

Julle sal hom sien

God het deur sy engel aan die vroue openbaar gemaak wat Hy gedoen het. Noudat God dit aan hulle geopenbaar het, mag hierdie gebeurtenis nie verborge bly nie. Die vroue moet aan die dissipels getuig wat hulle gesien en gehoor het. Die gekruisigde het opgestaan.

Jesus is nie meer net 'n groot figuur wat eenmaal geleef het, wie se woorde en werke slegs maar voortleef in die herinneringe van vroom mense wat sy nagedagtenis eer nie. Hy het opgestaan. Hy leef. Hy wil sy dissipels ontmoet. Hy wil Hom as die lewende aan hulle openbaar.

Van hierdie blye boodskap word drie vroue die eerste draers.

Hulle het gebewe

Die openbaring van die opstanding is vir die vroue nie die mees vanselfsprekende ding ter wêreld nie. Hulle haas hulle nie as trotse eerste verkondigers daarvan na die dissipels nie. Intendeel, hulle is bang, hulle hardloop weg, bewend van skrik.

Dit is te verstaan dat die opstanding hulle nog meer verskrik as die kruisiging en begrafnis. Die dood is tog normale deel van menswees. Dit pas in die skema van wat bekend en te wagte is in die wêreld van mense. Jy kan daar iets mee maak. Jy kan daarmee oor die weg kom, hoe bitter swaar en moeilik hierdie weg ook mag wees. Aan 'n afgestorwene kan tog die laaste eer bewys word. Hy kan voortleef in goeie herinneringe. Maar opstanding uit die dood?

Deur Jesus se opstanding word sterflike mense se hele verstaan van lewe en wêreld omvergewerp. As Jesus opstaan uit die graf het die einde van die wêreld soos mense hom ken, aangebreek. Dan het die oue verbygegaan, nuut geword, in Hom. Voor hierdie feit kom die vroue ineens te staan. Hierdie beslissende oomblik konfronteer uiteindelik elke mens.

Gebrek aan begrip

Twee manne uit die kring van Jesus se volgelingen verlaat Jerusalem dieselfde dag. Hulle is baie goed ingelig oor Jesus se woorde en werke en dra deeglik kennis van alles wat die pasafgelope paar dae in Jerusalem gebeur het. Hulle weet selfs van die leë graf en die berig oor die opstanding.

Tog is hulle moedeloos en teleurgesteld. Vroeër het hulle gedink dat Jesus die Christus is. Miskien was hulle ook onder die mense wat gedink het dat die koninkryk van God enige oomblik sou kom, toe Jesus naby Jerusalem gekom het (Luk 19:11). Van Hom het hulle heerlikheid en glorie in Jerusalem verwag, nie kruisiging en begrafnis nie. Dit was vir hulle 'n onverwagte onbegryplike en bittere wending. Dit wat Jesus oorgekom het, het nie heeltemal ooreengekom met die verwagting wat hulle oor die Christus gehad het nie.

Hulle verkeerde verwagting was die gevolg van 'n halwe begrip, 'n gebrekkige insig in die boodskap van die Skrifte en die verkondiging van Jesus. Mense met sulke verwagtings word teleurgestel, en bly moedeloos, selfs in die teenwoordigheid van die Christus in sy heerlikheid.

Geloof dat Jesus van Nasaret die Christus is, spruit nie voort uit menslike waarneming, navorsing, insig of begrip nie.

Geloof

Jesus kom die verslae Emmausgangers tegemoet in sy uitleg van die Skrifte. Hierin onderrig Hy hulle deeglik. Hy doen dit so dat dit vir hulle duidelik word dat die Christus juis deur kruis en dood heen in sy heerlikheid moes ingaan. Uit sy verkondiging kom daar vir hulle nuwe lig oor die profesieë aangaande die Christus, blyk vir hulle dat lyding en sterwe van daardie profesieë juis die vervulling is. Hierdie uitleg van die Skrifte met betrekking tot Jesus se lyding en sterwe bring dan ook nuwe insig en begrip oor die opstanding.

God openbaar in die opstanding dat die gekruisigde Jesus die verheerlikte Christus is. Die verkondiging van hierdie openbaringsdaad in die uitleg van die Skrifte met betrekking tot Jesus open die weg tot geloof. In hierdie verkondiging verskyn die opgestane Heer aan die Emmausgangers en so kom hulle tot geloof. In hierdie geloof wat God self so werk, sien hulle Hom in sy heerlikheid.

So word in die berig oor die verskyning van Jesus aan die Emmausgangers ook vir ons die weg tot geloof in Christus aangedui. Jesus Christus is teenwoordig in die verkondiging van sy Woord. In die verkondiging ontmoet Hy mense op hul weg vol teleurstelling en duister en onder hierdie ontmoeting gebeur dit dat mense tot geloof kom. Dan word alles anders. "Die Here het regtig opgestaan . . ."

Verkondiging

Jesus van Nasaret is die Christus. Hierdie feit het God finaal geopenbaar in sy opstanding op die derde dag. As opgestane en verheerlikte het Hy die dissipels ontmoet en so het hulle getuies geword van hierdie daad van God in Christus tot bekering en vergewing van sonde. In die geloof kan hulle nou getuig van wat hulle so gesien en gehoor het. Hulle geloof en hulle getuienis, staan op vaste grond. So durf hulle die woorde van hulle getuienis waarborg en is hulle bereid om as dit nodig sou wees met hulle lewe daarvoor in te staan.

In hulle getuienis sal hulle die Skrifte grondig uitleë met betrekking tot Jesus se woorde en werke, sal hulle verkondig dat die gekruisigde die opgestane is, dat Jesus die Christus is. In hierdie verkondiging sal Christus self in ontmoeting tree met die mense wat dit hoor. So sal hulle, soos die dissipels, onder hierdie ontmoeting tot geloof kom.

Die verkondiging van die evangelie as opdrag aan die dissipels, is eintlik sy daad. Hy is die grond en inhoud daarvan. Daarom moet hulle met hulle taak wag totdat hulle "met krag van bo toegerus is." Deur die Heilige Gees ontmoet Jesus Christus sondaars in die verkondiging van die evangelie – Hom tot verheerliking en hulle tot redding. Hy bekeer en Hy vergewe. "Julle is getuies van hierdie dinge."

22 April

Lees Joh 20:1-10

Teks: Joh 20:5

Paasevangelie

In 'n paar versies word die groot gebeurtenis van Jesus se opstanding in Johannes 20 beskryf. Heel eenvoudig. Petrus en die "ander" dissipels is op pad na die graf van Jesus. Wie is hierdie "ander" dissipels? Johannes, wat moontlik sy naam uit beskeidenheid nie wil noem nie.

Hulle het die verbysterde tyding gehoor. 'n Klompie vroue, onder wie ook Maria Magdalena, het na die graf teruggegaan met die speserye wat hulle voorberei het om die liggaam van Jesus te behandel. Toe hulle egter by die graf kom het hulle gesien dat die klip weggerol was en Jesus se liggaam is nie meer in die graf nie. As Petrus en Johannes dit verneem hardloop hulle so hard as wat hulle kan na die graf. Johannes het eerste daar aangekom en gesien dat die graf leeg was, maar hy het nie ingegaan nie. Petrus sou die een wees wat eerste ingaan. En wat sien hy? Besonder noukeurig geskryf – die grafdoek waarin Jesus se liggaam toegedraai was, lê op die plek waar hulle Hom neergelê het en die doek wat op sy hoof was netjies opgerol op 'n afsonderlike plek. Die doek: die teken dat die lyk nie verwyder is nie, want dit sou in die doeke toegedraai gebly het, maar dat die liggaam van Jesus uit die doeke te voorskyn gekom het. Sy dissipels het dus nie soos 'n klomp rowers gekom en sy lyk gesteel nie. (Dit was die verhaal wat onder die Jode versprei is).

Nee, die almagtige God en Vader van Jesus Christus het gehandel: 'n Engel het uit die hemel neergedaal en die klip wat voor die opening van die grafspelonk gerol was, weggeneem. Jesus het van die verkeerde kant van die klip gestap – vanuit die dood terug na die lewe – om te heers as koning – Hom, aan wie alle mag in die hemel en op die aarde gegee is.

Ja, dit is die boodskap van Paasfees: Christus het opgestaan. Hy leef, 'n woord wat elke dag op die lippe van die bekende Hervormer Martin Luther was, maar 'n woord wat ook elke dag op ons lippe moet wees.

"Jesus leef dit is gewis
Sal hy ons nie altyd lei nie."

Waarom ween jy, Maria?

Maria Magdalena is nog erg bedroef wanneer Christus in werklikheid alreeds opgestaan het. Vir haar bestaan daar eintlik niks anders as net droefheid nie. Sy stel in niks anders belang nie. Die kruisdood van Jesus op die heuwel van Golgota het vir haar net hartseer gebring. Haar hele wese is met smart vervul.

Van hierdie vrou weet ons nie veel nie. Haar tweede naam het sy gekry van die plek Magdala, van waar sy gekom het. Sommige meen dat dit sy was wat Jesus se voete gesalf het, (Luk 7 vers 36) maar daarvoor bestaan daar geen bewys nie. In Lukas 8 word verder net gesê dat Jesus haar van sewe beseeste bevry het en dat haar vreugde groot was. Dit is dan ook te verstaan dat sy vir Jesus baie lief was.

Maar wat gebeur nou: Jesus sterf en daar het vir haar net droefheid oorgebly. So erg was dit dat sy alles om haar maar net so in die verbygaan raakgesien het.

As Jesus dan ook aan haar verskyn as die opgestane Heer herken sy Hom nie en dit alles sou haar in 'n draaikolk laat beland het as Hy dit nie self gebreek het nie. Maria – Rabboeni – my Meester. Oorstelp van vreugde slaan Maria haar arms om Jesus om Hom vas te hou. Nou sal sy hom vir altyd by haar kan hou. Maar dan weer Jesus haar af met die woorde van ons teksvers: “Raak My nie aan nie, want Ek het nog nie opgevaar na my Vader nie, maar gaan na my broers en sê vir hulle: Ek vaar op na my Vader, en my God en julle God.”

Jesus bedoel dit: hou My nie op die aarde nie, Ek moet teruggaan na my Vader in die hemel maar tog bly Ek by julle . . .

Dit het nie net Maria en die dissipels ondervind nie, maar ook elkeen van ons wat glo. Jesus Christus is altyd by ons, na Sy Godheid, majesteit, genade en Gees wyk Hy nooit weer van ons nie. Kan daar iets heerliker wees?

Geslote deure

Dit is die eerste dag van die week (Sondag). Dit is reeds aand en daar by die oop graf van Jesus het alles stil geword. Sy dissipels is êrens in 'n huis saam, moontlik in die bovertrek waar hulle die Pasga saam met Jesus geëet het. Almal, behalwe Tomas, was in die huis bymekaar. Hulle is bly en opgewonde want hulle het alreeds verneem dat die graf leeg is en dat Jesus opgestaan het. Maar hulle is ook bang vir die owerpriesters – daarom het hulle die deur sorgvuldig gesluit.

Immers, so staan dit in die Skrif: "Onthou die woord wat Ek vir julle gesê het: 'n Dienskneg is nie groter as sy heer nie. As hulle My vervolg het, sal hulle julle ook vervolg." Hulle Heer en Meester is gekruisig en wat belet die Jode om nie ook sy volgelinge te kruisig nie? Ja, hulle moet op hulle hoede wees dat die Jode hulle nie ook gryp en die swye oplê nie.

Sy dissipels het die deure gesluit. Hoe bevoorreg is ons nie. Deure hoef nie meer gesluit en vensters op knip gesit te word wanneer ons na sy evangelie luister nie. Nie meer in donker hoekies vergader of agter 'n laning skuil om na sy Woord te luister nie. Ons het nie meer nodig om weg te kruip vir mense ter wille van ons liefde vir Jesus nie! Intendeel, ons maak die deure en vensters van ons huis oop wanneer ons sy Naam aanroep, bowe-al: Ons maak die deure van sy kerk oop en almal kan kom en luister.

Wat 'n voorreg – oor 'n paar dae is dit weer Sondag en dan is die deure van sy kerk oop. Mag ons plek nie leeg wees nie.

25 April

Lees Joh 20:20-22

Teks: Joh 20:20

Blydskap in die Here

Voordat Jesus gevange geneem is, het Hy sy dissipels bymekaar geroep en aan hulle alles verduidelik wat moet gebeur. Hy sal oorgelewer word in die hande van sondaars. Hy sou bespot, gegêsel en gekruisig word, maar Hy sal op die derde dag weer opstaan uit die dood. Maar al het hulle dit so duidelik gehoor, het hierdie laaste woorde van Jesus glad nie by hulle ingegaan nie. Hulle het dit so verstaan: Hy sou ingaan in allerdiepste nood en dan plotseling sy heerlikheid openbaar. En as Hy in die graf neergelê word dan is hulle verslae. Dit kan nie wees nie.

Maar dan, op daardie eerste dag van die week. Hulle is êrens in 'n huis uit vrees vir die Jode. Hulle het gehoor dat die graf leeg is en dat Hy aan Maria Magdalena, aan Petrus en aan die vroue verskyn het – maar die ander het Hom nog nie gesien nie.

Dan is Jesus skielik in hulle midde. Nie 'n gees nie maar dieselfde Jesus. Dieselfde oog, dieselfde gelaat, dieselfde hande: "Kyk, die merke van die spykers is nog daar." Ja, dit is Jesus, dieselfde, maar tog ook anders. Nou geen swakheid meer nie, maar krag en heerlikheid. Hy staan daar met 'n onsterflike liggaam. Hy het dus nie ondergegaan nie. Sy werk op aarde het nie misluk nie.

Dit is die deel wat die dissipels nie verstaan het nie. Hy triomfeer nou oor alle vernietiging.

Hulle sien Hom in sy opstandingsheerlikheid. Hulle sien Hom as dié Een wat sy werk voortsit – as dié Een wat hulle

lewenspad weer oopmaak. En hulle word bly. Dit is werklik so. 'n Blydschap in die geloof. 'n Blydschap wat nie vernietig kan word nie. 'n Blydschap wat stand hou tot in ewigheid, want binnekort moet hulle Hom gaan verkondig en dan sal hulle fel bestry word. Hulle sal voor regbanke gesleep word, hulle sal gegésel word, die dood staar hulle in die gesig – maar al gebeur dit ook hulle is steeds bly dat hulle waardig geag word om ter wille van sy Naam te ly.

Mag hierdie blydschap ook altyd in ons lewe merkbaar wees.

26 April

Lees Joh 20:23-25

Teks: Joh 20:23

Vergiffenis van sonde

Vele is die mening toegedaan dat die woorde van ons teksvers net op die dissipels van Jesus van toepassing gemaak moet word en dat daar aan hulle 'n besondere mag verleen is om harte te deurgrond, niere te beproef en gevolglik sonde kan vergeef of hou. Baie duidelik moet dit onderstreep word dat dit nie so is nie.

Seker, die apostels wat op besondere wyse begenadig om oor- en ooggetuie van Jesus op aarde te wees – maar dat hulle sonde kon vergeef of hou, dit was onmoontlik. Hulle handelinge was maar net die handelinge van hulle Sender. Hulle vermoë om waarheid en leuen, opregtheid en bedrog te kon onderskei, was aan hulle Heer en Meester te danke en beslis geen vrug van eie voortreflikheid nie. Dit word keer op keer aan hulle geopenbaar: Annanias en Saffira kan hulle leuen voor Petrus nie verborge hou nie, Paulus stel Elimas die towenaar voor as "'n kind van die duiwel vol van alle bedrog en alle listigheid . . ." daarteenoor vind die kreupele te Listre vrede in sy hart, ja, selfs gesondheid van sy liggaam (Hand 14:8). Van 'n geestelike alwetendheid, soos wat 'n mens by Christus alleen aantref (Joh 2:25) is by sy dissipels geen spoor nie. Nooit het hulle gesê: "Omdat ons julle sonde vergewe het, is dit vergewe, omdat ons julle sonde hou, is dit gehou. Nooit het hulle vir hulle self die eer toegeëien wat alleen aan Christus toekom nie – wânt hulle is immers sondige mense en is deur niemand anders as Christus gered nie. In hulle woorde en dade moes hulle slegs die Naam van hulle Heer en Meester groot maak, want "dit is Hy alleen wat die sleutel van Dawid het, wat oopmaak en niemand sluit nie, en Hy sluit en niemand maak oop nie" (Openb 3:7). Hulle is niks meer as net werktuie in die hand van Christus nie. Calvyn het hieroor die mooi opmerking gemaak: "... maar Hy (Jesus) stel predikers van sy evangelie aan, wat

met luider stem die genade van die deur Christus verworwe versoening moet verseël aan die harte van die vromes . . ."

Hulle moet verkondig dat die lam van God die sonde van die wêreld dra en wegneem en aan hulle wat dit glo kan gesê word: "Julle sonde is vergewe." Wie dit nie glo nie: "Julle sonde word gehou en die toorn van God bly op julle" (Joh 3:36). So is die kerk van die Nuwe Verbond ook geroep om die vergiffenis van sonde met gesag en mag te verkondig.

In hulle woorde en daade moes hulle slegs die Naam van hulle Heer en Meester groot maak, want "dit is Hy wat alleen die sleutel van Dawid het, wat oopmaak en niemand sluit nie, en Hy sluit en niemand maak oop nie" (Openb 3:7).

27 April

Lees Joh 20:26-31

Teks: Joh 20:29

Deur geloof en nie deur aanskoue

Om die een of ander rede was Tomas nie teenwoordig toe Jesus op die aand van die eerste dag aan sy dissipels in die geslote kamer verskyn het nie. Waar hy hom bevind het, word nie berig nie. Moontlik êrens op 'n eensame plekkie besig om dit wat die afgelope tyd gebeur het weer en weer te oordink.

In die Bybel lees ons nie baie van Tomas nie maar tog genoeg om sy karakter enigermate te bepaal. Sy liefde vir Jesus val 'n mens op en hy was nie 'n oppervlakkige persoon nie. Sy mededissipels kon al roem dat hulle Jesus gesien het maar so liggelowig was hy nie. Hy vertrou eerder sy vingers as die woord van sy vriende. Die geloof en ervaring van andere kan hom nie help nie. Ja, hy wil eers sien voordat hy glo dit het hy ook hardop uitgespreek: "As ek nie in sy hande die merke van die spykers sien en my vinger steek in die merk van die spykers en my hand in sy sy steek nie, sal ek nooit glo nie."

Agt dae na die opstanding is die dissipels weer byeen en hierdie keer is Tomas saam met hulle. Maar hy kan nog nie in hulle vreugde deel nie daarom het hy maar min gepraat en net strak voor hom uitgekyk. En dan gebeur dit: Plotseling staan die verre Heer in sy opstandingsglans in hulle midde. Jesus kom ook na Tomas toe. Dan nooi Jesus hom uit om dit te kom doen wat hy as voorwaarde vir sy geloof gestel het, maar Jesus laat ook 'n vermaning volg: "Moenie ongelowig wees nie, maar gelowig." Die Emmausgangers het die verwyt gekry dat hulle nie na die Bybel geluister het nie. Dit geld ook vir Tomas. Maar nou het hy geen bewys meer nodig nie. Al die twyfel en die onsekerheid het verdwyn. Aan die voete van Jesus – 'n belydenis waarin die ganse evangelie saamgevat word: "My Here en my God."

In hierdie hele gebeurtenis teken Jesus egter vir ons almal hoedat dit met die geslagte na Tomas sal gaan. Nie meer vat of sien nie, alleen maar glo.

Salig is die wat nie gesien het nie, maar tog geglo het.

28 April

Lees Joh 21:14-25

Teks: Joh 21:19

Volg, maar hoe

Na Pase gaan die dissipels, op voorstel van Petrus, visvang. Petrus het altyd aangetrokke gevoel na die see en na sy ou bedryf as visser. Terwyl hulle hiermee besig was, verskyn die Here aan hulle en daar op die strand eet hulle saam met Hom. Dit was ook hier waar Petrus die opdrag gekry het om as herder die kudde van die Here te versorg en dit het natuurlik veel van hom gevra. In diens van sy Heer sal hy hulle in alle opsigte moet versorg en sy weg sal 'n lydensweg wees.

Maar dan hoor Petrus ook die woorde: "Volg My" en as hy dit hoor, aarsel hy nog 'n oomblikkie. Agter hom sien hy die dissipel vir wie Jesus liefgehad het, Johannes. En onmiddellik is daar 'n klomp vrae in sy gemoed: "Het Jesus dan van hom vergeet?" "Hoekom mag Johannes nie ook volg nie?" Petrus verstaan nie – hy verwag dat Johannes ook aangesê moet word om te volg. Sy vraag is daarom ook verstaanbaar: "Here, maar wat van hom?" Skerp antwoord Jesus: "Volg jy My." Petrus moet slegs volg. Hy moet hom nie inlaat met dinge wat hom nie aangaan nie en alleen by Jesus bekend is.

Voor sy kruisiging het Jesus vir Petrus gesê: "Waar Ek heengaan, kan jy My nie volg nie, maar later sal jy My volg." Toe moes hy by al sy goeie bedoelings hoor van sy verloëning. Hier kom die opdrag nou baie duidelik: "Volg My."

Om Jesus te volg – dit is waarom dit gaan. Wanneer Hy roep, moet ons nie vir 'n oomblik agtertoe kyk nie. Ons mag ook nie vrae vra nie. Dit vra slegs gehoorsaamheid, offerbereidheid en liefde tot Hom wat roep. Dit is 'n ootmoedige, bid-dende opsien na Hom wat voorgaan en die weg baan. Dit is 'n gelowige vooruitsien – 'n hoop op die vervulling van al sy beloftes.

'n Harde woord? Nee, 'n woord vol barmhartigheid want anders kan Petrus dalk vir Jesus uit die oog verloor en die weg kwyt raak. Jesus roep vir Petrus, vir Johannes, maar ook elkeen van ons om te volg met die woorde op ons lippe: "Here leer my om te volg – sonder om vrae te vra."

'n Loflied

Dat daar 'n gemeente van die Here is, is vir Paulus 'n saak van verwondering. Daarom begin hy sy gesprek met 'n loflied oor die rykdom van die werk van die drieënige God. Daarmee dui hy ook die grond aan van waaruit dit moontlik is. Dit berus nie op besluite of voornemens van mense nie maar is gegrond in die grote raadsbesluit van die Vader van ons Here Jesus Christus wat van voor die grondlegging van die wêreld alles deur Christus voorbeskik en bestem het om heilig en in liefde voor Hom te lewe. In Christus het alle dinge ontstaan (Joh 1:3) en in Hom skenk God al sy seëninge aan ons.

Deur die sondeval het die mens uit hierdie bestemming geval. Maar God laat die mens in sy godvervreemding nie verloop nie. Die skeppende God is ook die herskepper. Die herskepping onderneem Hy deur die sending van sy Seun. Christus is die uitverkorene en in Hom word ons mede-uitverkorenes omdat Hy ons deur die bloedstorting aan die kruis met God versoen. Hy is die erfgenaam en in Hom is ons mede-erfgename van al die heilsgoedere van God. Christus is die geliefde en in Hom betoon God sy liefde aan ons. Christus is die hoop van die wêreld omdat ons in Hom deel het aan die nuwe lewe wat in die ewige heerlijkheid voleindig sal word.

Dat ons aan al hierdie seëninge deel het, is ook alleen werk van God deur die Heilige Gees. Die Heilige Gees is die onderpand van al hierdie heerlikhede omdat Hy die sekerheid by ons werk dat dit vir ons waar is. Ja, alles is die werk van God tot lof van sy heerlijkheid. God wil dat die loflied tot Sy eer deur sy skepsels voorberei word. Daarom is die loflied van Paulus tege-lyk 'n opwekking. Maak groot die Here wat ons uit die duisternis geroep het tot sy wonderbare lig.

Dank en voorbidding

Paulus het berig ontvang van die Efesiërs se geloof en daarvoor dank hy. Maar hy weet ook van die gevare van dwaalleer en invloede wat dreig om die waarheid van die evangelie te vertroebel. Daarom doen hy ook voorbidding vir hulle. Hierdie voorbede is enersyds 'n belydende spreke oor Christus se opstanding, verhoging en heerskappy. Andersyds is dit 'n wekroep dat die gelowiges in hierdie sekerheid sal volhard.

Paulus bid eerstens dat hulle die gees van wysheid en kennis mag ontvang. Wysheid is die insig in alles wat God in Christus gedoen het. In Christus is al die skatte van wysheid en

kennis verborge. Alleen die Heilige Gees kan hierdie insig bewerk. Daarom bid Paulus dat hulle deur die Heilige Gees verligte oë sal hê om die volle omvang van die heil in Christus te ken.

Dan noem hy drie fasette van hierdie heil. Die eerste is die hoop wat berus op die roeping van God wat in die verkondiging van die evangelie na hulle gekom het. Hierdie roeping is betroubaar en gee altyd sekerheid.

'n Ander faset van die heil is die rykdom van die erfenis wat vir die kinders van God weggebêre is.

'n Derde is die mag van God wat geblyk het in alles wat Hy gedoen het in die opwekking van Christus. Aan Christus is alle mag en heerskappy gegee en Christus is weer as hoof aan die gemeente gegee. Die gemeente is sy liggaam.

Ons is almal lede van sy liggaam wat deur die doop by Hom ingelyf is. Paulus bid dat ons altyd in hierdie sekerheid sal volhard en oorwin.

1 Mei

Lees Ef 2:1-10

Teks: Ef 2:8

Verlossing uit genade alleen

God wil hê dat alle mense deel moet hê aan die heil in Christus. Maar die mens kan vanuit homself nie hieraan deel hê nie omdat die mens van nature in die sonde dood is. Die mens leef wel op die aarde maar dit is 'n lewe in die duisternis. Wat 'n lyk vir ons is, is die natuurlike mens voor God. Soos 'n lyk niks hoor, sien of voel nie maar koud en bewegingloos lê, so het ons ontoeganklik geword vir die lig en waarheid van God.

In hierdie duisternis heers die duiwel en hy beheers ons doen, ons strew. Daarom is ons kinders van die ongehoorsaamheid en van die toorn van God. Die vrugte van ons lewe is net sonde en misdade. Paulus sê nadruklik: "Almal het afgewyk en saam het hulle ontaard. Daar is niemand wat goed doen nie, daar is selfs nie een nie" (Rom 3:12). "Maar God." Met hierdie twee woorde dui Paulus die wending aan wat God in sy grote raadsbesluit tot stand gebring het. God betoon sy barmhartigheid. Deur die krag waarmee Hy Christus opgewek en verhoog het, maak Hy ons lewend saam met Christus, wek ons op uit die dood en maak ons erfgename van die ewige lewe.

Uit genade alleen herskep Hy ons "dood-wees" tot 'n nuwe lewe. Hy gee ons ook die hande om sy genadegawes in dankbaarheid te ontvang, naamlik die geloof. Ook die vrugte van ons geloof behoort tot hierdie nuwe skepping.

Die werke van ons geloof is nie werke wat ons in die eerste plek doen nie, maar is werke wat Hy deur sy Gees in ons en deur ons toeberei.

Die eenheid van die kerk

Vervolgens praat Paulus oor die wonder van die eenheid van die kerk. Daar het voorheen 'n skeidsmuur tussen Jood en heiden bestaan. Kragtens die verbond van God met Abraham was die Jode altyd bewus van 'n diep kloof wat hulle van die ander nasies geskei het. Op grond van hierdie verbond het hulle hul meerderwaardig bo alle nie-Jode verhef.

Vir hulle was die heidene onrein en is hulle honde genoem. Die heidene aan die anderkant het die Jode gehaat en die geskiedenis het ook baie voorbeelde van Jodevervolging en massamoorde.

Hierdie skeidsmuur het ook 'n ander en dieper agtergrond. Al het die Jode hulle naby God beskou en die heidene as ver van God geag was die Jode onder die wet en die heidene sonder die wet deur hulle sonde vervreem van God. Omdat die Jode hulle net beroep het op hulle bloedafkoms van Abraham, het hulle gedwaal. Die heidene was deur hulle natuurlike verbinding sonder Christus en vervreemd van die burgerskap van God en sonder hoop in die wêreld.

Hierdie skeidsmuur het Christus in die versoening deur sy bloed afgebreek. Daardie heillose verlede het plek gemaak vir 'n heilryke hede, Jood en heiden het deur die geloof een geword in Christus.

Christus is ons vrede wat nie net vrede tussen God en mens bring nie maar ook tussen mens en mens.

Hy het die evangelie van vrede kom verkondig sodat almal deur die Heilige Gees ingelyf kon word in sy liggaam, die kerk.

Eenheid in die Geloof

Christus het in die versoening deur sy bloed die skeidsmuur afgebreek sodat almal tot die een liggaam, sy kerk, toegevoeg kon word. Maar daarmee word geldige onderskeidings soos kultuurbesit en volkseie nie sondermeer opgehef nie.

Die herskepping en vernuwing tot 'n lewe van gehoorsaamheid aan God gee net 'n nuwe doel en rigting aan bestaande verhoudings. Ons besit die seënings en geestelike gawes in geloof en is deur een belydenis een in Christus.

Deur die roeping van God is ons almal in ons verskeidenheid van volke en tale bestem om tot lof van God se heerlikheid te lewe en sal wanneer Hy alles voleindig het, mede-erfgename van die ewige lewe wees.

Nou vermaan Paulus ons almal om waardig hierdie roeping te wandel. Deur die een Heilige Gees word ons gelei, getroos en opgebou in die een hoop van ons roeping. Ons almal verwag die een salige toekoms en ons almal het die een Here wat as koning sy kerk regeer en as herder sy kudde versorg en vir hulle by die Vader intree.

Ons almal besit deur die Heilige Gees die een geloof van verlossing uit genade alleen. Deur die een doop is ons ingelyf in die verbondsvolk van God. Ons ken en bely die een God en Vader – die Vader van ons Here Jesus Christus.

Ons is almal geroep tot die een dienswerk waarin elkeen met die gawes wat hy ontvang het, meewerk tot die opbouing van die liggaam van Christus.

4 Mei

Lees Ef 5:22-6:9 Teks: Ef 5:22, 28 en 6:1

Gesonde gesinslewe

'n Gesonde gesinslewe is 'n basiese noodwendigheid vir 'n gesonde gemeentelike- en volkslewe. Maar wat is nou die grondslag vir 'n gesonde gesinslewe? Paulus dui dit duidelik aan as hy stel dat die verhouding tussen Christus as hoof en sy gemeente bepalend is vir die verhouding tussen man en vrou, tussen ouer en kind.

Die vrou moet aan haar man onderdanig wees soos aan die Here. Die gemeente is onderdanig aan die Here nie uit dwang of vrees nie, maar uit dankbare liefde vir wat Hy vir die gemeente gedoen het, gegee het en steeds is. So is die onderdanigheid van die vrou aan haar man nie slaafse onderhorigheid nie, maar omdat sy hom in liefde ondertrou het, wil sy hom respekteer as gawe van God.

Net so moet die man in navolging van Christus sy vrou liefhê soos homself. Christus het Homself geoffer vir sy gemeente.

So vergelyk Paulus die hoofwees van die man met die wyse waarop Christus hoof is van sy kerk en stel die gesag van die man in die lig van liefde en besorgdheid jeens sy vrou.

Die hoofwees van die man is nie 'n blote reg nie maar 'n plig wat hy moet vervul in gehoorsaamheid aan Christus.

Net so moet die kinders hulle ouers gehoorsaam wees. Deur sy dood en oorwinning het Christus ook hulle Heer geword. Deur die doop is hulle ingelyf in sy liggaam. Vanuit hulle verhouding met die Here moet hulle hul ouers gehoorsaam wees. Die gelowige ouers is die verteenwoordigers van God in hulle lewe. So is dit reg omdat dit volgens die gebod van God is wat gepaard gaan met die belofte dat God hulle sal vergesel met sy seëninge.

Terwyl die ouers self onder die tug en teregwyding van Christus staan, kan hulle hul kinders opvoed om hulle onder dieselfde tug en onderwysing te stel. Beide ouers en kinders staan in dieselfde verantwoordelikheid voor God.

5 Mei

Lees Ef 6:10-20

Teks: Ef 6:11

Die wapenrusting van God

Die gelowige is soldaat van Christus in die wêreld. Elke soldaat is toegerus vir die stryd. Sy toerusting word bepaal deur die aard van die stryd en die vyand. Die gewone soldaat se stryd is teen mense, dit wil sê dit is 'n stryd teen gelykes.

Maar die gelowige se stryd is 'n ongelyke stryd. Hy moet stry teen onsigbare bomenslike magte. Dit is 'n stryd van lewe en dood teen die duiwel en al die magte en kragte waaroor hy beskik. In hierdie stryd is menslike kragte en vermoëns magtelos.

Daarom begin Paulus hierdie gedeelte met 'n strydkreet: "Word kragtig in die Here en in die krag van sy sterkte." Die krag van die Here is daardie krag waarmee God Christus opgewek en verhoog het. Christus is oorwinnaar oor duiwel, dood en hel. Solank die gelowige met Christus is, kan hy sterk wees en sal hy staande bly.

Daarom volg Paulus sy strydkreet op met die aansporing om die wapenrusting van God aan te trek. Alleen hiermee kan ons teen die duiwel se aanslae bestand wees. Hierdie wapenrusting is die waarheid van God wat in die verkondiging van die evangelie na ons gekom het. Dit is die gordel waarmee ons lendene omgord is as teken van ons waaksaamheid, bereidheid en gereedheid.

Die geregtigheid as kenmerk van die nuwe lewe in Christus is ons borswapen teen versoeking en verleiding. Die geloof as die sekerheid van ons verbondenheid met die Oorwinnaar, Jesus Christus, is die skild teen die aanslae van Satan.

Die swaard van die Gees is die Woord van God waarmee ons, net soos Jesus (Matt 4:1-11) elke versoeking kan weerstaan.

Die Heilige Gees leer ons bid – vir onself maar ook vir almal wat in God se diens geroep is.

6 Mei

Lees Filip 1:1-11

Teks: Filip 1:3-6

God volbring wat hy begin het

Die apostel Paulus skryf die brief aan die Filippense uit een of ander tronk – miskien uit Rome of dalk uit Efese. Dit is 'n brief van 'n gesant van die Here – 'n gesant in boeie – aan die hei-

liges wat in Filippi is. Dit is dus 'n heel persoonlike en intieme brief.

Wat kan 'n mens nou van die inhoud van so 'n brief verwag? Die ontboeseminge van 'n mens wat onskuldig in kettings lê? Die hartseer van een wat verlang om by sy eie mense te wees? Die sugte van 'n eensame wat luid weerklink? Of die opstandigheid van die onskuldig veroordeelde? Ja, dit alles en baie ander gedagtes, wense en verlangens wat geuiter moet word.

Maar wat vind ons hier? Paulus kla nie, verwyt nie, uiter geen wense nie. Hy raas en vloek ook nie. Nee, Paulus dank. Hier staan dit vir elkeen om te lees: "ek dank my God . . ." Dit was seker nie vir hom lekker in die tronk nie, maar dit is nie belangrik nie. Wat wel belangrik is, is dat God in die wêreld aan die werk is. Ook in Filippi het Hy mense geroep uit verloreheid tot verlossing. Oor hulle dank Paulus die God wat hom geroep en geslaan het. Paulus bid ook . . . Hy bid vir die gemeente. Waarvoor bid hy? Hy bid om die diensbaarheid aan Christus. Hy bid dat hulle in wie God sy werk begin het, ook met blydschap vir Hom sal werk.

Paulus vertrou ook . . . Hy vertrou dat God sy werk sal vol-eindig. God het sy werk in Christus ook in ons begin . . . Hy sal dit volbring. Laat ons dank en bid en vertrou.

7 Mei

Lees Filip 1:19-25

Teks: Filip 1:21

Lewe is voordeel, sterwe is wins

In vers 21 sluit Paulus aan by wat hy in die vorige vers gesê het. Daar praat hy oor sy toekoms. Hy sit in die tronk en die uitspraak teen hom kan een van twee wees: of "hy word vry gespreek" of "hy word ter dood veroordeel." Wat die uitspraak egter ook mag wees Paulus wil dat die Naam van Christus groot gemaak sal word.

So spreek hy die twee magtige woorde: lewe en dood. Twee woorde aan ons so goed bekend, so alledaags, soveel gebruik. Vir Paulus het die twee woorde egter 'n besondere betekenis. Lewe is vir Paulus nie die verloop tussen geboorte en sterwe nie. Nee, die lewe is vir hom Christus. Paulus sê nie: My lewe is van Christus nie. Nee, hy sê presies wat hy sê: Die lewe is vir my Christus. Sy lewe lê nie in homself nie, in sy hart wat klop en sy bloed wat vloei nie – sy lewe lê in Christus. Christus het hom in beslag geneem. Christus leef in hom. So is sy lewe Christus.

Net so het die dood ook vir hom 'n ander betekenis gekry. Sterwe is nie meer vir hom 'n verlies nie, maar 'n wins. Die

dood het 'n nuwe gelaat gekry. Daarom vrees hy ook nie meer die dood nie – die dood hou vir hom wins in.

Dit wil nie sê dat Paulus nou wil sterwe nie. Die lewe is wel vir hom moeilik en die dood kan vir hom net voordeel bring. Maar hy is nog in die lewe, hy is nog hier. Met ander woorde God wil dat hy nog hier moet wees en hier moet werk – vir Hom moet werk.

Soos met Paulus, so is dit ook met ons.

8 Mei

Lees Filip 2:1-11

Teks: Filip 2:2

Volkome blydschap oor 'n gemeente

In die gemeente van Filippi is daar soveel dinge wat die gemeenskap tussen die gelowiges versteur en ondermyn. Selfsug en ydele eersoeekery is aan die orde van die dag, selfverheffing en eiewaan voer hoogty en aan liefde is daar 'n skreiende gebrek. Wat 'n mistroostige beeld van 'n gemeente van Jesus Christus. Geen wonder die dringende vermaning van Paulus nie: "Maak dan my blydschap volkome deur eensgesind te wees."

Is Paulus hier besig om die Filippense met 'n sedepreek te kasty? Nee, Paulus sny aan die hart van die gemeente; sy vermaning is gerig op die geloofsluwe van die gemeente. Sy vermaning kom uit die hart en gryp terug op die genade van die Here. 'n Gemeente lewe immers uit die genade van God. Waar Gods genade heers, is daar eenheid en liefde.

Die oproep tot eenheid is vir 'n gemeente van Christus nie vreemd nie. Dit is teweens 'n oproep om te wees wat hy behoort te wees. En . . . so 'n eensgesindheid, so 'n een-van-siel en een-van-sin wees sal Paulus se blydschap volkome maak. Paulus se blydschap? Ja, seker want vir hom gaan dit alteseker om die welwees van die gemeente van die Here.

Maar natuurlik gaan dit veral om die blydschap van Jesus Christus.

En Christus se blydschap kan en sal volkome wees as die gemeente getrou is aan sy Heer en getrou aan sy roeping; as die gelowiges een-in-liefde leef en dien; as elke lidmaat leef uit die genade van God.

'n Gemeente wat sy lewe so in die wêreld leef, kan vir die wêreld iets beteken en bo alles vir Christus iets beteken.

9 Mei

Lees Filip 2:12-18

Teks: Filip 2:15-16

Die trekke van Gods kinders

Met wie en van wie praat die apostel hier? Praat hy met en van mense of van engele en bo-aardse wesens? Luister net: onberis-

pelik, opreg, kinders van God, skynende ligte . . . Praat hy van gewone kerklidmate in Filippi? So ken ons mos nie die mense nie, ook nie die kerkmense nie. En tog, Paulus praat van mense, van doodgewone lidmate van die kerk. En hy noem hulle by hierdie voortreflike name.

Kan mense so lyk? So opreg, kinders van God? Natuurlik kan hulle. Wel nie uit eie krag nie. Ook nie op grond van eie voortreflikheid nie, maar op grond van die liefde en genade van God.

Paulus sê 'n kerkmens, 'n gelowige kan so lyk as hy aan die woord van die lewe vashou. Onder "woord van die lewe" verstaan ons gewoonweg die "Woord van God, die evangelie-woord." In die laaste instansie is hierdie woord egter Jesus Christus self. Wie aan Hom vashou, vertoon die kentekens soos hierbo beskrywe.

Wie aan Hom vashou, is 'n kind van God. As Paulus die Filippense oproep tot hierdie vereistes het hy die dag van Christus in die oog – die weerkoms! Daarop word sy prediking altyd toegespits; dat nie een van hulle verlore sal gaan nie, dat almal by die weerkoms onder Christus se eiendom sal tel.

Hoe lyk ons; watter trekke vertoon ons?

10 Mei

Lees Filip 3:7-16

Teks: Filip 3:12

Wie glo jaag nie verniet nie

Die opstanding uit die dood . . . Dit is die beslissende gebeurtenis in die geskiedenis van die wêreld. Want as Jesus Christus uit die dood nie opgestaan het nie, was alles tevergeefs. Dan het ons nog in die donker nag van sonde en dood gelewe en ook gesterwe. Maar nou het Christus opgestaan uit die dood; daar is lewe en hoop.

Paulus as gelowige mens begeer ook hierdie opstanding. Om die waarheid te sê hy het al soveel gedoen om dit te verkry; hy het alles prys gegee, ook homself prysgegee. Hy het hom geheel en al vereenselwig met die dood van Jesus Christus.

Na alles moet hy egter nogtans erken; nie dat ek dit al verkry het of al volmaak is nie, maar ek jaag daarna. Paulus se hele lewe is daarop toegespits, sy oë bly op daardie mikpunt gevestig. Met sy hele wese, al sy kragte en vermoëns jaag hy daarna. Hy span hom in met al sy krag, hy strek sy hande uit, hy gryp, hy jaag . . .! Sy lewe hang daarvan af.

Maar ag, wat 'n tevergeefse gejaag! Wat baat al sy inspanning, sy opofferings? Uit homself bereik hy niks, gryp hy niks – alles is 'n gejaag na wind.

Maar dan ewe skielik: Omdat ek ook deur Jesus Christus gegryp is. Nou verander die saak heeltemal. Nou kom daar sin

in sy gejaag. Al het hy dit nog nie gegryp nie – in Christus sal hy dit bereik. Christus gee dit aan hom. Hy sal in volmaaktheid lewe. Wie soos Paulus glo, jaag nie tevergeefs nie.

11 Mei

Lees Filip 4:1-9

Teks: Filip 4:6

Christus neem ons sorg op hom

Sorge, beklemminge, angste, bekommernisse ... dit is so eie aan die lewe van die mens soos hitte aan die son. Daarvan is ons wêreld en ons lewens so vol. Dit oorweldig ons, dit beroof ons ons lewensvreugde; dit maak die lewe 'n ondraaglike las.

Ons maak ons oor soveel dinge besorg: One eie, ons familie s'n en ook ander mense s'n; oor die dinge van vandag en die dinge van môre. So word ons lewe leeg en sinloos – iets onbegeerlik!

Maar midde in hierdie toestand kom daar 'n woord uit 'n ander oord: Wees oor niks besorg nie! Dit is 'n woord van Paulus aan die Filippense. Meer nog: Dit is 'n woord uit die hemel, 'n woord van God aan ons. Hoor ons dit? Dring dit tot ons deur? Het dit nog enige trefkrag? Slaan dit by ons in of gaan dit by ons verby ...

Oor niks besorg wees nie ... Hoe kan 'n mens? Jy kan jou tog nie van die lewe los maak nie. Jy kan tog nie die lewe ontvlug nie. O mens, maak jou sorg aan God bekend met gebed, smeking en danksegging. Aan God ... wie is God? God is die Vader van ons Here Jesus Christus en in Hom ook ons Vader. Hy is die Vader wat vir ons sorg sodat ons nie besorg hoef te wees nie.

Jou sorg, o mens, sal jou verteer! – die vreugde uit jou lewe neem. Daarom wil God dit vir jou op sy rekening neem. Hy het dit reeds in Christus op Hom geneem.

Wees nie besorg nie; bid en smee en dank.

En die vrede van God wat alle verstand te bowe gaan sal jou deel wees.

12 Mei

Lees Filip 4:10-20

Teks: Filip 4:13

Ek is tot alles in staat ...

Daar is 'n tyd in 'n mens se lewe wat jy meen dat jou pa alles onder die son kan doen. Die tyd gaan vanself verby. Dan kom daar 'n tyd wat jy meen: Ek kan alles doen; ek is tot alles in staat. Ook hierdie tyd gaan verby wanneer 'n mens in die volle werklikheid van die lewe te staan kom en besef: Ek is magtelos; ek is tot niks in staat nie. Elke mens wat eerlik met homself is, kom tot hierdie ontnugtering en erkenning.

Maar hoor nou wat sê Paulus: Ek is tot alles in staat. So 'n hooghartige, verwaande mens. Hoe oorskat hy homself nie! Of anders: As Paulus tot alles in staat is, ek ook! Moet nie haastig wees nie, luister weer. As daar een mens is wat sy eie onmag besef, wat weet dat hy tot niks in staat is nie, dan is dit Paulus. Daarom sê Hy: Ek is tot alles in staat deur Christus wat my krag gee. Nie ek nie, Christus! Nie my krag nie, syne!

Met die Naam Christus is die geheim geopenbaar. Aan Christus het ons dit te danke dat daar nog lewe en hoop is, dat ons nog nie oorweldig is nie. Ontmoet in Paulus die ware gelowige mens – die mens klein en niks voor God. En tog die mens wat tot alles in staat is deur Christus.

Dit vra egter geloof in Christus – onvoorwaardelike geloof. Dit vra selfverloëning, self prysgawe. Ek is tot alles in staat deur Christus wat my krag gee!

Ek kan lewe, ek kan ly, ek kan swaar kry. Wat God ookal vir my beskik, ek is tot alles in staat! Ek is . . . in en deur Christus.

13 Mei

Lees Kol 1:1-23

Teks: Kol 1:15-19

Jesus Heer van skepping en kerk

Die gemeente van Kolosse was 'n jong gemeente waarvan die meeste lidmate kort tevore aan die heidendom behoort het. Die gemeente is nie deur Paulus gestig nie, maar deur een van sy medewerkers, waarskynlik in dieselfde tydperk toe die apostel die gemeente in Efese opgebou het. Kolosse was 'n redelik onbelangrike stadjie op die kus van Klein-Asië. As ons al hierdie faktore in ag geneem het, kan ons die stelling maak dat die gemeente van Kolosse een van die onbelangrikste gemeentes was waaraan die apostel 'n brief geskryf het.

Daar was egter bepaalde redes vir hierdie skrywe. Een daarvan was dat die gemeente reeds tot so 'n standvastigheid in die geloof en 'n voorbeeldige lewenswandel gekom het, dat dit onder baie mense in Klein-Asië bekend geword het. Die apostel skryf om hulle daarmee geluk te wens en sy dankbaarheid te betuig. 'n Tweede rede is dat verteenwoordigers van 'n vreemde godsdiens wat uit elemente van die Griekse en Joodse godsdienstigheid saamgestel is, in Kolosse begin optree het en moontlik ook lidmate met hulle leerstelling kon verlei.

Teenoor die aansprake van hierdie mense en ook as deel van sy prediking teenoor die gemeente, herbeklemtoon die apostel die unieke, onvervangbare en goddelike heerlikheid van Jesus Christus. Hy is nie meer net een van vele middelaars- of verlosserfigure nie. Hy is die enigste. Hy is ook meer as dit. Hy is die Seun wat van altyd af saam met die Vader was – ook toe Hy alles wat is, geskape het – die Woord waardeur die Skep-

ping tot stand gekom het. Hierdie heerlike, goddelike Jesus waarin alles en almal hulle sin en betekenis vind, is ook die hoof van die gemeente – daardie selfde gemeente waarvan hulle lidmate is.

14 Mei

Lees Kol 1:24-2:8

Teks: Kol 2:8

Jesus is God se woord

Uit Paulus se brief aan die gemeente wil dit lyk of die vreemde godsdiens wat in Kolosse begin veld wen het, 'n beeld van geleerde respektableheid probeer voorhou het. Vir mense van half-Griekse agtergrond, soos die Kolossense was, kon so 'n godsdiens 'n bekoring inhou. Die apostel wil egter in die gelese gedeelte aantoon dat die Christelike geloof veel meer as 'n saak van ydele geleerdheid is. Dit is 'n saak van voortbestaan, van lewe en dood. Daarvan getuig sy eie opofferinge, sweet, bloed en tranes. 'n Mens veg daarvoor, plaas alles op die spel, want daarsonder is niks die moeite werd nie.

Al mag dit so wees dat die geleerde, respektable front wat die verteenwoordigers van die vreemde godsdiens voorhou 'n mens kan laat glo dat hierdie mense groot waarde heg aan vryheid tot menswaardigheid, waarsku Paulus dat elkeen wat deur hulle verlei word, sy vryheid gaan verloor. Hulle leerstelling is van suiwer menslike oorsprong en daarom dra dit die stempel van knegskap. Ja, al wil hierdie godsdiens ook indrukwekkende teorieë voorhou oor die ontstaan en samestelling van die heelal, al praat hulle van elemente en eerste beginsels van die wêreld, al is hulle taal deurvleg met filosofiese terme en uitdrukings, neem dit nie weg dat dit mense is wat dit uitgedink het nie.

In die kerk gaan dit om iets totaal anders. Dit gaan om God se waarhede wat Hy in Jesus Christus geopenbaar het – die enigste Waarheid wat red. Slegs 'n dwaas sal hierdie Waarheid vir geleerde vertoon verruil.

15 Mei

Lees Kol 2:10-15

Teks: Kol 2:10

Jesus Christus die volheid

Die grondtema van Paulus se vermaning teenoor die gemeente van Kolosse is dat hulle nie die algenoegsame en heerlike liefde van Jesus Christus moet loslaat nie. In hierdie gedeelte voeg hy 'n gedagte by: Jesus is die enigste in wie ons die volledigheid vind.

Vanweë sy verskeurde wese en gemoed het die mens 'n onversadigbare drang na die hoogste, die beste, die volmaakte.

Dit is ook so dat slegs die beste ideale 'n mens regtig kan inspireer. Diep in sy hart is daar geen mens wat met die gemiddelde en middelmatigheid tevrede is nie. Miskien om dieselfde rede het die vreemde godsdiens wat in Kolosse begin veld wen het, soveel bekoring ingehou. Hierdie godsdiens het veel gemaak van ingewikkelde en oënskynlik geleerde teorieë en so 'n front van wetenskaplikheid probeer voorhou (amper op dieselfde wyse as die hedendaagse Skientologie).

Paulus waarsku die lidmate van Kolosse daarteen dat hulle die volledigheid van Christus vir 'n skyn-volledigheid sal verruil. Watter volmaaktheid ook al vir mense as 'n ideaal kan geld, is in die persoon van Jesus Christus vervat. Die beste bewys daarvan is sy opstanding uit die graf, waardeur Hy getoon het dat aan Hom alle mag in hemel en op aarde gegee is. In Christus sien die mens die bedoeling wat God gehad het toe Hy mense gemaak het – ook toe Hy my gemaak het. Christus bied ons dus die moontlikheid om oor die sonde heen terug te keer na ons oorspronklike wese. Eers dan kan ons gelukkig wees en vind ons die vrede.

16 Mei

Lees Kol 2:16-23

Teks: Kol 2:18

Christus maak vry

Benewens die teorieë oor die ontstaan en samestelling van die heelal wat die Griekse invloed op die denke van die vreemde godsdiens in Kolosse verrai het, het dié godsdiens ook 'n streng onderhorigheid aan verskeie reëls, wette en regulasies geleer. Daarmee het die Joodse invloed op hierdie godsdiens duidelik geword. Dit was egter nie die enigste oord vanwaar die gemeente van Kolosse aan die druk van wettisme onderwerp is nie. Die Joodse godsdiens het self 'n groot invloed in Klein-Asië gehad en daarmee ook in hierdie stad.

Al is dit so dat die evangelie van Christus nie 'n bandeloosheid verkondig nie, speel reëls 'n totaal ander rol in die kerk as by ander godsdienste. By die meeste nie-Christelike godsdienste bestaan die gedagte dat 'n mens deur jou onderworpenheid aan die reëls vir jouself 'n verdienste opbou op grond waarvan 'n mens eendag die geluksaligheid kan verkry. Jesus het ons egter die totale verdorwenheid van die mens geleer en daarom sy onvermoë om ooit 'n verdienste op te bou. Die nie-Christelike godsdienstige werk dus soos 'n slaaf. Hy werk sonder om ooit betaling te ontvang en tot in sy dood bereik hy die vryheid of geluksaligheid nie.

Jesus Christus se kruisdood was om ons van so 'n lot te bevry. Hy bevry ons nie net van die sondemag nie, maar ook van die verpligting om met eie goeie werke die geluksaligheid

te koop. Dit is hierdie vryheid waarna Paulus verwys as hy van "julle prys" praat. Die gelowige wat hom aan die gebooië onderwerp, doen dit nie as slaaf nie, maar as vryman. Hy betuig so sy dankbaarheid en probeer nie iets bewys of verdien nie.

Wie kan so 'n goddelike geskenk wat duur gekoop is, verruil vir idees wat deur mense uitgedink is? Dit is die dwaasheid wat die lidmate van Kolosse sal begaan as hulle toegee aan die verleiding van vreemde leraars.

17 Mei

Lees Kol 3:1-11

Teks: Kol 3:1-3

Die oue mens is dood – Christus leef

Nadat die apostel die gemeente van Kolosse die onvervangbare waarde van hulle Christelike vryheid op die hart gedruk het, gaan hy in die derde hoofstuk van sy brief daartoe oor om aan te toon dat hierdie vryheid niks met bandeloosheid te doen het nie. In 'n gemeente soos die van Korinte is die Christelike vryheid byvoorbeeld verkeerd verstaan en het dit tot allerlei wanpraktieke gelei.

Die basiese beginsel wat in die lewe van 'n gelowige behoort te geld, is dat hy hom so met die boodskap, persoon en voorbeeld van Christus vereenselwig dat dit nie net tot 'n verdieping van geloof lei nie, maar ook tot 'n vordering in daardie soort lewenswandel waarmee hy God in Christus kan verheerlik. As Christus ons toon wat God met ons skepping in gedagte gehad het, toon Hy ons ook die mens wat ons moet wees as ons waarlik gelukkig wil wees. Ons besef dat ons, deur die sonde wat nog in ons woon, hier benede nie by so 'n ideaal kan uitkom nie, maar ons reik daarna, omdat ons niks beters kan doen nie. 'n Mens moet nou ook nie op grond van sy sondige onvolkomenheid die strewe na 'n God-welgevallige lewenswandel prysgee nie. Dit is gelyk aan 'n on-Christelike defaitisme en 'n terugval na die wêreld van die oue mens.

Die oue mens is dood. Christus het hom saam met Homself aan die kruishout gespyker. Daarom moet ons hom daagliks opnuut uit ons lewe uitban. Die nuwe mens leef. Hy het saam met Christus uit die graf opgestaan. As ons behae het in die lewe, sal ons dit saam met die nuwe mens vind.

18 Mei

Lees Kol 3:12-17

Teks: Kol 3:14

Die liefde wat Jesus ons leer

In die gedeelte 3:5-17 maak Paulus sy algemene beginsel dat ons die oue mens in onself moet kruisig en Christus in ons lewe moet verheerlik, van toepassing op die algemene situasie

in die gemeente. Tussen die oue en die nuwe mens lê die kruis en die graf, dit wil sê, die dood. Daarom is dit ook so dat tussen dit wat die lidmate vroeër was en hulle nou is, die dood lê. In dieselfde mate waarin die gemeente die eienskappe van die nuwe mens nastrewe, toon hulle hulle behae met die lewe. In dieselfde mate waarin hulle eienskappe van die oue mens openbaar, toon hulle hulle behae met die dood.

Die eienskap wat by uitnemendheid die eienskap van die nuwe mens is, is die liefde. Hy wat lief het, vervul die Wet en toon dat hy God ken. Van die drietal, geloof, hoop en liefde, is dit ook die uitnemendste.

As Paulus die gemeente tot liefde vermaan, doen hy dit nie net sodat die gemeente harmonie kan vind en so 'n eenheidsfront teenoor die wêreld en vreemde verleidinge kan handhaaf nie, maar veral ter wille van die lidmate self. Wie die liefde ken en soek, toon dat hy graag deel in die vervulling van Christus. Wie smag nie na selfvervulling nie? Hier word iets veel beters aangebied. In Christus word ons in staat gestel om onself te bowe te gaan. In liefde ervaar ons telkens iets van hierdie heerlikheid.

Geloof, hoop, liefde. Eendag in die saligheid sal ons nie nodig hê om te glo of te hoop nie, want die vervulling het reeds gedaag. Ons sal egter steeds liefhê. Liefde is dus "hemels", maar meer nog: Vir ons is dit die beste eienskap van die nuwe mens wat in die lewe 'n behae het.

19 Mei

Lees Kol 3:18, 4:18

Teks: Kol 3:23

Doen alles van harte soos vir die Here

In die gedeelte 3:18, 4:1 gaan die apostel verder en maak sy algemene, sedelike vermaninge op drie lewensterreine van toepassing, te wete, die huwelik, die gesin, die huishouding. In die laasgenoemde kategorie praat Paulus ook met die slawe.

Dat slawerny 'n on-Christelike praktyk is, is ongetwyfeld, maar die apostel het waarskynlik die gevolge gevrees as die jong kerk by 'n uitgebreide slawerewolusie betrokke sou raak. Hy behandel dus nie die regmatigheid van die praktyk nie, maar die vraag hoe die slawe hulle Christelike vryheid binne hulle situasie tot uitdrukking kon bring. Dit sou hulle regkry as hulle onthou dat hulle eintlike heer die Here in die hemel is. Alles wat hulle opgedra word en wat hulle met hulle Christelike gewete kan versoen, moet hulle doen nie asof vir hulle base nie, maar soos vir die Here – soos wat dit alle Christene se plig is. Dit is uiteindelik van Hom dat hulle hul beloning sal ontvang. Dit is ook Hy wat die base sal straf wat hulle slawe onmenslik behandel of on-Christelike dinge van hulle verwag.

Hierdie advies is aktueel ook in die tyd waarin ons leef. Baie mense ervaar die huidige politieke, maatskaplike en ekonomiese opset as een wat die vryheid van die individu onderdruk. Ook ander sienswyses met min of meer dieselfde strekking word dikwels gehoor. Is die oplossing 'n sinnelose, anargistiese en rewolusionêre verset (soos die van die Baader-Meinhoff-groep)? Nee, stellig nie, want dit bied geen oplossing nie. Die Christen het natuurlik die verpligting om altyd nuwe weë te ondersoek waarmee die menswaardigheid van die samelewing gedien kan word. Terselfdertyd moet ons egter onthou dat ons hier net bywoners is. Ons Here en ons erfdeel is in die hemel.

Die apostel sluit sy brief aan die gemeente af met 'n oproep tot 'n biddende lewenshouding en persoonlike groete aan sekere persone.

20 Mei

Lees I Tess 1:1-10

Teks: I Tess 1:8

Die Woord van die Here weerklink

Paulus verkondig die evangelie van Jesus Christus in die sinagoge, die Joodse kerk, van die stad Tessalonika. Hy oortuig hulle uit die Ou Testament dat Jesus die Christus is en dat Hy moes ly en sterwe en uit die dood opstaan. Op grond van hierdie preke wék die Heilige Gees die geloof in die harte van sommige Jode, 'n groot menigte Grieke wat godsdienstig was en 'n groot aantal van die aansienlike vroue. Die Jode bely dat Jesus die Christus is, die Grieke bekeer hulle van die afgode tot die lewende God en hierdie nuwe gemeente word toegerus om die waaragtige God reg te dien. Omdat die ongelowige Jode Paulus, Timoteus en Silas ook hier vervolg, moes hulle egter gou uitwyk na Berea en later na Atene en Korinte. Uit Korinte skryf Paulus hierdie briewe, nadat hy Timoteus na hulle gestuur het, om die gemeente te versterk en hulle verder toe te rus vir hulle geloofslewe.

Die Woord van die Here bly egter nie beperk tot die gelowiges in Tessalonika nie. Dit kring wyer uit. Soos klankgolwe wat vasslaan teen 'n voorwerp en terugkaats na alle kante toe, so eggo die evangelie van hierdie gelowiges af na alle kante toe. Omdat hulle die evangelie reg uitkaats, word dit dan ook verstaanbaar vir ander mense. Nieteenstaande die pogings van die vyande van die evangelie, bly die evangelie nie bedek nie.

So is elke mens wat die evangelie reg hoor en aanvaar 'n klankbord van God wat die Woord verder laat klink. Die geloof in die ware God, die verlossing van sondes deur Jesus Christus en die verwagting dat Jesus Christus weer kom, kring vanuit die ware kerk die wêreld in.

Die evangelie maak die mens verantwoordelik

Paulus verkondig die evangelie in opdrag van God, tot eer van God. Hulle wat die evangelie glo, ontvang ook 'n opdrag van God om tot eer van God te lewe. Hierdie lewe in gehoorsaamheid aan God stel die mens voor die heilige God om te antwoord op die vrae wat God van ons lewe vra. Ons lewe kom nou in diens van God. Soos Paulus en sy medearbeiders heilig en regverdig en onberispelik moes wees in hulle lewenswandel, so moet elkeen wat glo ook wees. God roep die gelowige immers uit die dood tot die lewe, uit die diens van die duiwel en sy koninkryk, tot die diens van God se koninkryk. Hy roep ons uit ons skande om sy beeld te vertoon in die wêreld; om nie meer in duisternis te lewe nie, maar sy glansryke lig uit te kaats.

Van die mens se kant sou dit egter onmoontlik wees om God te gehoorsaam as Hy ons nie self help nie. Dieselfde Woord wat aan ons verkondig word, werk ook in ons wat glo en verander ons lewe omdat God se Gees deur daardie Woord werk. Dan word ongehoorsame mense verander tot gehoorsame kinders van God. Hierdie gelowige kinders is dan ook bereid om ter wille van die evangelie te ly. Hulle is dan met blydschap voor God verantwoordelik.

Die Christen moet uitblink

Telkens kry ons die gedagte in die Bybel dat dit nie goed genoeg is wanneer die gelowige gemiddeld optree nie. God vra alles of niks. Hierdie gelowiges in Tessalonika, maar ook alle Christene oor alle tye, mag nie tevrede wees voordat hulle nie in die diens van God alles gegee het nie. Paulus roep hulle op tot oorvloediger heiligmaking. Hiermee bedoel hy dat ons nie net 'n deel van ons lewe in diens van God tot sy eer mag stel nie, maar ons hele lewe. In die eerste plek geld dit ons liggaam. Die gelowige kan nie in sommige opsigte sy liggaam rein hou, maar dan maar weer meedoen aan sekere onsedelikhede van die wêreldling nie. Die Christen mag nie meedoen aan onkuisheid soos hoerery en owerspel nie al sou dit 'n alledaagse verskynsel by die ongelowiges wees.

Maar ook ten opsigte van ons verhouding met ander gelowiges moet die liefde oorvloedig wees. 'n Christen mag nie van ander mense gunste en gawes verlang wat hy nie self bereid is om te gee nie. Hier geld dit veral die opdrag dat niemand vir sy naaste 'n las moet wees deur byvoorbeeld luiheid en deurbrin-

gerigheid nie. Niemand mag sy naaste se lewe beswaar nie, maar elkeen moet sy plig doen sodat almal rustig kan lewe. Kortom – ons gedrag moet nie vir die medegelowige tot 'n aanstoot wees nie, maar ook teenoor die wat buite die geloof staan, moet die gelowige 'n goeie voorbeeld van ware verantwoordelike menslikheid stel. Die Christen moet uitblink.

23 Mei

Lees I Tess 4:13, 5:11

Teks: I Tess 4:17

Die Geloof bring toekomsverwagting

'n Vraag wat die gelowige destyds en ook vandag nog kwel is: Wat word van ons ontslape dierbares wanneer die Here kom?

Paulus troos die gemeente dat die Here nie een van sy gelowiges in die steek sal laat nie. Dit maak nie vir Hom saak of hulle liggaamlik nog lewe en of hulle alreeds ontslaap het nie. Elke gelowige mag altyd blye verwagting vir die toekoms hê. Die hoofsaak van die geloof is immers dat ons almal eendag met die Heer in ewige heerlikheid sal wees. Die grootste verwagting vir elken Christen is om eendag sigbaar met Jesus Christus verenig te lewe. Ook hulle wat reeds gesterf het, mag deel in hierdie verwagting.

Die geloof in God en die liefde waarin ons mag deel, gee ons 'n vaste hoop op die volkome verlossing en saligheid van God wat in die toekoms op ons wag. Hierdie saligheid en verlossing word gewaarborg deur Jesus Christus. Ja, ons het dit as belofte van God in Hom sodat wanneer Hy op die wolke van die hemel verskyn, ons geloof ook in aanskoue oorgaan. Elke Christen moet daarom lewe met die oog gerig op die toekoms van Jesus Christus. Anders gestel: Wanneer Jesus Christus verskyn, wanneer Hy na ons toe weer kom, sal ons ontvang wat Hy ons wil laat toekom naamlik ewige lewe, geregtigheid, vrede, blydschap, heerlikheid en volkome harmonie met God.

24 Mei

Lees II Tess 1:1-12

Teks: II Tess 1:7-10

Hy kom van die hemel af

Die belangrikheid van Hemelvaart in die openbaringsgeskiedenis lê hierin: Die Seun van God het teruggegaan na waar Hy tevore was. Hiermee sê die Bybel baie duidelik: Jesus Christus is God in die Hemel. Dit glo die kerk en dit bely elke opregte gelowige. Maar nou is dit ook baie belangrik dat die gelowiges ook bely: Jesus Christus sal van die hemel af terugkom om die lewendes en die reeds gestorwenes te oordeel.

Vir die ongelowige is dit 'n verskriklike gedagte dat die God wat hulle nie wou ken nie eenmaal weer na die aarde toe

kom want met hierdie daad sal God nie meer ontken kan word nie en die straf op goddeloosheid nie meer ontduik kan word nie.

Vir die gelowige en veral die wat vele lyding op aarde gehad het, bied die koms van Jesus Christus groot troos. Hulle geloof gaan nie net in aanskoue oor nie, maar alle goddelose dade word ook regverdig gestraf.

Vir elkeen van ons wat glo, beteken dit die voltooiing van God se verlossingswerk op aarde, die dag wanneer alles weer nuut en mooi sal word omdat alle ongeregtigheid uitgeroei sal word. Maar nou sê ons teksvers nog meer: Op daardie dag kom Hy om in sy heiliges verheerlik te word en bewonder te word in almal wat glo. Kortom: Die volle eer van God sal skitter in sy skepsele op aarde, die eer wat ons aan Hom moet toebring, die werk waartoe Hy al sy skepsele altyd opgeroep het, die doel waartoe Jesus Christus ons verlos het.

25 Mei

Lees II Tess 2:1-17 Teks: II Tess 2:1, 2

Wees nugter en onbevrees

Die afgodediens probeer die mens altyd in een of ander beswyiming bring om sodoende die werklikheid te ontvlug. Die geloof in die ware God maan ons telkens om nie ons verstand te verloor nie. Reeds vroeg in die lewe van die Christelike kerk was daar mense wat ook probeer het om die werklikheid te ontvlug. Hulle het 'n valse verwagting van verlossing gekoester op die tyd toe dit vir hulle nodig gelyk het. Baie eenvoudige Christene is dan ook mislei om dadelik van hulle aardse goed ontslae te raak en te sit en wag omdat die weerkoms van die Here aanstaande was.

Paulus vermaan egter die Christene om voort te gaan met hulle gewone alledaagse Christelike lewe en werk omdat die Heer nie kom wanneer ons dink Hy behoort te kom nie. Sy plan sal op sy tyd voltooi word. Die Christen moet ook nie verskrik word wanneer die goddelose magte op die aarde ontplooi word asof die kerk dan moontlik verswelg sal word of enigeen uit sy hand geruk kan word nie. God laat ook die goddelose die maat van hulle sondes volmaak. Intussen moet die gelowige vasstaan met die wete dat God se roeping hulle onberoulik tot saligheid roep, dat Hy hulle teen die magte van die hel bewaar; dat Hy hulle deur sy Gees volkome heilig maak; dat Hy hulle in sy uiteindelijke oorwinning sal laat deel.

Die gelowige moet dus onder alle omstandighede uit die genade van God leef, hulle harte deur sy liefde getroos. Hulle moet in alle goeie woorde en werke verstandig en onbevrees volhard.

Die Geloof maak ordelik

God is nie 'n God van wanorde nie maar van orde. Dit was ook die kenmerk van sy skepping. Dit moet ook die kenmerk van sy kerk wees. Die duiwel haat alle orde en wil chaos op aarde bewerk. En om hierdie rede span hy ook alle goddelose magte in om wanorde te skep en sodoende die wêreld op vernietiging af te stuur.

Paulus vermaan die gemeente om nie onordelikes in die gemeente te duld nie. Die onordelikheid kom juis daarin na vore dat sommige die kerk misbruik. Hierdie mense is te lui om te werk en dan teer hulle op die kerk se barmhartigheid. Hulle is bemoeisiek en wil altyd vir ander voorskryf sonder dat hulle self iets doen. Hierdie uiterlike optrede openbaar dat die sulkes hulle eintlik nie steur aan God se Woord nie. Elke gelowige ken immers sy plig as 'n verpligting teenoor God. Ons gehoorsaam in laaste instansie die bevele van God wanneer ons ons gedra soos 'n mens hom behoort te gedra.

Ook in ons dag bly hierdie waarheid onverkort geld. Enigiets wat die orde in die kerk, in ons lewe as mense, in ons volkwees skade aan doen sodat ons ons nie meer verantwoordelik ag voor God nie, is misleiding van die duiwel. As ons God opreg wil dien in die kerk, in ons menswees, in ons volkwees, sal die absolute norm van ons lewe, die enigste riglyn vir ons lewe, God se Woord moet bly. Dan vra ons nie wat is vir my die lekkerste, wat wil ek as mens nie, maar dan vra ons: Wat wil U hê moet ek doen? Dan glo ons in God deur Jesus Christus.

Die gelowige – 'n vrygekoopte vreemdeling

Ons is gewoond daaraan dat alles wat jy graag wil hê, te koop aangebied word. As jy genoeg geld het, kan jy koop wat jou hart begeer. Maar ons is ook gewoond daaraan dat dit dikwels nie veel werd is nie en gou tot niet gaan. Die apostel Petrus wil ons leer wat God vir ons gekoop het en wat Hy daarvoor betaal het.

Die gemeente leef in vreemdelingskap in hierdie wêreld. Die lede van die gemeente is vreemdelinge in die wêreld. Agter die gemeente lê 'n verlede waaruit hy losgemaak is en voor die gemeente lê 'n toekoms waarheen hy op weg is.

Hierdie lewe as vreemdelinge beteken egter nie armoede nie. Die gelowige moet onthou dat hy vrygekoop is uit die ou lewe van sonde en ellende, uit die ydele lewenswandel waarin hy vroeër verkeer het. Die prys is betaal – nie verganklike

silwer of goud nie maar die kosbare onverganklike bloed van Jesus Christus. Sy bloed is die brief van vryspraak vir die son-
daar, die brief waarmee die gelowige sondaar na die ewige
vaderhuis op pad mag wees. Sy bloed het die weg gebaan en
die poort van God's koninkryk wyd oopgemaak. Die prys van
sy bloed sorg nie vir tydelike verligting nie maar vir volkome
ewige vryheid – die vryheid van die geloof.

28 Mei

Lees I Petr 2:11-17

Teks: I Petr 2:17

Die eis van die liefde

God se gebod hou in dat ons Hom sal liefhê met ons hele ver-
stand, ons hele gemoed en met al ons kragte. Maar dan ook as
tweede gebod moet ons ons naaste soos onself liefhê. So moet
ons dan almal liefhê – ook ons vyande. Verder stel God oor ons
verskillende owerhede. Hulle moet regverdig regeer en ons
moet hulle respekteer met die nodige onderdanigheid. Die
mense wat die owerheid uitmaak, is ook ons naastes.

Ons moet almal respekteer, elkeen in die posisie of op die
plek waar hy gestel is. Die houding van die gemeentelid moet
teenoor almal dieselfde wees. Teenoor die broeders (die mede-
gemeentelede) het 'n mens 'n besondere roeping. Die broeder-
skap is in Christus en hulle gemeenskap is een van liefde. Hier-
die band van liefde eis dat die gelowiges mekaar sal vertrous en
bemoedig uit God's Woord. Die mense mag mekaar nie veroor-
deel nie maar sewe maal sewentig keer vergewe soos Christus
die mense hulle sondes vergewe het.

In die huis of by die werk, in die skool of op die sportveld –
oral het ons met ons medemens, ons naaste te doen. Ons moet
hulle liefhê want Christus het ons lief. Ons moet hulle vergewe
omdat Christus ons vergewe. Ons moet hulle vertrous en be-
moedig omdat Christus ons deur sy Gees bemoedig en ver-
trous.

God wil dat ons in vrede met mekaar sal lêwe, die vrede
van die geloof in Jesus Christus. Alleen wanneer ons in Hom
glo, kan ons mekaar liefhê.

29 Mei

Lees I Petr 4:1-10

Teks: I Petr 4:7

Die einde van alles – 'n werklikheid!

Petrus probeer nie dag en datum voorspel waarop die einde van
alle dinge sal aanbreek nie. Wat hy wel weet en verkondig, is
dat dié einde naby is. Nie sy waarnemings of die wêreld wat hy
sien, laat hom dit sê nie, maar Christus wat Sy werk volbring
het. Christus is immers "wel vooruit gegaan voor die grondleg-

ging van die wêreld maar (Hy is) in hierdie laaste tye geopenbaar om julle ontwil" (1:20).

Die tyd wat deur Christus se koms en werk aangebreek het, gaan 'n einde tegemoet omdat dit in Christus reeds 'n einde gekry het. Die einde is dus vir Petrus naby – en vandag vir ons nog nader. Met die oog op die einde vermaan Petrus dringend: Kom tot besinning en word nugter. Elke mens moet sy sonde en tekortkominge besef en bely. Die mens moet sy rug op die wêreld keer en hom na God wend. Die weg om dit te doen, is Jesus Christus want Hy is die weg en die waarheid.

Die gelowige moet hom na God wend deur in Christus te bid. Die gebed is 'n besondere voorreg. Om te kan bid moet die mens nugter wees. Baie woorde is nie nodig nie. Groot woorde beïndruk God nie. Die gebed moet opreg en eerlik wees. Ons kan God nie bedrieg nie. God wil na ons luister. Hy wil ons hoor en ons verhoor. Laat ons dan in opregtheid en nederigheid bid want die einde is inderdaad naby.

30 Mei

Lees I Petr 5:1-14

Teks: I Petr 5:7

Geloof verdryf bekommernis

Hoe bitter min mense is daar wat geen bekommernisse het nie. Dit is tweede natuur om jou te kwel. Dit het tot gevolg dat talle mense op 'n vroeë leeftyd senuweewrakke is. Geestelik en liggaamlik word die mens deur bekommernis en vrese afgetakel.

Bekommernis is die gevolg van kleingeloof. Die kleingelowige probeer sy eie lewe beheers, sy eie weg te baan deur die chaotiese wêreld waarin ons leef.

Die apostel Petrus nooi die bekommerde mens uit: "Werp al julle bekommernisse op Hom, want Hy sorg vir julle." As 'n mens dit doen, neem die Here dié bekommernisse vir sy eie rekening en so sorg Hy vir sy kinders.

Geweld, terrorisme, moord en ellende – dit en nog talle ander onrusbarende gebeure ontstel ons elke dag. Ons, ons volk, die kerk word bedreig. Wat gaan word?

Tog, werp al jou bekommernisse op Hom want Hy het reeds vir jou gesorg toe Hy sy eniggebore Seun gegee het sodat elkeen wat in Hom glo nie verlore sal gaan nie maar die ewige lewe sal hê.

As enkelinge, as gesinne, as volk en as kerk hoef ons niks te vrees en ons oor niks te bekommer nie. Glo net in die Here Jesus Christus en daar is vir jou 'n toekoms.

Geloof en verantwoordelikheid

Die gemeente en elke gelowige gaan die heerlikheid van die ryk van God tegemoet. Maar ook die verantwoordelikheid van die gemeente is groot. Die gemeente en elke gelowige moet sy roeping en verkiesing begryp en waardeer. Die apostel Petrus wil die gemeente aan die gawe van God se heerlikheid herinner maar dan ook aan die verantwoordelikheid daaraan verbonde.

Die mens moet telkens weer van die dwaalweë van die wêreld af teruggeroep word. Die mens moet wakker en waaksaam bly. Daarom wil die apostel die gelowige herinner aan dit wat hy reeds weet, sodat hy dit nie sal vergeet nie.

Wie die gemeente herinner, verkondig daarmee die evangelie van die waarheid. Die een en enigste waarheid is Jesus Christus, die Verlosser en Saligmaker van die wêreld. Dit is nodig dat ons ook gedurig herinner sal word aan al die genadegawes wat ons van God ontvang. Ons lewe en ons goed, ons gesondheid en ons vreugde – ook ons Republiek. Vandag is dit Republiekdag. Die Here het vir ons 'n mooi land gegee, 'n land waarin ons volk in vryheid en elkeen in sy eie taal Hom kan dien.

Maar ons het 'n groot verantwoordelikheid. Ons moet aan God al die dank en eer bring en Hom voortdurend dien.

Ware en valse leraars

Die kerk het hoofsaaklik drie kenmerke, naamlik die suiwere verkondiging van die evangelie, die regte bediening van die sakramente en die toepassing van die christelike tug. Dikwels hoor mens die redenasie dat alle kerke, sektes, ensovoorts tog maar dieselfde God verkondig en ons moet niemand veroordeel nie.

Tog is daar 'n onderskeid. Die kenmerke van die kerk is nie maar net verkondiging nie maar die "regte" verkondiging van Jesus Christus. Nie maar sakramente nie maar sakramente "volgens die instelling van Christus." Nie maar tug nie maar tug volgens die voorskrifte van God se Woord.

Ons moet nie veroordeel nie maar ons moet onderskei. Daar is leraars, sê die apostel Petrus en daar is valse leraars wat verderflike ketterye heimlik invoer en die Here verloën. Die gevolg vir hulle is 'n vinnige verderf oor hulleself maar ook oor diegene wat hulle volg.

Ons kan alleen onderskei as ons die kennis het – kennis van die Woord van God. Hierdie kennis is een van die twee

pilare van die geloof. Die ander pilaar is die vertroue in die God van die Woord. Om God te kan ken, beteken dat ons sy Woord getrou sal lees. In sy Woord openbaar Hy Homself as die liefdevolle Vader van ons Here Jesus Christus en in Hom ook ons Vader. Deur die regte verkondiging van die evangelie leer ons om dit te onderskei waar dit op aankom – leer ons wat die inhoud en betekenis van nagmaal en doop vir ons is – leer ons hoe daar getug moet word.

As ons getrou is in die lees en die hoor van God se Woord kan ons ook tussen die ware en die valse leraars onderskei.

2 Junie

Lees II Petr 3:1-18

Teks: II Petr 3:10

Die Dag van die Here

Christus het na die wêreld toe gekom ooreenkomstig die belofte van God. Hy het geleef, gewerk, gely, gesterf, uit die dood opgestaan en opgevaar na die hemel. Al God se beloftes het waar geword. Ons hoef nie te twyfel nie. Christus sal weer kom. Ook dit is 'n belofte van God aan die mens. Hy sal kom om die lewende en die wat reeds gesterf het, te oordeel. Die vraag sal wees: Het jy geglo en in die geloof goeie werke gedoen omdat God jou dit beveel het?

Wanneer Christus sal kom met die oordeel, weet ons nie. Dat Hy sal kom, dít weet ons. Die dag van sy koms sal kom soos 'n dief in die nag en dit sal 'n dag van gedruis wees en van vuur wat die aarde sal verteer.

Dit alles klink vreeslik en angswekkend – vir die ongelowige. Vir die gelowige is dit die dag van God se volle heerlikheid en genade vir die sondaarmens wat in Jesus Christus glo.

Glo ek en glo my huisgesin? Kom ons kyk na ons geloof en na die werke van ons geloof. Getuig dit van ons dankbaarheid en ons opregtheid of getuig dit dalk van ons louheid en ons koudheid?

Die apostel Petrus bedoel dit: Die dag van die Here kom. Laat julle bekeer tot God en daar is geen rede vir vrees nie want 'n onwankelbare geloof verseker en bevestig die hoop op die ewige lewe.

3 Junie

Lees Hand 2:1-13

Teks: Hand 2:4

Pinkster

Die dissipels is bedroef. Jesus gaan van hulle af weg. Hoe kan hulle hul versoen met die gedagte om sonder Hom te moet wees in 'n wêreld van sonde, leed en dood? Hulle sal nie alleen hoef te wees nie. Die Here belowe om die voorspraak na hulle te

stuur. Hy sal vir hulle wees 'n pleitbesorger, raadsman, helper, bemoediger en vertrooster.

Op die dag van die hemelvaart beveel die Heer hulle om in Jerusalem te wag, . . . julle sal binne 'n paar dae met die Heilige Gees gedoop word. Die belofte word vervul. Almal is met die Heilige Gees vervul. Van hierdie wonder van genade sê Paulus: "Weet julle nie dat julle liggame 'n tempel van God is en dat die Heilige Gees in julle woon nie?" Hy maak ons lewe vol met troue in God; vol met liefde vir God en ons naaste. Hy bemoeidig in dae van stryd. Hy vertroos in tyd van lyding, vervolging en dood. Hy bevestig in ons die heilswaarheid: Gelowige, jy is 'n kind van God. God het jou lief ten spyte van jou sonde en ongehoorsaamheid. Jou sondeskuld is op Golgota vereffen. Jy behoort met liggaam en siel sowel in lewe as in sterwe aan jou getroue Saligmaker Jesus Christus.

Vervul met die Heilige Gees getuig alle gelowiges teenoor alle mense dat Jesus die Christus is. Onder vervolging sing hulle lofiedere. Hulle is geduldig onder verdrukking. Hulle jaag na die doel om die prys te verkry van die hoë roeping van God in Christus Jesus.

Mag ons vervul deur die Heilige Gees lewe en Christusgetuies wees.

4 Junie

Lees Hand 2:5-13

Teks: Hand 2:11b

Die Werk van die Heilige Gees

'n Boom kan slegs groei as hy geplant word. Sy wortel groei in die grond, haal groeikrag uit die grond en dra dan vrugte.

As ons luister na die woorde van God wat in die Bybel geskrywe is, plant die Heilige Gees die woorde in ons hart. God sê: Ek het jou as sondaar só lief dat Ek my enigste Seun in die wêreld gebore laat word het om jou sondes weg te neem. Die dissipels vertel nou aan verskillende mense in die taal wat hulle praat en verstaan: God het sondaars lief. Hy het sy Seun gegee om hulle te verlos. Hulle hoor dit. Hulle sê toe: Dit is groot daad van God. Die Heilige Gees plant hierdie woorde in hul harte. Hulle glo nou en bely Jesus Christus as hul Verlosser en Saligmaker.

Die geplante boom moet bemesting en water kry om te bly groei en vrugte te dra.

Ons moet altyd hoor wat God sê. Die Heilige Gees gebruik God se woorde om ons geloof te laat groei en geloofsvrugte te laat dra. Dan leer ons en oefen onself daarin om God lief te hê met ons hele hart en ons naaste lief te hê soos onself.

Kom ons luister altyd na die woorde van God. Petrus het vir Jesus gesê: Here, U het die woorde wat ewige lewe gee. Luister en u siel sal lewe.

Die doop bevestig sy genade

God se genade is in die ou tyd bevestig deur die besnydenis. Toe die verbondsteken ingestel is, is Abraham in die ouderdom van nege en negentig jaar, Ismael in die ouderdom van dertien jaar en ander as volwassenes besny. Die seuntjies wat uit hulle gebore is, is op agt dae ouderdom besny. Hierdie kindertjies is deur God geheilig, deur God verkies om sy volk te wees, "n volk om Hom te dien en vrees en sy skape van sy wei te wees."

God het 'n nuwe verbond (ooreenkoms) met ons gesluit. God sê: Ek het jou lief. Ek gee my Seun vir jou. Glo in Hom en jy sal gered word. God bevestig die verbond met die doop.

Die verskillende bevolkingsgroepe het van hierdie groot daad van God gehoor. Hulle glo en bely Jesus Christus as hul Verlosser. En nou word hulle, volwasse mense, gedoop. Hulle kindertjies is vir God heilig (I Kor 7:14). Uit gelowige ouers gebore, is hulle God se volk en bevestig die doop dat Christus ook die sonde waarin hulle ontvang en gebore is, vergewe.

Petrus rig 'n oproep tot bekering. Keer julleself weg van die afgode wat julle dien. Keer julle toe tot Hom van wie se genade julle gehoor het. Tree toe tot die nuwe lewe van genade en vrede met God deur die Lam wat die sonde van die wêreld wegneem – ook u sonde! Die Lam se bloed drup aan die kruis. Die druppels water waarmee u gedoop is, bevestig dat sy bloed u van al u sondes reinig.

Gedoopte, keer u altyd van die verkeerde. Rig u op Christus deur wie se bloed u uit die slawerny van sonde en dood gekoop is.

Barmhartigheid – vrug van die Geloof

Petrus se prediking is deur die Heilige Gees gebruik om 'n groot getal tot die geloof in Christus te bring. Die eerste gemeente is gestig. Hulle het gehoor van die liefde van God vir verlore sondaars. Hulle lê hulleself heelhartig op hierdie liefde toe. Dit is die kosbaarste wat hulle kan besit. Dié liefde waarborg lewe en vrede hier en hierna. Dié liefde is 'n onvernietigbare rykdom wat aan hulle geskenk is. In die lig van hierdie genade-besit is hul aardse besittings van ondergeskikte belang. Dit is trouens verganklike dinge. Met die heelhartig toelê op die genade van God is daar in die hart genade vir die arme. Daar is mededeelsaamheid. Die wat oorvloed het, sorg vir diegene wat min het.

Die barmhartigheidsdiens aan minderbevoorregtes word deur Christus genoem as Hy die skrifgeleerdes en Fariseërs verwy: "Julle gee tiendes van kruisement, anys en koljander, maar wat volgens die wet die swaarste weeg, laat julle na: geregtigheid, barmhartigheid en betroubaarheid."

Die barmhartigheidsdiens is 'n mooi vrug van die geloof. Dit is die antwoord van die geloof vir die barmhartigheid wat aan die kruis aan ons bewys is. God wou nie by ons, in-sonde-verarmde mense, verbygaan nie. God bedien ons deur die kruis met die rykdom van sy genade. Verlore sondaars word verlostes. Die wat honger en dors na wat reg is, is versadig.

Gelukkig is die wat barmhartig is, want aan hulle sal barmhartigheid bewys word.

7 Junie

Lees I Tim 1:12

Teks: I Tim 1:15

Die Boek van alle boeke

Baie mense is lief daarvoor om oudhede te versamel. Die antieke artikels is vir hulle van besondere waarde en betekenis omdat dit seldsaam is. Die besitter hiervan ervaar 'n gevoel van tevredenheid om iets te besit wat ander nie het nie.

Die Bybel is 'n besondere boek. Dit het as die Woord van God besondere waarde. Hoewel 'n geskrewe boek soos ander boeke, lei die Bybel ons na God toe. Deur hierdie Woord praat God met ons en leer ons Hom ken as die Almagtige, die Regverdige en die Liefde. Met sy Woord maak God alles en onderhou alles en almal wat leef. Regverdiglik pas die Here die doodstraf toe op die sondaar. Liefdevol rig Hy dié straf op sy Seun wat in ons plek Homself gewillig onderwerp het onder die toorn van sy Vader. Hy, die Regverdige, het gely vir die onregverdiges, om ons tot God te bring.

Wat is dié woorde vir ons werd? Weet ons maar net iets van die Woord of is dit die verrykende, bemoedigende, vertroostende besit van ons hart? Die digter sê: Ek het u Woord in my hart gebêre dat ek teen U nie sal sondig nie. U Woord is 'n lig op my pad en 'n lamp vir my voet. Om die Woord so te besit en te gebruik, is dit baie werd.

Neem daarom sy Woord ten volle aan. Neem dit in u hart op om u weg deur sonde-teenstand te verlig; u te troos in smart; u te bemoedig in teleurstelling.

Die Woord het mens geword. Hy is die Lam van God wat ons sonde wegneem. Die Woord het gesê: "Wie My volg, sal die lig hê wat lewe gee." Neem sy Woord gelowig aan. Besit dit in u hart.

Die biddende kerk

Sal u gelukkig wees as u verbied word om 'n Bybel te mag besit; verbied word om kerk toe te gaan; verbied word om u kinders uit die woord van God te onderrig? Sou u sonder verset so 'n verbod aanvaar en daaraan voldoen? Om Christelike lewenswyse en gemeenskap met God te geniet by die bediening van sy Woord, is 'n onafskeidbare deel van die bestaan van die gelowige. Goddank as 'n volk se owerheid hierdie heilige handelinge sien as 'n belangrike deel van die bestaan van sy volk. God roep ons om ons aan die mag van die owerheid te onderwerp – "want daar is geen mag behalwe van God nie, en wat daar is, is deur God ingestel."

Mag ons dankbaar wees vir die owerheid wat God oor ons gestel het. Hy bied geleentheid vir Bybelonderrig op skool. Hy het in sy wetgewing godsdiensvryheid vir almal vasgelê.

Ons mag nie nalaat om vir ons owerheid te bid nie. Internasionale verhoudings is baie gespanne. Dit verg helder insig en geloofswysheid om 'n volk se bestaan wat op Christelike beginsels gegrond is, bestendig te laat voortduur. Dit verg moed en geduld om vyandighede die hoof te bied. Sterk met u voorbidding hul hande en harte vir hul Godgegewe taak, sodat ons 'n rustige en stil lewe kan lei in alle godsvrug en waardigheid. Die vurige gebed van die regverdige het groot krag.

Die strydende kerk

Job het gesê: "Het die mens nie 'n stryd op aarde nie?" Dit is waar. Stryd beteken: daar is 'n opponent, 'n teenstander. Gewoonlik is die teenstander Satan. Sy doel is om gelowiges tot kleingeloof en ongeloof te verlei. Hy dring deur tot in die hemel. Hy daag God uit om Job se geloof tot die uiterste op die proef te stel. Hy is van oortuiging dat Job sy God sal vervloek. Dit was 'n swaar en bitter stryd. Die gesiene ryk man is in vernedering en armoede gedompel. Die gesonde man is met bese swere getref. Hy volhard in sy vroomheid. Hy stry die goeie stryd van die geloof. Hy behou die geloof.

Paulus kan ook getuig van teenstand en stryd. Dit verg inderdaad moed om in die geloof te volhard as jy onder vervolging, vernedering, gevangeskap, géselslae, skipbreuk en blootstelling aan allerlei gevare, blymoedig jou roeping in diens van die evangelie moet vervul. Desondanks kon hy deur God se genade terugkyk op sy loopbaan en uitroep: "Ek het die goeie

stryd gestry; ek het die wedloop voleindig; ek het die geloof behou."

Die goeie stryd van die geloof is om te alle tye en onder alle omstandighede aan God getrou te bly, die sonde te versaak en 'n Christelike lewe te lei.

Die regverdige Regter sal eens ons geloof aan ons werke toets.

Waak Christen, staan in die geloof,
Dat niemand u u kroon ontroof!

10 Junie

Lees Hebr 1:1-14

Teks: Hebr 1:13

Gods regterhand

Daar bestaan nog altyd twyfel oor wie die skrywer van die Hebreërbrief was en of dit 'n brief was of preke. Oor één ding is daar egter volkome duidelikheid en dit is dat hierdie mens 'n toegewyde gelowige was, wat die Skrif, as Woord van die Here besonder goed geken het.

Ons teks is 'n bekende begrip in die Bybel. Ons vind dit reeds in Psalm 110:1; een van die psalms wat seker die meeste aangehaal word in die Nuwe Testament. Jesus verwys na dieselfde teks om die Fariseërs op hulle plek te sit (Matt 22:41 e v).

Die feit dat Dawid Hom Here noem; die feit dat hy getuig dat Jesus aan die regterhand van God sit, is 'n belydenis van die Godheid van Christus; dis 'n erkenning dat Christus saam met God uit die hemel sal regeer.

Hierdie is 'n beeld wat in die Ooste bekend was. Aan die regterkant van die koning het die begunstigde, die bestuurder van sy sake gesit. Dit wil eintlik onderstreep wat Jesus voor sy hemelvaart uitgespreek het: "Aan My is gegee alle mag in die hemel en op aarde" (Matt 28:18).

(God regeer die wêreld deur Christus. Ons gelese gedeelte sê Hy het geregtigheid lief en Hy haat ongeregtigheid. Ter wille van ons ongeregtigheid het Hy gely tot die dood toe. Ter wille van Gods geregtigheid het Hy opgestaan en sonde en dood oorwin).

Diegene wat na Hom toe kom en na sy woorde luister en dit doen, sal ook eenmaal as Gods gunsteling aan sy regterhand gaan sit. Dan sal hulle die blye woord hoor: "Kom, julle geseëndes van my Vader, beërf die koninkryk wat vir julle berei is van die grondlegging van die wêreld af" (Matt 25:34).

11 Junie

Lees Hebr 2

Teks: Hebr 2:11

Almal uit een

Die Doopformulier sê ons het almal deel aan Adam se verdorpenis. Die Nederlandse Geloofsbelydenis noem dit erfsonde.

Die ongehoorsaamheid van Adam het uitgebrei oor die hele menslike geslag. Die klein kindjie is alreeds besmet met hierdie erflike gebrek (Nederlandse Geloofsbelydenis – 15). Ons word gebore met die een of ander tekortkoming.

Nou sê die Bybel vir ons dat Jesus ook uit die geslag van Adam gebore is, maar daar is een groot verskil: "... wat nie uit die bloed of uit die wil van die vlees of uit die wil van 'n man nie, maar uit God gebore is." In sy persoon is God en mens dus verenig.

Ons gelese gedeelte sê dat alle dinge deur Hom en ter wille van Hom bestaan. Hy is regverdig en die ongehoorsaamheid en sondigheid van Adam word aan Hom gestraf. Dit kon alleen deur lyding geskied (Hebr 2:10). In ons plek het Hy gely tot die dood toe – die dood van die kruis.

(Ons redding en saligheid is juis geleë in sy gehoorsaamheid aan die wil van die Vader te midde van die felste versoekings en beproewinge. Lees maar Matteus 4:1 ev; 16:13 ev; 26:36 ev en dit sal vir u duidelik word dat Hy geleef het uit die Woord van God, dat Hy dit bedink het, en dat Hy altyd gevra het: "... laat U wil geskied").

Met Christus se opstanding uit die dood, het Hy 'n nuwe bedeling moontlik gemaak. Paulus skryf dat Hy die laaste Adam is – wat ons geloof weer lewend maak (I Kor 15:22, 45, 47). Op grond van daardie geloof ontvang ons weer die reg om kinders van God genoem te word (Joh 1:12).

Dit is waarvoor die doop ook staan: Ons moet opnuut gebore word en geheilig word, nadat ons ou, sondige mens afgestorf is (Joh 3 en Rom 6).

12 Junie

Lees Hebr 3:1-19

Teks: Hebr 3:11

God se rus

In hierdie hoofstuk het ons 'n aangrypende waarskuwing teen afvalligheid. Die skrywer van die Hebreërbrief gebruik die getuïenis van die Ou Testament om die gelowiges te vermaan en hy doen dit goed.

(As ons na Gods Wet in Deuteronomium 5:15 kyk, sien ons dat die sabbatdag in verband gebring word met die uittog van Gods volk uit die slawehuis van Egipteland. Op die dag moes die Israeliete rus van hulle arbeid en gedenk dat dit God is wat hulle verlossing moontlik gemaak het, wat hulle die rus van die beloofde land ingelei het).

Die klaagliedere, en ongehoorsaamheid van baie ongelowiges het tot gevolg gehad dat God in sy toorn gesweer het: Hulle sal in my rus nie ingaan nie (Num 14:21-23). Hiervan getuig Psalm 95:7-11 ook; en ons gelese gedeelte haal dit woorde-

liks aan: Mara beteken verbittering (Eks 15:23); Massa is ver-soeking en Meriba is twis.

Die aanklag teen hierdie mense is hulle dwalende hart. Dit kan ook nie anders nie. Dié mense wat ongelowig is en meen dat hulle beter weet op wie se lewensweg die lig van Gods Woord en getuienis nog nie geval het nie is dwalende – siende blind en horende doof.

Die Nuwe Testament vertel ons ook van 'n belofde land – 'n nuwe hemel en 'n nuwe aarde waarin geregtigheid woon (II Petr 3:13). Deur die sondigheid en ongehoorsaamheid van mense is die skepping aan die nietigheid onderworpe, maar deur Jesus Christus het die verlossing werklikheid geword (Rom 8:18 ev), en kan ons in Sy rus ingaan.

Daarom hoop ons volhardend op die vrymaking uit die slawerny van die verganklikheid tot die vryheid van die heerlikheid van die kinders van God (Rom 8:18 ev). Dié wat nie só glo en hoop nie, bly rusteloos, onvergenoegd tot die dood toe – of hulle dit erken of nie.

13 Junie

Lees Hebr 4:1-10

Teks: Hebr 4:8

Josua en Jesus beteken verlossing

Josua beteken: Die Here red of verlos. Ons gelese gedeelte wil egter aan ons duidelik maak dat daardie verlossing slegs 'n voorafskaduwing was van die volmaakte verlossing (Ps 95).

Paulus noem die sabbat ook 'n skaduwee van die toekomstige dinge (Kol 2:17). Dit wil ons heenwys na die ewige rus in die Vaderhuis met sy baie woonplek (Joh 14:2).

(Daardie rus is deur Jesus Christus berei deur wie ons God ook kan aanroep as Vader (Gal 4:6). Hy het dit gedoen deurdat Hy in ons plek gely en gesterf het en na drie dae opgestaan het uit die dood. Sy opstanding op die Sondag die eerste dag van die week, was daarom ook die begin van 'n nuwe bedeling (Joh 20:1)).

Die opstanding is 'n oorwinningsberig. Dis die triomf van Gods liefde. Dit gee ons 'n onwrikbare vertroue op 'n betere toekoms. Ons kan met reg pessimisties wees oor die mens wat Christus gekruisig het, wat Christene gemartel het. Ons kan nou ook met reg optimisties wees oor God wat Christus opgewek het, en baie sondaars tot bekering gebring het. (Hand 9). Hy verlos nog al die tyd totdat Hy weer kom.

Paulus lê die betekenis van die opstanding en verlossing deur ons Here, Jesus Christus, treffend uit in I Korintiërs 15. Daarin vermaan hy ons: As ons net vir hierdie lewe op Christus hoop, dan is ons die ellendigste van alle mense (I Kor 15:19).

Ons teks vermaan ons dringend om in die betekenis van die opstanding te glo. Doen ons dit nie is daar fout met ons geloof. Die opstanding wil juis aan ons leer dat wat by die mens onmoontlik is, by God moontlik is. Daar is al baie bereik as mense geleer het om nie al te gou die woord onmoontlik te gebruik nie (Luk 18:27).

Jesus beteken ook: Die Here red of verlos. Maar u moet dit glo.

14 Junie

Lees Hebr 4:11-13

Teks: Hebr 4:11

Werk en rus

Ons het alreeds aangetoon dat Jesus Christus se verlossing 'n nuwe bedeling moontlik gemaak het. Ons skrywer wys treffend daarop as hy sê dat Jesus die Middelaar van die Nuwe Testament is.

Met Jesus se dood het die nuwe testament (verbond) ook in werking getree. Dis 'n testament wat ons vergewing van ons sondes skenk (Matt 26:28). Dis 'n testament wat ons meedeel dat ons kind van God is en daarom ook erfgenaam (Gal 4:7).

Hierdie blye tyding wat ons in die geloof aanvaar, sal eers ten volle duidelik word by die weerkoms van Christus. Petrus vermaan ons om te onthou dat 'n duisend jaar by die Here soos een dag is. Die skynbare vertraging is vanweë Gods lankmoedigheid wat wil hê dat ons tot bekering moet kom (II Petr 3:9).

Wat vir ons oorbly is om ons te beywer om in te gaan in dié rus – met woord en daad, nadat ons gevra het: Here, wat wil U hê moet ek doen. Daar sal spotters wees, wat nie glo nie, en sal vra: Waar is die belofte van sy weerkoms (II Petr 3:4)?

Dit mag ons nie laat vertraag in die ywer nie. Dit mag ons nie moedeloos maak nie, want één ding weet ons: God sal regverdig oordeel oor hulle wat lewe, en oor hulle wat reeds dood is en daar is geen skepsel onsigbaar voor Hom nie (Hebr 4:13).

Intussen werk ons rustig voort – in gehoorsaamheid aan Gods Woord. Ons doen ons bes en dan gaan rus ons, omdat ons weet: God sal laat groei (I Kor 3:6). Ons werk solank dit dag is en as ons gaan rus, laat God groei – hoe, weet ons self nie (Mark 4:27).

15 Junie

Lees Hebr 4:14-16

Teks: Hebr 4:16

'n Hoëpriester wat verstaan

Die Hebreërboek is by uitstek 'n getuigenis oor die hoëpriesterskap van Jesus Christus. Hy wil aan ons leer dat ons Here die volmaakte hoëpriester was.

In teenstelling met die Ou Testamentiese hoëpriester wat van tyd tot tyd 'n offer berei het, was Jesus se offer net een maal en dit was genoeg. Hy was self die offer en daarom volmaak; Hy reinig nie net die liggaam nie, maar ook die gewete; sy offer was eens en vir altyd genoegsaam – 'n lam sonder gebrek en vlekkeloos (I Petr 1:19).

Jesus het self van sy offer getuig: "Niemand het groter liefde as dit nie: dat hy sy lewe vir sy vriende gee" (Joh 15:13). Dit gee ons mense veel vrymoedigheid dat Hy ons, vriend noem, en broer en suster. Juis omdat Hy self gely het, en in alle opsigte versoek is (Matt 4:16, 26), kan Hy ons menslikheid en swakheid verstaan.

Die feit dat Hy nie voor die versoekinge geswig het nie, maar gehoorsaam gebly het tot die dood toe, het dit moontlik gemaak dat Hy nie alleen verstaan nie, maar ook kan help. Paulus stel dit treffend: "Want Hy het Hom wat geen sonde geken het nie, sonde vir ons gemaak, sodat ons kan word geregtigheid van God in Hom" (II Kor 5:21).

Deur geloof en gebed kan ons dan tot die Vader nader. Ons kan één ding weet: Hy verstaan. Hy kan en wil en sal in nood, selfs as ons sidder vir die dood, volkome uitkoms gewee. Dit is waarom iemand die gebed die hemelvaart van ons siele genoem het.

16 Junie

Lees Hebr 5:11-14

Teks: Hebr 5:14

Deur gewoonte geoefen

Daar is baie mense wat tog te bang is dat kerk-toe-gaan alleen maar 'n gewoonte sal word. Hulle verwys selfs na die Doopformulier waar ons vermaan word om dit nie uit gewoonte of bygelowigheid te doen nie. Hulle is blykbaar nie bekommerd daaroor dat hulle eet en drink, hulle werk en rus 'n gewoonte sal word nie!

Ons gelese gedeelte wys ons daarop dat geestelike vermoëns alleen deur oefening moontlik word. Oefening beteken tyd en opoffering. Om en om die baan; baie maal alleen, andermaal as 'n span – moeisaam oefen totdat ons fiks is – en selfs dan kan mens nie ophou met oefen nie.

So is dit in die geestelike lewe ook. Geloof kom nie as iets vanselfsprekend nie. "Geloof is uit die gehoor en die gehoor is deur die woord van God" (Rom 10:17). Ons moet van kleins af die Skrif ondersoek, oor en oor lees; saam oordink; luister na die verkondiging en verklaring van die Woord van God; onself biddend ondersoek.

Dit is die aanklag van ons skrywer – die mense is traag om te hoor. Hoe sal hulle ooit goed van kwaad kan onderskei. Die

Spreukedigter het dit in ander woorde gestel, maar dieselfde bedoel: "Oefen die seun volgens die eis van sy weg; dan sal hy, ook as hy oud word, daar nie van afwyk nie" (Spr 22:6). Dis alleen as ons gedurigdeur luister na Gods Woord dat ons dié dinge waarop dit aankom, kan onderskei. Van kleintyd af totdat ons sterwe.

Kerk-toe-gaan is 'n baie goeie gewoonte om die minste daarvan te sê. Jesus het self volgens gewoonte na die tempel gegaan. Hy was van kleins af daar te vind (Luk 2:46; 19:47; 20:1; 20:37; 22:53). Wat erg is, is om uit gewoonte uit weg te bly (Hebr 10:25)!

17 Junie

Lees Hebr 6:1-8

Teks: Hebr 6:4-6

Die uiteinde van ongeloof

Die Here Jesus het met sy dood aan die kruis vergewing van sondes vir ons bewerk. Dit is die berig wat die lidmate van die kerk uit die Bybel verneem het. Nou vertel die Bybel hier dat hierdie berig oor die vergewing van sondes op vyf verskillende wyses tot die lidmaat gekom het.

Die lidmaat het verlig geword. Dit dui op die kategetiese onderrig in die leer van die kerk. Hy het ook die hemelse gawe gesmaak wat waarskynlik deelname aan die nagmaal uitbeeld. Die lidmate het ook die gawes van die Heilige Gees ontvang, waaronder geloof, hoop en liefde die grootste is. Hy het ook die evangelie gehoor en kragte van die toekomstige wêreld ervaar, waaronder genesing van siekte gereken kan word.

Kennis van God bereik ons dus vanuit die Bybel op 'n meervoudige wyse sodat ons kan glo om gered te word. Maar binne die kerk is ook mense wat net soos die gelowige op 'n meervoudige wyse by die kennis van God gebring word, maar wat dit nie glo nie en uiteindelik dit as onwaar en onbelangrik verwerp.

Wie saam met die kerk die openbaring van God verneem het en dit verwerp, word deur God verwerp. Ongeloof ten spyte van kennis van God is die één sonde wat nie deur die Here Jesus vergewe word nie. Die uiteinde van die ongeloof is die ewige dood.

18 Junie

Lees Hebr 7:1-4

Teks: Hebr 7:1

Jesus en Melgisédek

Melgisédek se naam beteken "my koning van geregtigheid" en hy was koning van Salem. Salem word gewoonlik met Jerusalem vereenselwig sodat Melgisédek in die dae van Abraham ko-

ning van die stadstaat Jerusalem was. Te midde van 'n wêreld wat bekend was vir sy veelgodedom, was hierdie Melgisédek in Jerusalem 'n priester van God. Hoe hy daartoe gekom het, ver-swyg die Bybel egter.

Anders as die Levietiese priesters van Israel, het hy sy priesterskap nie deur oorerwing nie, maar van God self ontvang. Daarom het hy, hoewel hy self 'n sterflike mens was, deel gehad aan 'n ewige priesterskap wat van God kom.

Jesus se soendood aan die kruis word as 'n offer beskrywe. Hy is ook terselfertyd die priester wat die offer behartig. As Hy sy werk as priester aan die kruis verrig, doen Hy dit as priester "na die orde van Melgisédek." Jesus is uit die stam van Juda gebore en nie uit die stam van Levi waaruit die priesters gekom het nie. Hy is nie 'n priester "na die orde van Levi" nie. Sy offer as priester aan die kruis geskied dus nie volgens voorskrif van sterflike priesters nie. Dit geskied volgens "die krag van 'n onvernietigbare lewe." Soos by Melgisédek in die Ou Testament, het Jesus dus deel aan 'n ewige priesterskap wat deur God alleen ingestel is. Dit is sy ooreenkoms met Melgisédek.

Sy verskil met die sterflike Melgisédek lê daarin dat Jesus self ewig is. Die priesterskap van die Leviete en ook Melgisédek was onvolkome omdat hulle sterflik was. Jesus se priesterskap is volkome omdat Hy ewig is. Hy red volkome omdat Hy as ewige Seun van God ewig priester bly.

19 Junie

Lees Hebr 8:1-

Teks: Hebr 8:1

Die Hoëpriester

Die priesterdom in Israel het uit 'n hiërgargie met drie vlakke bestaan. Die onbelangrikste ampsdraers was die Leviete. Hulle was veral verantwoordelik vir die voorbereiding van offers en die skoonmaak van die tempel. Die tweede belangrikste ampsdraers was die priesters. Hulle was veral verantwoordelik vir die offers en om die volk in die Wet van God te onderrig.

Die belangrikste ampsdraer was die hoëpriester. Hy was die leier van die priesterdom en was naas die koning van Israel die magtigste persoon in die volk. Na die verdwyning van die monargie in Israel, was hy die magtigste persoon wat die leiding van die volk op hom geneem het. Ten tye van Jesus was die hoëpriester die voorsitter van die Sanhedrin.

Een van sy vernaamste funksies was om op die Groot Versoendag die allerheiligste deel van die tempel te betree om versoening vir die sondes van die volk te doen. Hieroor is ook 'n dier op die altaar geoffer.

Hierdie offers en versoenings was onvolkome. Diere wat geoffer word, kan nie die sondeskuld van die volk verwyder

nie. Daarom kan hierdie offer van diere en versoening deur 'n hoëpriester, wat ook maar 'n sondige mens is, gesien word as 'n herinnering dat die volk sondig is en dat vergewing van die kant van God nodig is om te bestaan.

Jesus bring as hoëpriester die volmaakte offer tot versoening van ons sondes. Hy offer as sondelose Godmens Homself en betaal daarmee die skuld van ons sondes op 'n volmaakte wyse.

20 Junie

Lees Hebr 8:1-6

Teks: Hebr 8:6

Die Middelaar

Die Bybel maak 'n onderskeid tussen die sigbare wêreld van die mens en die onsigbare wêreld van God. Terselfertyd sê die Bybel dat die afstand tussen dié twee wêrelde oorbrug kan word. Dit word gedoen deur 'n middelaar wat 'n verhouding tussen die wêreld van God en die wêreld van die mens tot stand bring.

'n Middelaar is dus 'n persoon wat tussen God en mens staan en wat as funksie het om die mens met God in ontmoeting te bring. In die Ou Testament was dit veral Moses wat hierdie funksie vervul het. Hy het die ontmoeting bewerkstellig omdat hy deur God gebruik is om sy Woord, verbond en Wet by die volk tuis te bring.

Tweeduisend jaar gelede het God 'n nuwe middelaar aan die wêreld gegee. Sy Naam is Jesus Christus. Hy oorbrug die kloof tussen die wêreld van God met die wêreld van die mens omdat Hy in één persoon volledig God én mens is. Hy is in lewende lywe self die Woord, Wet en verbond van God wat die ontmoeting met God moontlik maak.

Jesus Christus is die volmaakte middelaar. Wie Hom gesien het, het die Vader gesien.

21 Junie

Lees Hebr 8:8-13

Teks: Hebr 8:13

Die verbond

As die Bybel hier praat van die eerste verbond wat oud geword het en wat naby sy verdwyning is, word die verbondsluiting van Sinai in gedagte gehou. Daardie verbond tussen God en volk kan beskrywe word met die woorde: "Ek sal vir julle 'n God wees en julle sal vir My 'n volk wees."

Hierdie verbond het weer wortels wat verder terug in die geskiedenis lê. Dit het sy begin by die verbondsluiting tussen God en Abraham. By hierdie verbond het God in hoofsaak drie beloftes aan Abraham en deur hom aan die toekomstige volk

van God gemaak. God het belowe dat die volk talryk soos die sand aan die see sal word. Hulle sal Kanaän as land in besit neem. Ten laaste sal hulle as volk tot seën van die nasies wees. In die laaste belofte lê die bekendmaking van God aan die volkere en die koms van Jesus Christus ingebed.

Jesus se kruisdood stel 'n nuwe verbond daar. Die nuwe verbond is 'n beter verbond as die oue. Die nuwe verbond praat nie van getalversterking, in-besit-name van 'n land en die koms van die Messias nie. Die nuwe verbond het as aanbod die vergewing van sondes en erfgenaamskap van die ewige lewe. Die nuwe verbond van Jesus Christus is 'n aanbod van die hemel self.

22 Junie

Lees Hebr 9:15-20

Teks: Hebr 9:16-17

Die Testament

Die verbond wat Jesus Christus tussen God en mens tot stand gebring het, word ook met die woord "testament" beskrywe.

'n Testament is 'n dokument waarin 'n persoon sy besittings laat beskryf en waarin hy aandui hoedat sy besittings ná sy dood onder erfgename verdeel moet word. Solank die persoon lewe, bly die goedere wat in die testament beskrywe word, sy wettige eiendom. Die erfgename het geen aanspraak op hulle toekomstige erflating terwyl die erflater nog lewe nie.

By wyse van spreke kan gesê word dat Jesus se verlossingswerk ten behoeve van die mens se eiendom is wat in sy testament beskrywe word. By sy sterwe aan die kruis word sy testament van krag. Die erfgename kan die erflating in besit neem.

Jesus se erflating kan met die woord "vrede" beskrywe word "My vrede laat Ek julle na." Dié vrede behels 'n herstelde gemeenskapslewe met God as kind van God. Dáárvoor het Hy aan die kruis gesterf.

Die erfgename van hierdie vrede met God is elke mens wat gló dat Jesus Christus die verlosser is.

23 Junie

Lees Hebr 10:19-31

Teks: Hebr 10:25

Die onderlinge byeenkoms

Die Bybel het tot hier in die brief aan die Hebreërs oor Jesus Christus gepraat. Daar is met groot beklemtoning gepraat van Jesus se soendood aan die kruis. Die lewensbelangrikheid van sy lyding en sterwe vir ons ewige saligheid is beskryf met begrippe soos middelaar, verbond, hoëpriester en testament. Dit is alles begrippe wat aan ons die doodeenvoudige waarheid wil vertel dat wie in Jesus Christus as verlosser glo, die ewige lewe sal betree.

God het middels daar gestel om ons by daardie lewensnoodsaaklike geloof uit te bring. Daardie middels is teenwoordig by die "onderlinge byeenkoms", dit is die erediens van die gemeente. Die middels wat ons tot geloof moet lei én gelowig moet hou, is die prediking van die Woord van God en die gebruik van die sakramente wat deur Jesus ingestel is.

Die onderlinge byeenkoms van die gemeente is die werkwinkel van die Heilige Gees. Dáár gebruik die Heilige Gees die instrumente van prediking en sakramente om die erflating van Jesus Christus, naamlik die vrede met God, aan die erfname uit te deel.

Laat ons dáárom die onderlinge byeenkoms nie versuim soos sommige die gewoonte het nie, maar laat ons mekaar vermaan, en des te meer omdat julle die oordeelsdag van God sien naderkom.

24 Junie

Lees Hebr 11:17-19

Teks: Hebr 11:17

'n Nuwe begin by die altaar

Op Moria het Abraham en Isak 'n altaar gebou. Versigtig is die hout op die altaar gerangskik vir die brandoffer. Dan neem Abraham sy kind, bind hom en lê hom op die hout neer. Isak was sy enigste. Om hierdie kind is daar gebed, gehoop gewag. In hierdie kind moet die beloftes van God waar word. Dan steek Abraham sy hand uit en neem die mes om sy seun te slag. Hy doen dit op Gods bevel.

Deur die geloof het Abraham vir Isak geoffer. Hy was bereid om die opdrag te volvoer, al het dit ook vir hom die einde beteken. Hy doen afstand, hy erken die beskikkingsreg van God oor sy kind. Hy vertrou op die Here ook daar waar vir hom elke weg doodgeloop het. Hy gee homself, met sy kind, volkome in die hand van die Here.

Deur die geloof het Abraham sy seun by die altaar gebring. Wat na die einde gelyk het, het 'n heerlike, nuwe begin geword: Abraham word gestel voor die wonder van die opstanding. Hy kon sy kind opnuut uit die hand van die Here ontvang met 'n liefde van alle selfsug gereinig.

Die Here roep ons met ons kinders na die altaar, sy altaar, die kruis van Jesus Christus. Daar klink die woord: Hy wat sy vader of moeder liewer het as vir My, is nie werd om aan My te behoort nie; hy wat sy seun of dogter liewer het as vir My is nie werd om aan My te behoort nie. Is dit nie die einde nie? God maak dit 'n heerlike, nuwe begin, hier by sy altaar waar ouers en kinders mekaar nuut uit die hand van die Here kan ontvang.

Die skatte van Egipte

Die geloof laat hom nie inperk tot 'n uur op Sondag in die kerkgebou nie. Geloof oefen invloed uit op die lewe van elke dag. Geloof soek die beste uit om aan God te offer, soos Abel. Geloof sit die hand in beweging om 'n ark te bou tot redding van die gesin, soos Noag. Geloof laat wegtrek op Gods bevel, soos Abraham. Geloof laat wegvlug van die sonde, soos Josef. Geloof laat ook weier, soos Moses. Toe Moses groot geword het, het hy geweier om die seun van Farao se dogter genoem te word.

Dink aan wat hy alles prysgegee het. As seun van Farao se dogter, het daar 'n blink toekoms op hom gewag. 'n Hoë posisie, aansien en rykdom sou sy deel wees. Maar Moses weier om 'n Egiptenaar te word. Hy verkies om 'n Israeliet te bly, een van die volkie wat in die steengroewe slawediens verrig van vroeg tot laat, sonder hoop of verwagting.

Deur die geloof het hy geweier. Geloof gee perspektief. Hy het die smaad van Christus groter rykdom geag as die skatte van Egipte. Deur die geloof het hy geweet dat nie Israel nie, maar die Egiptenaars in werklikheid die slawe is, die mense sonder hoop. Die skatte van Egipte bevredig net 'n tyd lank. Wanneer die laaste vyand sy verskyning maak, staan die mens reddeloos alleen. Aan die skatte van Egipte is die Naam van Christus nie verbind nie en sonder Christus kan die mens geen hoop hê nie. Waar Christus nie is nie, is die mens slaaf en bly hy slaaf.

Daarom weier Moses en verkies hy om 'n Israeliet te bly. Hoe kies ons?

Vestig die oog op Jesus

Die skrywer dink hier aan 'n atletiekbyeenkoms. Hy sien die atleet op die baan hardloop, gemaklik geklee en die oog op die wenpaal gerig. Die atleet kyk nie rond nie, want dit kan rampspoedig wees. Hy kan struikel en val, of hy kan uit sy baan dwaal, ander in hulle wedloop hinder en gediskwalifiseer word. Die skrywer sien ook die pawiljoene vol toeskouers en dit maak op hom die indruk van 'n wolk.

Die lewe van die gelowige is 'n wedloop wat geskied langs vasgestelde baan: "die spoor in u wet my voorgeteken." Hy mag hardloop met 'n wolk van getuie rondom hom: In hoofstuk II word hulle by die naam genoem. Hulle was mense soos hy, met dieselfde swakhede, maar hulle het in die geloof volhard en het oorwin. Dit dien tot troos en bemoediging.

Maar dan sê die skrywer tog nie: vestig die oog op een van hierdie getuies nie, maar: vestig die oog op Jesus.

In oomblikke van twyfel, vestig die oog op Jesus wat die kruis verdra het. Sien sy deurboorde hande en weet dat Hy ook jou skuld betaal en jou sonde versoen het.

Wanneer die magte dreig, hou dan die oog op Jesus gerig wat aan die regterkant van die troon van God sit. Weet dat Hy koning is en dat elke krag en elke mag voor Hom moet buig, dat niks of niemand ons uit sy hand kan ruk nie.

Moet ons as gelowiges dit nie meer doen in hierdie tye van verwarring waarin ons lewe nie? Nie omkyk of rondkyk nie, maar opkyk en Hom sien, Jesus, aan die regterkant van die troon van God.

27 Junie

Lees Hebr 12:12-15

Teks: Hebr 12:15

Waar is jou broer?

Wanneer die atleet op die baan hardloop, dink hy net aan homself: hoedat hy voor kan kom en voor bly om eerste die wenpaal te bereik. Wat met die ander atlete gebeur, of hulle struikel en val en so agter raak, daaroor bekommer hy hom nie – dit dien tot sy voordeel.

So doen die gelowige nie. Hy loop met die oog gevestig op die gekruisigde Christus en hy weet dat Jesus met sy lewe ook vir die een wat langs hom loop betaal het. Daarom durf hy hom ook nie aan sy lot oorlaat nie. Hy dra verantwoordelikheid vir die een langs hom. Hy moet toesien dat hy nie agter bly nie. Hy sal na omstandighede 'n woord van troos of bemoediging of vermaning spreek, 'n helpende hand reik en voort dra na die einddoel.

'n Wortel van bitterheid kan so maklik opskiet – veroorsaak en gevoed deur twyfel, onsekerheid, gemeente verwaarlosing. Allerhande besware en griewe ontwikkel. Die bande begin los-raak, die plek in die kerk staan leeg. Die gesin word betrek, die familie en baie word besoedel. Dit is seker nie genoeg dat ons in selfverontskuldiging die skouers sal ophaal, verbaas daaroor dat mense so maklik kan uitval uit hulle vastigheid nie. "Pas op dat niemand in die genade van God veragter nie," so lui die opdrag tog. As ons mense maar laat begaan, wat sal ons antwoord as eenmaal by die eindpaal die vraag aan ons gestel sal word: Waar is jou broer?

28 Junie

Lees Hebr 12:16-24

Teks: Hebr 12:24

'n Plek van berou

In 'n roekelose oomblik het Esau sy eersgeboortereg verspeel, dit verruil vir 'n pot lensiesop. Later, toe die volle betekenis van

hierdie onbesonne daad tot hom deurgedring het, het hy gekreeu met 'n bitter geroep. Met trane het hy vurig begeer om die verkeerde reg te maak. Nee, Esau het hom nie bekeer nie, hy was net spyt oor wat hy gedoen het, oor die verlies wat hy gely het. Hy wou slegs daardie transaksie nietig verklaar kry sodat hy die erfenis kon ontvang. Innerlik het hy presies dieselfde gebly: die onheilige Esau. Hy het geen geleentheid vir berou gevind nie. Esau word aan sy daad gehou.

Dit moet ontsettend wees: Om te weet hoe groot jou sonde en ellende is en dan nie te weet hoe om daarvan verlos te word nie, om aan jou skuld gebind te bly.

Maar dit is nou die evangelie: Julle het gekom by die bloed van die besprenkeling wat van beter dinge spreek as die bloed van Abel. Die bloed van Abel roep om wraak, wil die skuldige aan sy skuld hou. Maar die bloed van Christus roep: Vader vergeef hulle. Hierdie bloed wil reinig, wil die skuld wegneem om ons eenmaal in die gemeente van die uitverkorenes vlekkeloos voor God te stel.

Deur Gods genade word aan ons 'n plek van berou geskenk: die kruis van Jesus Christus. Hier gaan die woord van Jesaja in vervulling: "Al was julle sonde soos skarlaken, dit sal wit word soos sneeu; en was dit rooi soos purper, dit sal word soos wol."

29 Junie

Lees Hebr 13:7-11

Teks: Hebr 13:10

Ons het 'n altaar

Die Israeliet het met sy kommer oor sy sonde na Jerusalem, na die tempel, na die altaar opgetrek.

God het die mens so geskep dat hy alleen in gemeenskap met God werklik mens kan wees. Sonder God het die mens geen rus of duurt nie. Deur sy sonde het die mens uit hierdie gemeenskap met God geval. Maar God het die mens nie aan sy lot oorgelaat nie – God gee die altaar as middel waardeur die mens die gemeenskap kan seek. Die altaar kon egter nie volkome versoening bewerk nie en daarom was herhaling nodig. Ons het ook 'n altaar, sê die skrywer aan die Hebreërs. Hierdie altaar is die kruis op Golgota waar die Seun van God die offer van sy lewe gebring het. Hierdie offer is die volmaakte wat volkome versoening bewerk en geen herhaling nodig het nie.

Laat elke mens wat oor sy sonde bekommerd is, na hierdie altaar vlug. Daar wil God sy woord van genade en vergewing in ons lewe spreek, daar word ons onrus weggeneem omdat ons weer tot God kan roep: Ons Vader wat in die hemele is.

Daar is net hierdie beperking: Die wat die tabernakel bedien, het geen reg om van hierdie altaar te eet nie. Dit beteken:

Diegene wat buite Christus om na die lewe soek, wat hulleself wil handhaaf en weier om tot selfverloëning te kom, mag nie eet nie. Hulle eet en drink 'n oordeel oor hulleself. Die altaar is vir hulle wat weet dat hulleself die honger nie kan stil nie en gelowig die hand reik na wat God berei het. Vir hulle word die woord van Jesus waar: My vlees is waarlik spys en my bloed is waarlik drank.

30 Junie

Lees Hebr 13:10-16

Teks: Hebr 13:15

Die vrug van die lippe

Wie van God se altaar geëet het, gaan uit dankbaarheid sy offers bring. Hy wat die verlossende genade van God in Christus leer ken – hy wie se bande losgemaak is en in die ruimte gestel is, hy gaan die Here loof. Wie deur dié priesterdiens van Christus vrygemaak is, word self priester. "Julle is 'n uitverkore geslag, 'n koninklike priesterdom, 'n heilige volk, 'n volk as eiendom verkry om te verkondig die deugde van Hom wat julle uit die duisternis geroep het tot sy wonderbare lig." Hy word priester wat sy offers bring – nie offers vir die sonde nie, maar offers van dankbaarheid – lofoffers, dit is die vrug van die lippe wat sy Naam bely.

Daardie mond wat van die altaar geëet het, kan nie swyg nie, maar gaan spreek, gaan sing van die groot daade van God in Christus Jesus. Daardie lippe het 'n woord vir die verwarde, onsekere, soekende wêreld, roep tot die lig en waarheid wat in Jesus Christus gekom het. Hy kan nie anders nie, hy moet spreek, die drang is in hom gelê – soos Paulus sê: Want die liefde van Christus dwing ons.

Gedurig, staan dit daar – elke dag, oral en altyd – in vreugde en in smart, in die veiligheid en rustigheid van die eie huis, maar ook in die vyandigheid en onrus van die wêreld. Soos Hy nie geswyg het nie – nie toe smaad en hoon sy deel geword het nie – nie toe Hy daar magteloos aan die kruis gehang het nie, so sal ons lippe ook nie swyg nie, maar die lof van die Here verkondig van nou af tot in ewigheid.

1 Julie

Lees 1 Kron 1:1-32

Die wil van God (1)

In hierdie eerste hoofstuk van 1 Kronieke is dit die doel van die skrywer om die ontwikkeling van die mens in hierdie wêreld aan te dui. Die skrywer wil die ontstaan van volke en stamme aandui. Binne hierdie volkere massa het Israel ook 'n plek. Israel is deel van die volkere van die wêreld.

Met byna al die volke wat hier genoem word, het Israel later in sy geskiedenis te doen gekry.

God, die Almagtige, is die Skepper van die volke. Hy is die heerser van hemel en aarde. In sy almag het Hy die wêreld so bestuur dat sy volk Israel kon ontstaan en bestaan.

Alreeds aan Abraham gee God sy belofte, nog voor Israel bestaan het. Israel was bestem as uitverkore volk nog voor sy ontstaan.

Israel is uitverkies sodat uit hulle 'n Verlosser gebore kon word. In Jesus Christus het die wil van God met betrekking tot verlore sondaars in vervulling gegaan. Hy roep sondaars om sy eiendom te word. Deur hulle – die wat aan die Here behoort – dit is die kerk maak Hy sy wil aan die wêreld bekend.

2 Julie

Lees 1 Kron 10:1-14 Teks: 1 Kron 10:13

Die wil van God (2)

Saul se einde was so. Hy dood homself om nie in die hande van die onbesnedenis te val nie.

Die uitverkore koning Saul, werktuig in die hand van God, word deur sy vyand, die Filistyne, vernietig. Dieselfde volk wat verslaan is deur hom aan die begin van sy koningskap, toe Dawid Goliat neergevel het, is die oorsaak van sy dood.

Saul het afgedwaal van die weë van sy God, en God laat Hom nie bespot nie. Al was Saul deur God verkies en al was hy koning oor God se uitverkore volk, tog voer God sy eie wil uit. Niemand kan hierdie wil keer nie.

Alreeds is 'n nuwe koning in wording om die godsvolk te lei en al Saul se pogings om dit te verhoed verongeluk.

Wie kan die weë van die Almagtige reël. Wie is daar wat as sy raadsman kan optree. Geen mens nie. Nee, niemand nie. Aan God alleen kom onderdanigheid toe, en in sy weë moet daar gewandel word. Alleen dié mens wat in die geloof optree as dienskneg en diensmaagd sal die guns en genade van God ontvang. Want alleen aan die Heer, wat skepper en onderhouer is van die mens, kom toe alle eer en heerlikheid.

3 Julie

Lees 1 Kron 11:1-9 Teks: 1 Kron 11:9

Die wil van God (3)

Die geskiedenis van Israel beplan deur God begin nou in die persoon van Dawid sy ware gestalte te kry. Die Kroniekskrywer wou by Dawid uitkom, want hy was die eintlike man wat Israel sy regmatige plek in die volkerewêreld gegee het.

Tegelykertyd erken die skrywer egter dat wat en wie Dawid is, aan die Here van die leërskaars te danke is. Dawid

was 'n groot man, maar alleen omdat God dit so beskik het.

Wie op God vertrou, kan 'n bende storm loop en oor 'n muur spring. Niks sal hom kan keer nie. Wie in die weë van die Here wil wandel, het niks om te vrees nie.

Dit moet egter te alle tye besef word, ja, die mens moet daaroor peins, dat alleen die wil van God gebeur. Ons moet die weë van God raaksien en erken en ook daarin wandel. Want die Woord van God is waarheid Sy beloftes bly altyd van krag. Dit sien ons ook met die kroning van Dawid, al het Saul sy bes gedoen om dit te verongeluk.

Ook aan ons het die profete en apostels die Woord van God geopenbaar. Laat ons daarop ons lewens bou omdat al God se beloftes van krag bly, ook vir ons en sy wil sal seëvier.

4 Julie

Lees 1 Kron 13:1-14 Teks: 1 Kron 13:7

Die wil van God (4)

Vir koning Dawid was dit baie belangrik om aan God die eer te gee. Daarom besluit hy, na dat hy die volk geraadpleeg het, om die ark van die verbond na Jerusalem te bring.

Die ark was die uiterlike teken van God se teenwoordigheid onder sy volk. Hierdie ark moes in die stad van Dawid staan. Dit moes nie wees soos in die dae van Saul toe daar nie eers gevra is na die ark nie. Nee. Die ark moet in die vesting van Dawid staan, die koning van geheel Israel.

Voorbereidings is getref om die ark te vervoer. Alles het voorspoedig verloop. Tot op die oomblik dat die osse struikel en Ussa sy hand uitsteek om die ark te beskerm sodat dit nie van die wa afval nie.

Ussa moes met sy lewe boet omdat Dawid en sy mense nie die wet van God geken het nie en daarom nie nagekom het nie. God het bepaal dat alleen die Leviëte die ark mag hanteer. Dawid was nie op hoogte van die Woord van God nie en het daarom nie die wil van God geken nie. Hy het gehandel na die voorbeeld van die Filistyne toe hulle die ark teruggestuur het.

Al is die bedoeling van die mens ook hoe goed, hy kan nooit God behaag volgens sy eie begeertes nie. Alleen deur die Woord van God kan 'n mens leer hoe God behaag en gedien moet word.

5 Julie

Lees 1 Kron 14:1-Teks: 1 Kron 14:2 en 16

Die wil van God (5)

Dit het goed gegaan met Dawid. Alles het vir hom voorspoedig verloop. Selfs in die buiteland het hy bekendheid verwerf nadat hy die Filistyne tweemaal verslaan het.

Maar Dawid het besef dat hy koning oor Israel deur die genade van God is. Verder besef Dawid ook dat sy voorspoed saamhang met die voorspoed van Israel, die uitverkore volk van God. God het 'n doel en Dawid word gebruik om dié doel te verwesenlik.

Gelukkig is die man wat guns in die oë van God vind en dit dan ook besef. Dawid het dit besef en gedoen wat God hom beveel het.

Dit is die weg wat die gelowige moet gaan. Wie besef dat God die skepper en onderhouer van heel sy lewe is, alleen hy sal God kan loof en dank en in sy weë wandel.

Die mens wat nog steeds op sy eie kragte staat maak en sy eie weg wil gaan, mis sy doel as gelowige.

Daar is net die een weg om te wandel op ons lewenspad, en dit is om te doen wat God beveel het. Wie dit doen, sal sy plek en doel in sy lewe raaksien.

6 Julie

Lees 1 Kron 15 Teks: 1 Kron 15:13

Die wil van God (6)

Dawid het God gevrees, omdat Hy Ussa getref het. Maar nou lees ons dat Dawid met vreugde en blydschap die ark van die Here Jerusalem laat inbring het.

'n Groot verandering moes plaasgevind het. Om eers met vrees vervul te wees en daarna oor te loop van blydschap toon 'n groot gedagteverandering aan.

In ons teksvers vind ons die rede vir hierdie verandering. God het sy wet gegee en daardie wet moet nagekom word. Die Woord van God is die openbaring van God aan die mens. Dit openbaar aan die mens die wil van God.

Dawid het die Woord van God ondersoek. Hy het geleer wat die wil van God is. Nou handel hy volgens hierdie wil van God. Nou is dit nie meer sy eie wil nie, maar die wil van God. Hy het geweet dat hy nou niks meer te vrese het nie en dit het aan hom die groot vreugde verskaf.

Wie die wil van God nakom, wie sy gebooie bewaar, het niks om te vrees nie. God sál met hom wees, en hy sal al die dae van sy lewe in die teenwoordigheid van God kan wees, ja, ook na die dood in sy ewige koninkryk.

7 Julie

Lees 1 Kron 16:7-36 Teks: 1 Kron 16:35

Die wil van God (7)

God het Homself in die geskiedenis van Israel geopenbaar. Dit is 'n besondere geskiedenis. In hierdie besondere geskiedenis

spreek God ook tot ons as die God van die verbond. Dit is heilsgeskiedenis. Hierdie geskiedenis is wet en evangelie.

Die skrywer van hierdie psalm, net soos die kroniekskrywer, het geen probleem met die vraagstuk van wêreldgeskiedenis nie. God is die skepper van die geskiedenis en Hy skep met 'n doel. Alles het 'n doel. Daarom kan die gelowige, dit is die mens wat in God die Almagtige glo, God loof en prys vir al sy weldade.

Hierdie weldade moet verkondig word. Dit moet bekend word, sodat ander ook kan deel in hierdie kennis van God se weldade.

Hierdie weldade word vir ons baie duidelik aangedui as genadegede van God. Israel het niks om self op te roem nie. Abraham het self niks gedoen nie. Alles kom van God.

Die geskiedenis van Israel is die geskiedenis wat God self bepaal het om sondaars te red. Uit Israel is die Messias gebore, die verlosser van die wêreld. Alles is deur God beplan tot in die fynste besonderheid. Die hele verloop van die wêreldgeskiedenis het daarop uit geloop.

Midde in hierdie verlore wêreld is God tog besig om te werk, is Hy besig om sy wil te laat geskied. Daarom kan ook ons, omdat ook ons hierdie kennis het deur die Woord van God, saam met hierdie digter God loof en dank vir al sy weldade, vir sy albestuur, vir sy bemoeienis met ons. Alleen as ons hierdie besef het, dat God regeer, alleen dan sal ons rus vind vir ons gemoed. Alleen dan kan ons lofliedere sing tot eer van die Here omdat ons die sin van ons lewe, van ons wêreld, sien in die wil van God.

8 Julie

Lees 1 Kron 18

Teks: 1 Kron 18:14

Sorg vir die reg

Sonder sigbare verdeeldheid onder die volk Israel, het Dawid as koning oor die hele Israel geregeer.

In sy regering is voorsiening gemaak vir die behoorlike administrasie van die volkslewe. Verskillende amptenare is aangestel om namens die koning toesig te hou oor die lewe en werk van die volk. Dit alles word gedoen tot voordeel van die volk.

Die volk leef en werk onder gelukkige lewensomstandighede. Elkeen weet wat reg en verkeerd is; elkeen weet wat gedoen mag word en wat nie; die een respekteer die reg en voorreg van die ander sodat hierdie volk saamleef en saamwerk onder die leiding van koning Dawid. So is daar dan deur die instelling en handhawing van wet en orde in Israel 'n gelukkige samelewing in stand gehou.

Sonder aarseling stel die skrywer van die Kronieke-boek dit dan ook duidelik op skrif wanneer hy sê: "En Dawid het oor

die hele Israel geregeer en reg en geregtigheid aan sy hele volk gedoen."

As koning oor die hele Israel sorg Dawid dus dat billikheid en gesonde lewensverhoudinge onder die volk bestaan. Dit kan egter nie plaasvind as hierdie volk nie eensgesind was en die gesag van die owerheid oor hulle in 'n goeie gees van verantwoordelikheid aanvaar het nie.

Rondom die volk het die bedreiging van vreemde nasies – hoewel onderworpe aan Israel – steeds bestaan. Enige dag kon opstand en rewolusie uitbreek.

Die enigste manier waarop rus en orde gehandhaaf kon bly was dat die samewerking tussen owerheid en volk sou voortleef. Medeverantwoordelik is owerheid en onderdaan vir die sorg vir reg en billikheid in die volkslewe.

9 Julie

Lees 1 Kron 19

Teks: 1 Kron 19:13

Sonder volk – sonder God

Die belangrikheid van menseverwantskap word dikwels uit die oog verloor. Die verbreking of verwaarlosing van nie alleen familiebande nie, maar ook van volksverwantskap, lei daartoe dat mense nie langer op die aarde as mens tussen mense tuis voel nie. Die een beskou homself nie as verbonde aan die ander of verantwoordelik vir die ander nie. Medemenslikheid verdwyn en 'n eensame lewenspad word in die gesig gestaar.

Joab, hoof van die leër in Israel, het die menslike medeverantwoordelikheid netjies saamgevat met sy woorde aan Abisai: "Wees sterk en laat ons saam moedig wees vir ons volk en vir die stede van ons God."

Die krag – wees sterk – lê in die verbondenheid van mense aan mekaar. Dieselfde vyand word in die gesig gestaar. Die bedreiging wat doelgerig die bestaande rus en vrede van die volk – die mens – wil vernietig is van alle kante. Sterk is hulle egter wat die een die ander se rug teen die aanslag beskerm.

So gesterk deur verbondenheid en medeverantwoordelikheid ontbreek die moed om staande te bly vir ons volk en vir die voorreg om God as Here van almal te aanbid, dan ook nie meer nie.

Alleen – onverbonde – het die mens nie 'n volk nie, maar kan hy ook nie God ken nie. God is Here van almal en wil dat almal as mense in gemeenskap Hom sal dien en loof.

10 Julie

Lees 1 Kron 21

Teks: 1 Kron 21:3

Wie regeer?

Vir die volk Israel as uitverkore volk van God, was dit altyd belangrik om te weet dat hulle regeer word deur die lewende God.

Dit was dan ook in hulle optrede teenoor en antwoorde aan heidense volke deurentyd duidelik gestel. Talle male word deur die skrywers van die Bybelboeke vertel hoedat God op wonderbaarlike manier sy volk uit moeilikheid gered het. Die aanwysing van volksleiers is dan ook gedoen in opdrag en onder direkte leiding van God self. Hiervan getuig veral die geskiedenis van die rigters en vroeë konings van Israel. Deur 'n goddelike ingryping, deur die tussenbeetrede van God se boodskappers – engele en profete, is bepaal wie die volk sal regeer en ook hoe die volk regeer sal word.

Hierdie volksleiers en regeerders was egter almal mense soos enige ander. Gebind deur swakhede en tekortkominge het ook hulle foute begaan. So het Dawid as koning verkeerd gehandel om die volk te laat tel. Die bedoeling is dat hy tog – soos Joab dit trouens duidelik aan hom gestel het – moes weet dat die hele volk sy dienaars is – sy dienaars, omdat hulle die volk van God is en Dawid deur God aangewys is as hulle koning. Dawid moes as koning hom nie bekommer het oor *hoeveel* onderdane God hom gegee het nie, maar moes net sorg dat hy met dit wat God in sy hand gegee het, so werk dat dit sal spreek van vertroue op en gehoorsaamheid aan God.

Dawid wou sy eie krag bepaal en vestig deur die volkskrag van God vir homself toe te eien. Dit word nie deur God toegelaat nie en daarom die strafgerig van God waarin baie mense sterf.

Ons mag vir onself nooit toeëien dit wat aan God behoort nie. Ons moet dit wat van Hom ontvang word in dankbare erkentlikheid in sy diens aanwend en onself daarvan weerhou om sy gawes en krag tot vestiging van ons eie eer aan te wend.

11 Julie

Lees 1 Kron 22

Teks: 1 Kron 22:19

Waarom 'n huis vir die Here?

Maklik kan die balans tussen die materiële en geestelike vir die mens versteur word. Word meer klem gelê op die materiële kan die geestelike vernietig word. So ook moet in die handhawing en opbouing van die geestelike nie uit die oog verloor word nie erkenning van materiële noodsaak nie.

Die bou van die tempel spreek hiervan. Die beskrywing van die groot rykdomme in boumateriaal wat bymekaar gebring is vir die tempelbou wil nie 'n oorbeklemtoning van prag, praal of middele wees nie, maar wil as getuigenis van die seën van die Here dien. Die uiterlike voorspoed wat die volk beleef het, word beantwoord deur die bring van offers as bewys van hulle dankbaarheid. Hoe groter die offer, hoe groter die dankbaarheid. Dit is 'n manier waarop die kronis wil sê dat hierdie

volk van die Here erkentlikheid openbaar het vir God se sorg en gawes. Elkeen het na die beste van sy vermoë bygedra. Die hele volk is betaal sodat hulle gesamentlike bydrae kon dien as teken, as getuigskrif van 'n volk se dankbaarheid teenoor hulle God.

In die aanwending van hierdie rykdomme in boumateriaal was die hart en lewensverwagting daarop gerig om die diens aan die Here as hoogste lewensdoel te erken. Hierdie tempel sou staan as teken van 'n volk se erkentlikheid en sou dien tot belydenis van die Naam van die Here.

Daarom kan die bou van 'n huis vir die Here alleen aan sy doel beantwoord as nie alleen die middele tot daardie bou uit dankbaarheid voortkom nie, maar ook die gebruik van daardie huis aan die Here toegewy word.

'n Huis vir die Here word dus opgerig as bewys van 'n sondaarmens se dankbaarheid vir God se redding en versorging, maar ook as teken vir 'n sondaarmens se verwagting en vertroue op God alleen.

12 Julie

Lees 1 Kron 23:25-32 Teks: 1 Kron 23:32

Dienswerk in die huis van die Here

Om diens te verrig, beteken dat iets gedoen word wat iemand anders bevoordeel. Gewoonlik word dit dan ook so verstaan wanneer daar sprake is van dienswerk in die kerk. Mense dink dat die kerk – by name sy ampsdraers – deur die lidmaat se dienswerk bevoordeel word. Soms ook reken mense dat hulle dienswerk tot voordeel van die Here strek.

Met so 'n wêreldse begrip van die doel en betekenis van dienswerk kan en wil die gelowige homself nooit vereenselwig nie. Dienswerk in wêreldse sin en gebruik hou wel die betekenis in dat iemand anders bevoordeel word, maar het in gelyke mate die betekenis dat die een wat die dienswerk verrig daarvoor vergoed word. Hierdie dienswerk word dus gekoppel aan verdienstelikheid – hoe meer en beter diens gelewer word, hoe groter is die vergoeding.

In Bybelse sin en betekenis lyk dit egter heel anders: Die dienswerk van die gelowige word nie verrig met die oog op vergoeding wat daaruit volg nie, maar wel met die oog op dankbaarheid vir wat reeds ontvang is. Die rede dus waarom dienswerk vir die huis van die Here verrig word, is dat die mens wat besef wat God alles aan hom gee en gegee het, in dankbaarheid daarvoor deur middel van sy dienswerk antwoord. Hierdie *antwoord* van die mens – van die gelowige – is dan ook wat beskryf kan word as dienswerk vir die huis van die Here.

So het die volk Israel deur middel van die tempelbou, die onderhouding van die offerdiens en die versorging van die "bediendes" (priesters en Leviete) in die huis van die Here, hulle antwoord gegee op die gawes wat God aan hulle toebedeel het. Deur dit alles het hulle probeer om hulle dankbaarheid sigbaar te maak en hulle antwoord op God se goedheid *hardop* uit te spreek.

Net so wil die kerk vandag deur middel van sy bouwerk aan "'n huis vir die Here", deur sy dienswerk in die wêreld, hardop antwoord op God se goedheid en sigbaar tekens oprig tot getuigenis vir God se reddende genade.

13 Julie

Lees 1 Kron 28:1-10

Teks: 1 Kron 28:9

Vind of verstoot

Wat 'n mens weet, verskil hemelsbreed van wat jy *moet* weet. Jou kennis kom nie altyd tot uitdrukking in jou doen en late nie, want mens doen dikwels iets teen jou beterwete. Sou jy dit wat jy weet sonder meer gelykstel aan dit wat jy *moet* weet. Sal jy nie teen jou "beterwete" optree nie.

So wil Dawid dan ook hê dat Salomo voor God en die volk as getuie daarop gewys dat die Here nie halfhartig nie, maar met volkome toewyding gedien moet word.

God ken die hart omdat Hy die hart deursoek. Hy ken die mens omdat Hy die gedagte van die mens verstaan. Dit wat dus van 'n mens *mens* maak, word nie alleen deur God herken nie, maar ook erken. Daarom is aan die mens nie alleen die voorskrif van wat gedoen moet word, gegee nie, maar ook hoedat die mens dit moet doen: As die mens getrou aan sy aard om te wil weet, bereid is om te soeken te vra, sal God Homself deur die mens laat vind. Maar as die mens dit wáthý in sy soektog gevind het—die kennis van die Here—verlaat, sal die mens, omdat hy teen sy beterwete opgetree het, heeltemal verstoot word. Nie alleen sou die soektog nutteloos gewees het nie, maar geleentheid vir nog 'n soektog sal daar nie wees nie, want God laat Hom vind deur die mens wat Hom soek, maar verstoot die een wat nie sy aandag by die soektog bepaal nie.

14 Julie

Lees 1 Kron 28:11-21

Teks: 1 Kron 28:20

Moed of vrees

Dit wat Dawid Salomo opdra om te doen, kan beskryf word as 'n taak waarvoor al die voorbereiding reeds gedoen is. Nie alleen is meer as genoeg boumateriaal deur Dawid en sy volk byeengebring nie, maar is ook die bouplanne tot in die fynste besonderhede uitgewerk. Voorbeelde word dan ook gegee van hoe alles moet lyk en waar in die tempel elke ding sy plek moet

vind. Tog het dit alles nog nie voorsiening gemaak vir die mens – Salomo – wat hierdie taak moes uitvoer nie.

Daarom stel Dawid dit ook duidelik: My seun, dit wat ek jou beveel om te doen, beveel ek nie uit myself nie, maar omdat die hand van die Here daaroor op my lê. Dit wil aan Salomo verklaar dat hierdie opdrag eintlik 'n Godsopdrag is en slegs by monde van Dawid aan hom gegee word. Dat dan vanweë 'n Godsopenbaring hierdie grootste taak aan Salomo opgedra word, maak voorsiening vir die mens, Salomo.

Nou kan Salomo, sterk en vol moed, sy taak uitvoer. Plek word nie gelaat vir vrees of verskrikking in die aangesig van teenstand of terugslae in die uitvoering van hierdie taak nie.

So is elke mens vir die uitvoer van elke taak afhanklik van die regte motivering. Moed en krag sal die mens wat sy taak sien en aanvaar as goddelike roeping altyd hê, maar vrees en verskrikking, teleurgesteldheid wat lei tot moedeloosheid, sal die deel wees van hom wat nie seker maak dat dit wat jy doen, die regte ding is om te doen nie.

15 Julie

Lees 11 Kron 1:1

Teks: 11 Kron 1:7

Wat is jou begeerte?

Elke mens het al op een of ander tyd daarna verlang om ten minste een keer in sy lewe so 'n wonderlike geleentheid te kry om te mag wens wat hy wil hê. Maar sulke geleenthede kom net in sprokies voor en daarom is ons wenswêreld dan ook 'n soort sprokieswêreld. Dromend oor wonderlike dinge laat ons ons verbeelding die vrye loop en leef ons vir 'n paar oomblikke in die onbegrensde wêreld van ons wense.

Maar as ons werklik voor die keuse te staan kom om deur 'n wens iets groots te kan bekom, sal ons waarskynlik vanweë die onbepaalde moontlikhede nie weet wat om te wens nie. Ons sal hoogswaarskynlik vir tyd vra om te kan dink, want dit is waarlik nie 'n eenvoudige saak om te besluit wat vir jou die nodigste is nie.

Toe Salomo, wat pas die koningskap aanvaar het, met hierdie vraag gekonfronteer was, het hy geen oomblik geaarsel nie. Hy het hom nie teruggetrek om al sy wensdrome uit te sorteer nie, maar hy het dadelik aandien dat hy gedink het aan hom gegee het, naamlik om die volk te regeer. Daarvoor sou geld, mag, gesag, 'n groot leër, alles goed te pas gekom het, maar Salomo het besef dat sonder wysheid en kennis dit alles tog waardeloos sou wees.

"Gelukkig is u manne, gelukkig hierdie dienaars van u wat gedurig voor u staan, wat u wysheid hoor", het die koningin van Skeba by haar besoek in Jerusalem gesê en ons kan byvoeg: "hoe ongelukkig is vandag baie volkere, wie se leiers net mag

en geld begeer en in hulle dwaasheid soveel ellende oor hulle onderdane bring."

16 Julie

Lees 11 Kron 2:1-9

Teks: 11 Kron 2:5

Gods tempel

Salomo wil vir die Naam van die Here 'n huis bou. Allereers geld die praktiese doel om daar die ark van die verbond te kan huisves en die offerdienste daar te kan laat plaasvind. Maar die groot doel is om daarmee die grootheid en die majesteit van die Here gestalte te laat kry, tussen die heidene, met hulle heidense tempels. Hierdie huis van die Here moet staan as 'n ontwyfelbare alles oortreffende sigbare en duidelike getuienis van die enige God.

"En die huis wat ek gaan bou, sal groot wees, want ons God is groter as al die gode".

Hierdie tempel van Salomo bestaan vandag nie meer nie en kan ook nie meer die draer van daardie getuienis wees nie. Tog is daardie sigbare getuienis nie dood nie. Deur Jesus Christus het daar 'n nuwe tempel in die wêreld verrys, naamlik sy gemeente. Geen gebou van klip en hout nie, maar 'n lewende gebou, waarvan die gelowiges die boustene vorm, met Christus as die hoeksteen- 'n gebou wat vir ewig staan. Soos Salomo sy tydelike tempel gebou het, so moet ons as gelowiges Gods lewende ewige tempel bou as 'n getuienis vir die hele wêreld, dat "ons God groter is as al die afgode."

Die tempelskatte van hierdie ewige gebou is nie goue voorwerpe nie, maar geloof, hoop en liefde. Nie net kunstenaars alleen verleen glorie aan hierdie gebou nie, maar elke gelowige afsonderlik, elke wese wat God aanbid en dien met die talente wat hy van die Here ontvang het. Dit is die getuienis van Gods almag.

17 Julie

Lees 11 Kron 6:1-11

Teks: 11 Kron 6:4

Gods werk

As daar iemand was wat met trots kon sien op 'n voltooide groot arbeid, was dit seker koning Salomo, toe hy die tempelbou voltooi het. Sewe jaar lank het duisende mense daaraan gewerk. Hulle moes nie net van die nodige-dikwels baie moeilik bekombare-boumateriale voorsien word nie, maar daar was die geweldige organisasie van arbeiders en opsigters, die voorsiening van kos, verblyf en versorging van almal wat betrokke was. Salomo moes die goedgesindheid van die vorste van naburige volkere verseker om boumateriale en vakmante te kan verkry. Hy self was grotendeels verantwoordelik vir die beplan-

ning van die tempel. Veral moes hy vrede verseker, sodat die groot werk ongehinderd en onbelemmerd kon voortgaan.

Nou, na sewe jaar van volgehoue arbeid, toe Salomo die tempel in al sy praal en luister kon aanskou en dit in gebruik kon neem, kon hy regtig trots wees op so 'n prestasie. Maar in pleks van trots en eie roem vertoon hy slegs iets anders, slegs 'n totale dankbaarheid aan die Here.

"Geloofd sy die Here, die God van Israel, wie se hande volbring het wat sy mond tot my Vader David gespreek het".

Salomo het geweet dat hy slegs die instrument in Gods hande was. God self het eintlik die arbeid verrig.

Elkeen wat so kan terugkyk na arbeid wat hy kon verrig het, is 'n gelukkige mens, want hy weet dat God altyd met hom is.

18 Julie

Lees 11 Kron 6:12-18 Teks: 11 Kron 6:18

God met ons

Salomo het geen koste of moeite gespaar toe hy die tempel gebou het nie, want dit was bedoel om die woonplek van die Here te wees. Nie in die sin, dat daar 'n godebeeld in die tempel opgerig was nie. Daar was geen afbeelding van God nie, maar die ark van die verbond, teken van Gods teenwoordigheid, het daar gestaan.

Hoe pragtig die tempel ook al was, tog het daar by Salomo die vraag opgekom: Sal God werklik by die mense op aarde wil woon? God is te verhewe, te groot, om tussen mense te kan verkeer, selfs die grootste prag en praal is te armoedig vir Hom en die magtigste tempel is te klein om sy eiendelose wese te kan bevat. Selfs die hoogste hemele is te klein daarvoor.

Geen wonder dat toe Gods Seun op aarde gewandel het daar mense met verbasing uitgeroep het: "Is Hy dan nie die timmerman, die seun van Maria, die broer van Jakobus en Judas en Simon nie?" Dit is tog onmoontlik dat Hy Gods seun moet wees? Kan God werklik onder mense wil woon? Nogal in die gestalte van vlees en bloed, in 'n gewone mens-gestalte?

Ja, God wil. Hy wil nie ver van ons in 'n ontoeganklike majesteit troon nie, maar Hy wil onder ons woon. Hy wil IMMANUEL, "God met ons" wees. Daarom vlug ons nie wanneer Hy roep nie. Ons gaan met blydschap na sy huis om Hom daar in Woord en sakrament te ontmoet en daar die versekering te ontvang, dat Hy te midde van al ons node en stryd met ons sal wees, tot aan die voleinding van die wêreld.

Die gebed van Salomo

Al is Salomo die mees luisterryke koning van Israel, wie se rykdom, prag en praal ook die koningin van Skeba met verwondering vervul, is hy voor Gods aangesig 'n klein en nederige mens. Hy gaan op sy knieë en roep Hom aan in nederige gebed. Die feit dat hy die skitterende tempel gebou het, vervul hom nie met trots en eiewaan nie en daarom verskyn hy nie voor Gods aangesig soos een wat uit eie rykdom vir God gee en daardeur God tot iets verplig nie, maar soos een wat nederig vra: "Luister na die smeking van u kneg en van u volk Israel".

Ja, Salomo en sy volk is nie die gewers nie, maar die bid-ders wat God smeek om te luister-nie na die opsomming van hul deugde nie-na die belydenis van hul skuld en sonde. Salomo bid so: "En as U hoor, vergewe dan".

As daar iemand is, wat meen dat sy diens of offer of goeie dade hom allerhande voorregte besorg by God, laat hy dan na die voorbeeld van Salomo kyk, dan sal hy ook uit kom by Hom wat meer is as Salomo, by Jesus Christus, ons Here. Jesus het nie net ons opnuut geleer bid: "vergeef ons ons skulde" nie, maar deur sy offer op Golgota het Hy die vergewing van al ons skulde verseker.

Aardse heersers en Jesus

Die skitter en rykdom van Salomo se ryk het nie sommer van self gekom nie, dit het harde werk en baie opofferings gekos. Dit het die volk swaar gedruk.

Daarom het hulle na Salomo se dood die jong koning Rehabeam versoek om hulle laste minder te maak. Rehabeam moes dus reeds by die begin van sy regering 'n gewichtige besluit neem en daarvoor het hy die oudstes en raadgevers van sy vader byeengeroep en om raad gevra. Hulle raad was om met goedheid en vriendelikheid die volk se liefde en vertroue te wen.

Hierdie raad was egter nie na die sin van die jong koning nie en hy het 'n groep jongmanne wat saam met hom grootgeword het, byeen laat kom en hulle so gevra: Wat raai julle aan dat ons hierdie volk sal antwoord? Hy wil dus antwoord namens die jeug, wat hom in voortdurende onbesonnenheid en voortvarendheid aanraai om liever met 'n ysterhand te regeer en die laste nog swaarder te maak. Hy kry die raad om die volk te wys wie baas is.

So word 'n koning van Israel gelyk aan al die aardse heersers, baie ver van die houding van 'n Gideon, wat gesê het: "Ek wil nie oor julle heers nie en ook my seun mag nie oor julle heers nie, maar die Here sal oor julle heers".

Hierdie heerssug van Rehabeam het die skeuring van die ryk en baie broederstryd veroorsaak.

Toe God eeue later sy Seun tot daardie verdeelde en verskeurde ryk gestuur het, het Hy in Hom-getoon hoe 'n ware koning moet wees. "Ek het nie gekom om gediens te word nie, maar om te dien", het Jesus gesê en dit ook bevestig met sy offer op Golgota.

Wat aardse heersers verskeur en verwoes het, het Jesus verenig en deur geloof, hoop en liefde byeengebring, nie in 'n aardse ryk nie, maar in die koninkryk van die hemele.

21 Julie

Lees 11 Kron 12

Teks: 11 Kron 12:1

Die gevaar van sukses

Rehabeam het na veel moeite en stryd uiteindelik daarin geslaag het om sy posisie te konsolideer en hy het hom begin veilig voel, ondanks die voortdurende bedreiging van Jerobeam. Hy het versterkte stede en vestings gebou, terwyl sy 18 vroue en 60 byvroue hom 28 seuns en 60 dogters gegee het.

Geen wonder, dat Rehabeam op sy prestasies trots was nie, want dit alles het hy inderdaad as eie prestasie beskou. So sê dan die kroniekskrywer ook: "Toe Rehabeam die koningskap bevestig het en hy sterk was ..."

Ja, wat het hy toe gedoen? Het hy die Here gedink en erken dat dit Hy was, uit wie se guns dit alles aan hom geskenk was? Jammer genoeg, hy "het die wet van die Here verlaat en die hele Israel saam het hom".

Op hierdie pad loop miljoene mense. Terwyl hulle nog arm en nietig is, terwyl hulle alles met harde werk en moeite moet verkry, dink hulle nog wel aan die Here en bid om sy seën. Maar wanneer hulle voorspoedig en ryk geword het, die aardse lewe met al die skitter en glans en vol beloftes hulle bekoor, vergeet hulle die beloftes van die Here en die pad van God word verruil vir die pad van die wêreld.

Die ware gelowige openbaar hom juis daarin, dat namate sy aardse sukses toeneem, sy dankbaarheid teenoor God ook daaglik toeneem.

22 Julie

Lees 11 Kron 16

Teks: 11 Kron 16:7

Hulp van die aardse

In hoofstuk 14 word van koning Asa gesê: "En Asa het gedoen wat goed en reg was in die oë van die Here sy God".

Wat is dit mooi as dit van enige mens gesê kan word. Tog wil die Bybel geen mensverheerliking voorstaan nie. Daar word niemand geïdealiseer nie. Duidelik word ons aangetoon dat die volkome harmonie in die lewe nie aan hierdie kant van die graf gevind word nie.

Kyk wat doen Asa.

Hy gaan in sy nood nie na God toe nie maar na die mens en sê die siener Hanan: "Hierin het u dwaas gehandel".

Ons teksvers gee die besonderhede. Asa word uit die noorde bedreig deur Baesa die koning van Israel. Baesa se vyandigheid het tot gevolg dat hy Rama begin bou vlakby die hoofstad van Asa. Inderdaad 'n bedreiging! Wat doen Asa nou?

Vertrou hy andermaal op God wat hom soveel hulp verleen het by die aanvanklike vestiging van sy koningskap? Vlug hy tot God wat hom bygestaan het om vrede vir Juda te bestendig?

Nee hy wend hom tot Benhadad die koning van Aram. Benhadad is 'n bondgenoot van Baesa en as Benhadad nou die koning van Israel in die rug aanval . . . Benhadad stem daartoe in en Baesa moet die bou van Rama staak. Die omkoopspolitiek van Asa was suksesvol. Dit was pragtige manipulasie van magte sou ons sê. Hanan sê egter: "Hierin het u dwaas gehandel".

Sy hulp soek hy by die mens en vergeet sy God, die God wat oor die volke regeer.

23 Julie

Lees 11 Kron 17 Teks: 11 Kron 17:12

'n Vader vir sy vaderland

Van Josafat die seun van Asa lees ons: "En die Here was met Josafat". So 'n gunsbewys aan 'n mens moet in die lewe vrugte dra. Josafat het bykans die ideale koning geword. Hy het onvermoeid geywer vir die stoflike en geestelike welvaart van sy volk. Hy was waarlik 'n vader vir sy vaderland.

Eerstens sorg hy vir die land se verdediging. Hy maak Juda sterk deur 'n groot volksleër op te bou. Byna 'n miljoen man, almal dapper helde, is onder leiding van vier bekwame generaals. Die hele volk is weerbaar. Rus, vrede en voorspoed is bestendig in Juda.

Maar nie net die stoflike geniet sy aandag nie. Nee die geestelike hervorming waarmee sy vader begin het, maar later weer laat verslap het, neem hy kragdadig weer op.

Die oorgeblewe afgodsdienste word uitgewis.

Positief word die volk onderrig in die ware godsdienste. Hy stuur van sy owerstes vergesels van Leviëte om die stede van Juda te onderrig – egter geen godsdienstlose, neutrale onderrig nie – nee die godsdienste voorop. Op die wyse bevorder hy die regte kennis van die Woord van God. Die ouers word weer eens

bekwaam gemaak om die kennis van die Woord aan hulle kinders oor te dra. Vir Josafat is die vrese van die Here die begin van alle wysheid en sy optrede dra die goedkeuring van die Here weg. Sy seën bly nie uit nie. Selfs uit die vreemde kom groot geskenke en hy "word buitengewoon groot".

Vir so 'n regering moet veel gebid en gedank word.

24 Julie

Lees 11 Kron 19

Teks: 11 Kron 19:2

Josafat se struikeling

Die grootste in die diens van die Here is nie vry van struikeling nie. Ook Josafat steun op eie insig. Hy sluit 'n bondgenootskap met die bose Agab van Israel. Hy gaan sover om Atalia die dogter van Agab vir sy seun as vrou te neem. Agab oorreed hom op een van sy besoeke aan Israel om saam met Israel vir Sirië aan te val en Ramot in Gilead te verower.

As Josafat eers die Here wil raadpleeg, ontbied Agab 400 leuenprofete wat na sy mond spreek. Josafat is nog nie oortuig nie. Miga is in die gevangenis, waar Agab hom aanhou omdat hy teen sy boosheid profeteer. Miga word gehaal. Hy spreek eers ironies oor die voorspoedige verloop van die veldtog en voorspel dan nederlaag.

Ondanks hierdie waarskuwing trek Josafat tog op en wel as opperbevelvoerder terwyl Agab as gewone soldaat meegaan. Die vyand sien Josafat vir Agab aan en as God nie ingryp nie sou hy sy lewe verloor het 'n tragiese nederlaag, selfs Agab sneuwel.

By sy terugkeer gaan Jehu sy koning tegemoet met 'n felle berisping omdat hy die goddelose wou help en liefde bewys aan die wat God haat. Selfs die grote Josafat het gestruikel. Hy het geweet dat die optrede teen God se wil was. Vriendskap tussen God se volk en die wêreldling kan nooit deug nie. Nee die prins waarop die volk van God sy hoop vestig, moet maar steeds die prins van die kruis – Jesus die Here-wees.

25 Julie

Lees 11 Kron 21

Teks: 22 Kron 21:6

'n Slegte huwelik

Lynreg teenoor die vrome Josafat staan sy goddelose seun Joram-Joram die moordenaar van sy broers en die verleier van die volk van Juda. Hy breek met die godvrugtige tradisie van die vaders en wandel in die weg van die konings van Israel. Hy verontagsaam die waarskuwings van die Here. Waarlik 'n slegte mens en 'n slegte koning.

Hoe is so iets nou moontlik?

Joram het blykbaar sy opvoeding verloën. Opvoeding en onderrig kan egter nie die wedergeboorte en die bekering gee nie, hoe belangrik dit ook is. As God se genade ontbreek, breek die mens weg van die spoor. Joram draai sy rug op die God van die vaders en gaan op sy heillose weg stap vir stap.

Hiertoe, sê die Woord van God, het 'n slegte huwelik veel bygedra. Die egverbintenis met Atalia die dogter van Agab en die bose Isebel was verkeerd. Hierdie slegte vrou dryf vir Joram steeds verder van die God van sy vaders. Joram die nakomeling van Dawid, wandel op die weg van die huis van Agab.

Erger kan dit nie

Hierdie seun het 'n slegte huwelik aangegaan maar hierin het sy vrome vader ook skuld. Met die oog op vrede vir sy ryk het Josasfat die huwelik gewil.

'n Ernstige waarskuwing aan ouers en kinders.

Onthou 'n vermenging met die wêreld, veral in die huwelik het gewoonlik tragiese gevolge.

Hou allereers rekening met God se wil.

26 Julie

Lees 11 Kron 22:1-9 Teks: 11 Kron 22:3-4

Van kwaad tot erger

Joram was 'n tragiese koning en tragies was sy dood. Die misdade van die ouers word egter besoek aan die kinders veral as een van die ouers en wel 'n vrou soos Atalia die raadgeefster van haar seun moet wees. Gevolglik kan van Ahasia nie veel verwag of gesê word nie. Soos sy opvoeding en sy raadgeefster was hy. Hy laat hom blindelings lei deur sy bose moeder en daarom die getuienis dat hy gewandel het in die weë van die huis van Agab.

Die invloed van 'n moeder is so oneindig groot. Onwaardeerbaar is die voorregte van kinders wat 'n godvrugtige en wyse moeder het. As van die moeder egter 'n verderflike invloed uitgaan, is dit dubbel gevaarlik. Ahasia word heeltemal vervreem van die gedagterigting van die huis van Dawid. Sy omgang is met die huis van Agab.

Vir hoeveel jong manne was verkeerde geselskap hulle ondergang gewees! Vir Ahasia het hierdie geheul met die vreemde tot gevolg gehad dat sy koningskap van korte duur was. Hy het slegs een jaar geregeer, maar soos hy gelewe het so sou hy ook sterwe. Saam met Joram die seun van Agab word hy deur Jehu gedood.

God laat nie met hom spot nie.

Vers 7 meld uitdruklik dat sy ondergang van God was. Hy was die eerste koning van Juda wat 'n gewelddadige dood gesterwe het.

Wat 'n duur prys moes Juda betaal vir 'n enkele onbedag-same daad van die vrome Josafat.

27 Julie

Lees 11 Kron 24

Teks: 11 Kron 24:4

'n Glanspunt in Juda

Ahasia se regering was van korte duur. Na sy dood neem Atalia oor en roei die hele koningshuis, behalwe die jongste seuntjie Joas, uit. In die sewende jaar van die regering van Atalia het die priester Jojada moed geskep, die owerste oorreed en word die jong Joas uit die Dawidshuis op die troon geplaas en Atalia vermoor.

Vir Joas was omstandighede gunstig. Hy kry die simpatie en eer van die volk, mede as gevolg van sy afstamming, maar ook vanweë sy godvrugtige opvoeding van die hand van Jojada.

Andermaal kon van die koning van Juda geskrywe word: "En Joas het gedoen wat reg was in die oë van die Here".

Wat was nou die glanspunt van sy regering?

Die sorg vir die huis van die Here!

Toe hy as koning uitgeroep is, is die verbond hernu maar dit mag nie net by woorde bly nie, nee die tempel moet herstel word.

Die tempel is gedurende die regering van sy bose voorgangers verwaarloos en selfs beskadig en beroof.

Joas gee opdrag tot die herstel en as jare verloop en die vordering nie ná wense is nie neem hy self die saak ter hand. Hy laat die belasting van Moses hef (vers 9). Die Joaskis wek die offervaardigheid op. Die reaksie van die volk is positief en die restourasie van die tempel word 'n volksaksie.

So bring Joas nie alleen die tempel en daarmee die diens van die Here terug na die volk nie maar versamel hy die volk rondom die diens van die Here. Voorwaar goeie dae vir die volk van Juda.

28 Julie

Lees 11 Kron 25

Teks: 11 Kron 25:16

'n Beslissende keerpunt

Ondanks Joas se pragtige aanvang het verval weer ingetree na die dood van Jojada en ook Joas word om die lewe gebring. Amasia word in sy plek koning. Aanvanklik lyk dit of sake onder Amasia weer beter sal gaan en hoewel daar geskrywe staan dat hy gedoen het wat reg was in die oë van die Here word bygevoeg "maar nie met 'n volkome hart nie".

Hy het nie met oorgegewe hart na God se wil gevra nie. Hy het steeds op eie oorlegginge staat gemaak. Die gevolg was dat

hy na sy oorwinning teen die Edomiete hulle gode voor hom opgestel en voor hulle neergebuig het.

As God nou andermaal 'n profeet na hom stuur, as God nou andermaal sy Woord na hom stuur weier hy om te luister. Na sy vroeëre dwaling word hierdie die beslissende keerpunt.

Dit is sy groot sonde!

Hy kom tot die uiterste as hy hom nie langer laat vermaan nie. Hy is in opstand teen die Here self. Die Woord wat tot hom gekom het, was seën. Is die bemoeienis van die Here met die mens nie steeds seën nie? Die weerstaan van die seënende Woord word dus diepe sonde. Nou gee die Here die verstokte oor aan homself.

Dit is vir elkeen, ook vir u en my, vir tyd en ewigheid noodlottig om ons te verset teen die vermanende Woord van God. Let op die geskiedenis van Amasia en sien hoe tragies die gevolge van sy ongehoorsaamheid was.

29 Julie

Lees Ps 1

Teks: Ps 1:1

Die gelukkige en ongelukkige mens

Die aanhef van die eerste psalm val op: "Welgeluksalig is die man . . ." Die mens word geteken soos hy moet wees en soos hy is. Die mens is geskape na die beeld van God, dit is in ware kennis van God, geregtigheid en heiligheid. Dit is die gelukkige mens, die mens wat geen kwaad bedink teen God en teen sy medemens nie, ook nie teen homself nie. Dit is die mens wat die Here sy God lief het met sy hele hart en met sy hele siel en met sy hele verstand. Dit is die mens wat sy naaste lief het soos hy homself lief het. Dit is die hele wet en die profete. Die mens wat dit doen, is die gelukkige mens, die mens van wie gesê word hy is welgeluksalig. Dit is die weg van die regverdige. Hierdie weg ken die Here. Sy behae is in die wet van die Here, en hy oordink sy wet dag en nag. Net een so 'n mens was die Mens gewees – die Saligmaker Jesus Christus wat in sy saligsprekinge sy medemens salig gespreek het: die Regverdige wat baie regverdig maak.

Die baie is die veelvoud van die ander mens van die psalm – die goddelose, die sondaars, die spotters. Daar is baie. Almal is in sonde ontvang en in ongeregtigheid gebore, van nature geneig om God, hulle naaste en hulle self te haat. Hulle raad is los-van-Godwees en te staan op die weg van die sonde te doen en te sit in die kring waar gespot word. Hierdie mens is ons wat die dood in ons dra – die ongelukkige mens.

God het nie behae in die dood van die sondaar nie, maar daarin dat hy hom bekeer en lewe, dit wil sê weer 'n gelukkige, 'n welgeluksalige mens word. Bekeer beteken om ons tot Jesus,

die saligmakende, te wend en in die geloof te aanvaar dat Hy vir al ons sonde versoening by God gedoen het, alle geregtigheid vir ons volbring het asof ons dit self gedoen het en aan ons die vergifnis van al ons misdade uit louter genade skenk. Ons is die gelukkige mens. Die Heilige Gees woon in ons. Hy maak tot ons eiendom wat ons in Christus besit, naamlik die afwassing van ons sondes en die daaglikse vernuwning van ons lewe.

30 Julie

Lees Ps 2

Teks: Ps 2:1

Die magstryd

Die onrus en onvrede op aarde is die gevolg van die stryd om mag. Elke mens wil dat die aarde alleen aan hom behoort, dat hy alleen bestaansreg het, dat hy alleen mag oor ander het, dier en plant inkluis. Hy moor, maak dood en verwoes. Hiermee demonstreer hy sy magsposisie. So meen hy om sy skeppingsopdrag te vervul: "Wees vrugbaar en vermeerder en vul die aarde, onderwerp dit . . ." Hierdie opdrag het ook tot die val van die mens gelei, want hy wil ook God aan hom onderwerp en so sy magsposisie tot volle ontplooiing bring. Hierdie val duur voort deur die woeling onder die nasies en die volke bedink steeds hierdie nietige dinge. Die "slawebande" van God moet stukkend geruk en die "slawetoue" afgewerp word. Die mens wil geen God hê nie. Hy wil die aarde besit. Dit bring konflik om die aardse magsposisie. Wie besit die aarde? Natuurlik God wat dit geskape het. Daarom kan God, wat in die hemel woon, lag. Daarom kan die Here met hulle spot. Die aarde en sy volheid behoort aan die Here.

Jesus Christus is die koning van die hemel en die aarde. Hy is die gesalfde van God. Hy het alle mag in die hemel en op die aarde ontvang. Ons kan alleen met hierdie mag reken. Hierdie mag red of veroordeel. As ons ons bande met Hom verbreek, as ons die toue wat ons aan Hom vashou, afwerp, word ons die knegte van die goddelose maghebbers van hierdie aarde, word ons deel van hulle stryd om mag. Ons voorland is magtelose ondergang. Alleen Jesus het mag om te verlos en te red en ons vry te maak van die slawebande van die sonde en sy toue van ons af te werp – en dan as magteloses is ons vry.

31 Julie

Lees Ps 3

Teks: Ps 3:6

Rustige onrus

Die bed kan 'n baie onrustige plek wees. Die dag met sy woelinge en onaangename wedervaringe kan 'n geestelike onstuiptigheid in ons agterlaat en ons met sielewoeging op die bed laat rondrol. Urelank staar ons rusteloos na die plafon, terwyl

nare denkbeelde ons gedagtes binnesluip. Druppels sweet klam op ons voorhoofde aan. Vrees vir die lewe en die dood omklem ons. Vervolging, vernedering, verkleinering, krankheid, siekte, skuld en skuldgevoel maak dit nog moeiliker. Graag sal ons wil gaan lê en aan die slaap raak.

Hierdie ervaring het koning Dawid beleef. Sy seun Absalom het in opstand teen sy vader gekom. Hy wil sy vader om die lewe bring. Die koning moet vlug vir die prins, die vader vir die seun, Dawid moes die smart deurleef wat elke ouer kan oorval – smart oor die kind op pad na die verderf. Dan is dit asof God van jou gewyk het, asof God nie meer daar is nie, asof God nie bestaan nie.

Dawid, ons almal, moet stry om vas te hou aan die geloof dat God ons gebede verhoor, dat God na ons smeking luister. Sal God dan nie verstaan nie? Ja, God sal, want Hy het as Vader sy geliefde Seun in die verderf sien ingaan toe Hy met 'n sware stem uitgeroep het: "My God, my God, waarom het U my verlaat" – en dit dat ons tot God geneem en nimmermeer deur Hom verlaat sal word nie. Die graf het sy bed geword en die derde dag het Hy opgestaan. Daarom kan Hy selfs die denkbeeld van die dood op die bed van ons laat wyk en as ons wakker word, vind dat Hy ons ondersteun – en eenmaal as ons die oë ewig vir hierdie wêreld sluit, sal Hy ons laat ontwaak in die nuwe môre van ewige heerlikheid.

1 Augustus

Lees Ps 4

Teks: Ps 4:9

Terreur deur geloof oorwin

Elke dag ken sy gevare. Vrees vir gevaar kan ons magteloos laat. Gedurende die dag sal hierdie vrees miskien vir ons minder opvallend wees. Miskien sal ons nog kans sien om die gevaar te tart of te trotseer. Ons kan dit doen deur 'n kragtige motorfiets teen hoë spoed uit te toets, deur van 'n hoë hoogte met kuns-vlerke na benede te sweef, deur teen die loodregte wande van die kranse uit te klim, deur tussen drukke verkeer die pad te voet oor te steek. Dan is dit asof ons nie veel ag slaan op die verskil tussen gevaar of veiligheid nie, veral nie wanneer ons self die gevaar skep nie.

Anders is dit wanneer 'n ander ons veiligheid bedreig en 'n gevaartoestand skep. Dan noem ons dit terreur. Dan word die gevaar benoudheid. In hierdie benoudheid bid die psalmdigter dat die Here vir hom ruimte sal maak, hom sal vrymaak van hierdie klemmende gevoel. Die veiligheid word in gevaar omskep wanneer die eer tot skande gemaak word, wanneer die reg tot die bestaan bedreig word. Elke dag word ons meer en meer bewus van die waarheid wat agter hierdie psalm lê. Veral die

nag intensifiseer die gevaar. Terreur is oral aan die orde en die veiligheidsmagte ken geen rus of slaap nie. Tog bly dit ons verlange: "Ek wil in vrede gaan lê en meteens aan die slaap raak". Dit is moontlik, "want U, o Here, alleen laat my in veiligheid woon". Dit is ons troos in gevaar en vervolging.

Jesus het dit self aan ons getoon. Sy lewenstog op aarde was nie sonder sy gevaarlike momente nie. Hy het ook skuil gegaan op 'n stormagtige gevaarlike see. In die grootste gevaar het Hy rustig geslaap. Aan die dissipels het Hy gesê dat agter bangheid, vrees, kleingelowigheid lê. Geloof dryf alle vrees na buite. Geloof miskien nie die gevaar nie. Geloof bevestig die gevaar, maar vertrou op die veiligheid van God. Terreur word alleen deur die geloof in Jesus Christus oorwin.

2 Augustus

Lees Ps 5

Teks: Ps 5:4

Die oggendgebed vir die dagtaak

Elke nuwe dag is 'n blye geskenk van God, 'n genadegawe. Na 'n welgenote nagrus, is ons vervul met nuwe krag en lewenslus. Ons dagtaak verg van ons 'n toegeweide inset om 'n beloonbare uitset te verkry. Daarom verg die oggend van ons die regte gesindheid om deur die dag so vrugbaar moontlik te wees sodat ons "getrou en ywerig in ons goddelike beroep kan arbei om ons huisgesin met God en met eer te kan onderhou en bowendien ook iets te kan hê om aan die nooddruftiges mee te deel".

Hierdie psalm is die gebed by die môre-offer of oggendwyding. In ons teksvers hoor ons die bidder sy stem tot God verhef. Die gelowige weet om al sy geestelike en liggaamlike nooddrufte en behoeftes afwagtend in die hand van God te lê en saam met Jesus te bid: "Ons Vader, wat in die hemele is... gee ons vandag ons daaglikse brood".

Geen daaglikse brood word verdien sonder die vloek wat op die aarde rus, sonder die dorings en distels wat dit voortbring, sonder die sweet van die aangesig nie. Inspanning, volharding, toewyding, is kenmerkend van die gelowige lewe. Daarom adel (veredel) arbei al arbei die adel nie altyd nie.

Geen dag bied hom ook aan sonder sy goddeloosheid, sy kwaad, sy ongeregtigheid, sy leuens, sy bloed, sy bedrog, sy vyandskap, sy bose planne, sy oortredinge, sy weerstrewigheid nie. Daarom moet ons bid dat ons nie in hierdie oop graf val en 'n onvrugbare dag agterlaat nie. Menige onvrugbare dag is die gevolg van die nalaat van die oggendgebed omdat ons nagelaat het om ons oë op te rig op Jesus Christus, die leidsman en die voleinder van die geloof.

Gebed in nood

Elke huis het sy kruis en elke hart het sy smart. So klink dit ook uit hierdie lied. Hier kom ons diep onder die besef hoe ons eie lyding en kruisdra deel is van die universele nood van die mens. Dikwels het ons die gedagte dat ons alleen swaar kry, dat ons alleen ly, dat ons alleen siek is, dat ons alleen gebreke en tekortkominge het. Dan kom alles in ons in opstand.

Nog meer wanneer doodsangs ons skielik oorval. Hierdie nood vat ons as straf op wat deur God self in sy toorn op die vrome toegepas word. So is dit ook in hierdie gebed.

Indrukwekkend is in vers 4 die bange vraag: tot hoelank? Hoelank kan mens uithou, volhou, moedhou? Ons vrees almal straf in toorn en kastyding in grimmigheid. Hierdie vrees laat sy letsels op ons lewe na: Ons is moeg van gesug, ons swem in die sweet in ons bed en is deurweek met ons trane, ons oë is dof onder die trane van verdriet en ons is swak. Ons is deel van hierdie universele nood. Hierdie nood laat ons ween en smeek en bid.

Die Here hoor en neem dit aan. Hy doen dit in en deur Jesus Christus, want Hy het ons kruis op Hom geneem en ons smart het Hy sy smart gemaak. Hy neem die oorsaak van hierdie ewige honger en kommer, naamlik die sonde, die werker van die ongeregtigheid, weg. Hy wil ons met alle goeie dinge versorg en alle kwaad van ons afweer of dit tot ons beswil laat dien.

God is 'n toevlug

Dawid is die koning wat ons die beste ken uit die geskiedenis van Israel. Baie psalms is aan sy naam verbind. So ook hierdie psalm. Ons sal nie kan ontken dat hierdie psalm deur die koninklike sanger Dawid gedig is nie. Hierdie digter doen in sy nood 'n beroep op die regverdigheid van God in die vaste vertroue dat God hom op die dag van die vergelding sal regverdig. Hoekom doen Dawid hierdie beroep op God se regverdigheid?

Van jongs af is Dawid aan vervolging blootgestel gewees. As jong seun moes hy skape oppas en by geleentheid 'n lam uit die kake van 'n leeu red. Hy moes die smaad en hoon van Goliat teenoor sy volk aanhoor. Sy oorwinning haal hom die vervolging van Saul op die hals. Sy seun Absalom wil hom na die troon steek. In hierdie lied word vertel van 'n sekere Benjaminiëter, Kus, wat hom met sy woorde vervolg. Het Dawid dit verdien, terwyl hy gestreef het na reg en vrede? Dawid doen 'n beroep

op die reg van God, want God is alleen regverdig. Daarom skuil hy by God. Hoe kan hy anders van sy vervolgers verlos en gered word? Wie leef na die reg en die geregtigheid van God, is aan vervolging blootgestel. Die regverdige het aan die kruis op Golgota gesterf om baie regverdig te maak. Almal wat in Hom geglo het, is vervolg. Waarom? Omdat die goddelose die ongeregtigheid liefhet. Wat staan die vervolgde te doen? Om by God te skuil, om 'n beroep te doen op Sy reg en geregtigheid in Jesus Christus, die reg en geregtigheid wat verlos en red.

5 Augustus

Lees Ps 8

Teks: Ps 8:5

God dink aan ons

God is 'n wonderlike Skepper! En Hy het 'n wonderlike skepsel gemaak – die mens! Psalm 8 is 'n lofprysing op die skeppingsmag van God. Dit begin en eindig met die lof van God. Soos die wye hemel oor die hele aarde span, so is die heerlikheid van God wêreldwyd in sy skepping sigbaar.

Twee stemmings oorweldig die singende digter: Die vreugde in die Skepper en die skepping, en die diepe eerbied vir die mag en vermoë wat God so openbaar het.

Hoeveel keer het ons nie self met stille verwondering voor die prag van die sterreheeml gestaan nie, aangegryp, ja oorweldig deur die skeppingswerk van God. Maar die psalm noem 'n groter rede tot verwondering: God laat 'n klein en nietige mens oor dié skepping heers. Bykans soos God, soos konings, regeer ons oor dinge wat God gemaak het. Onbegryplike wonder van God! Dat Hy Hom so laag na ons toe afbuig en ons so verhoog. Hierdie mag om te heers ontvang ons van God, daarom mag ons nooit eiemagtig heers nie. God leer ons die regte verhouding teenoor al die geskape dinge. God het eerste aan ons gedink; daarom moet ons Hom in die uitvoer van al ons verantwoordelikhede voor oë hou. Uit Hom en deur Hom en tot Hom is alle dinge.

6 Augustus

Lees Ps 9

Teks: Ps 9:10-11

Die Here is 'n toevlug in nood

Wie ken nie die Here as 'n toevlug in die nood nie? Vir die gelowiges is God gewoonlik die eerste toevlugsoord wanneer die gevaar dreig of een of ander vorm van ellende in ons lewe gekom het. Vir ander is Hy weer die laaste heenkome, selfs die laaste strooi waarna hulle in hulle radeloosheid gryp, nadat voornemens en al die mooi beloftes wat daarmee gepaard gaan! Ons het so lank ons plig teenoor die kerk en die Here verwaarloos. Nou gaan ons 'n nuwe blaadjie omslaan.

Dan sien ons hulle 'n maand of twee in die kerk. Net so lank as wat die gevaar dreig of totdat die vrees vir die nood hulle weer verlaat het. Daarna val hulle maar weer terug in die ou bestaan. Psalm 9 en 10 wat saam 'n eenheid vorm, vertel hoe verlossing en dankbaarheid bymekaar hoort. Die digter het vyande gehad wat sy ondergang gesoek het. Hy het sy toevlug geken. Hy het vurig tot die Here gebid om die gevaar af te wend, om aan hom reg te laat geskied. Die Here het hom nie in die steek gelaat nie. Op sy tyd en wyse het Hy gehelp. Daarvoor het die digter Hom met sy hele hart geprys. Wie werklik verlos is, is werklik dankbaar, en dan kan niemand swyg nie. Swyg ú?

7 Augustus

Lees Ps 10

Teks: Ps 10:17-18

Hoekom lyk dit of onreg altyd seëvier?

Die Here neem swakkes en armes in sy beskerming. Hy is die regverdige regter. Daarom behoort ons nie bang te wees as ons vervolgt word deur mense wat ons onreg wil aandoen nie. Glo ons dan nie dat Hy alles sien en die kwaad nooit die oorhand sal laat kry nie? Hy hoor die gesmeek van die hulpeloses. Hy gee hulle nuwe moed en verhoor hulle gebed. Niemand op aarde hoef langer in vrees te lewe nie. Hoe pragtig sê Psalm 10 dit nie aan die einde nie! Hoe maklik lyk dit nie om dit te glo nie. Ons glo mos in die Here. Ons is sy gelowige kinders en ons vertrou op Hom!

Maar kom ons lees die eerste elf verse van Psalm 10! Waarom staan U so ver weg, Here? Dit lyk of elke verkeerde ding wat die goddelose beplan met sukses bekroon word. Hy hou geen rekening met God in al sy planne nie en tog misluk dit nooit. So dink ons almal as die goddelose oënskynlik die beste daarvan afkom. Dit word vir ons 'n rede om aan die regverdigheid van God te twyfel. Vir die mense van die Ou Testament wat nog nie aan 'n hiernamaals geglo het nie, moes dit baie twyfel en aanvegting beteken het. En as hulle die twyfel aan die geregtigheid van God kon oorwin en hulle vrees op aarde kon verloor, hoeveel te meer nie ons nie, ons van wie Jesus selfs die vrees vir die dood weggeneem het?

8 Augustus

Lees Ps 11

Teks: Ps 11:1

Ek skuil by die Here

As 'n mens moet vlug, moet jy betyds begin. Maar waarheen vlug 'n mens as jy ondermyn en ondergrawe word, as jy nie weet waar die aanvalle vandaan kom nie? Dit is soos pyle wat uit die donker op 'n mens afgeskiet word. So is die aanslag van die Bose: pyle uit die donker, skielik, uit 'n totaal onverwagse

oord. Niemand is heeltetal veilig en beskerm teen die aanslag van die Bose nie. Die twee menslike moontlikhede is om te vlug of om jouself met alles in jou vermoë te verdedig.

Maar die digter van hierdie psalm het 'n ander keuse gemaak wat buite sy eie moontlikhede gelê het. Hy het by die Here gaan skuil. Maar waar is die Here dan te vind dat 'n mens by Hom kan gaan skuil? Vir die gelowige Israeliet was die Here op 'n besondere manier in sy tempel teenwoordig. 'n Mens kon tempel toe vlug. Dit was die plek van asiel. Daar was jy veilig teen agtervolgers as jy geen misdaad begaan het nie. Maar God is ook buite die tempel, op berge en in dale, op die pad en in die huise. 'n Mens kan jouself in die moeilikste omstandighede aan Hom toevertrou. Hy sien almal raak: Hy beskerm die gelowiges en vernietig die goddeloses. In Christus het Hy by ons gekom, deur sy Gees is Hy in ons, om ons van die Bose te verlos en teen die kwaad te bewaar.

9 Augustus

Lees Ps 12

Teks: Ps 12:7

Mense se woorde en God se Woord

Wie onder ons het nog nie die slagoffer van mense se woorde geword nie. Dis nie vandag anders as in die dae van die psalmdigter nie, toe mense kon sê: In ons tong lê ons krag. Ons buig vir niemand nie. In die Nuwe Testament sê die apostel Jakobus dat die tong in staat is om 'n groot vuur aan die brand te steek wat nie geblus kan word nie. In ons eie tyd besit radio en televisie wat albei die gesproke woord bring, enorme mag. Ook die koerante en tydskrifte wat deur die geskrewe woord spreek. As hierdie mag misbruik word, as mense nie meer betroubaar is nie en die waarheid nie liefhet nie – watter verwoestende vuur brand daar nie op ons wêreld nie!

Die psalmdigter kla oor die valsheid en onbetroubaarheid van mense wat swakkes mishandel en armes benadeel. Teenoor die valse woorde van mense staan daar die suiwere woord van God, so suiwer soos gelouterde silwer. En hierdie woord bestaan uit 'n betroubare toesegging, 'n belofte: Ek sal ingryp en uitkoms gee aan die wat daarna smag. As God tussenbeide kom, is daar bevryding vir die gelowige. Hy sal beskerm teen 'n bese geslag. Hy het sy woord nog altyd gestand gedoen, selfs toe dit sy eie Seun gekos het. Ook vir die toekoms bly al sy beloftes van krag.

10 Augustus

Lees Ps 13

Teks: Ps 13:4

Ek wil nie sterwe nie

In die skadu van die dood – is dit nie waar ons elke dag lewe nie? Ek weet van min mense wat sê dat hulle graag wil sterwe

en dit dan nog regtig bedoel. Eie aan mens en dier is die wil om te lewe, tot die laaste asem uitgeblaas word. Ek wil nie sterwe nie. Ek hoor 'n man sê: Ek het nog 'n vrou vir wie ek lief is en kinders wat ek moet versorg. Ek hoor 'n vrou sê: Ek wil nog so graag my kinders grootmaak tot hulle op hul eie bene kan staan. Spaar my lewe, ek wil nie sterwe nie.

Maar die grootste leed wat ons hier hoor, is nie die leed oor die ernstige siekte, die angs oor die naderende dood nie. Dit is die twyfel of sy geloof nie dalk tevergeefs was nie, of sy hoop op God nie verpletter is nie. Is hy dalk in hierdie donker oomblik regtig eensaam, sonder God? My God, my God, waarom het U my verlaat? Is u toornig op my, het U my vergeet? Dit is ons grootste nood: om onder die toorn van God te lewe, en vreeslikste van alles, om daaronder te beswyk. Die angs word alleen oorwin deur die vertrouwe op God, wat die uitkoms sal gee. Die ware uitkoms is in Christus geleë, wat die angs, die eensaamheid en die Godverlatenheid deurstaan het, sodat ek kan sê: Ek sal nie sterwe nie. Hy leef en ek sal lewe.

11 Augustus

Lees Ps 14

Teks: Ps 14:5

God is aan die kant van die regverdiges

Daar is geen God nie! Hoeveel monde het deur die eeue nie hierdie godslasterlike woorde uitgespreek nie! Hoeveel leiers van atëistiese regerings maak dit nie vandag nog die basis van hulle beleid nie! Hulle stel hulleself en hulle vermoëns in God se plek. Hulle sluit die kerke, verander dit in museums en vervolg en benadeel die Christene. Is die eerste drie verse van hierdie psalm nie vandag nog meer waar as ooit tevore nie? As God uit die hemel op die mense neerkyk, sien Hy ooit iemand wat Hom soek, iemand wat goed doen?

En ons wat in 'n "Christelike" land woon, soek ons God, doen ons goed aan ons naaste? Beoefen ons nie maar net 'n praktiese atëïsme nie? Ons bely nog in die kerkgebou, maar verder leef ons asof daar geen God is nie. Weet ons nie dat iets vreesliks met ons kan gebeur nie, gáán gebeur nie?

Net die geloof is in staat om die wanhoop te deurbreek. Die oordeel van God is nie die laaste woord nie, maar sy genade. Hy bring redding uit Sion. Hy verander die lot van sy volk. Hy vergewe hulle. Hy is aan die kant van die regverdiges, dit is die gelowiges, wat van hulleself niks verwag nie maar alles van God. Die lig van die genade alleen kan ons deur die donker van ons skuld lei. Dan leef ons ook "aan God se kant", dankbaar as verlostes en as strydere teen die kwaad.

12 Augustus

Lees Ps 15

Teks: Ps 15:1

Wie mag?

Beide Psalm 15 en Psalm 24 vra die vraag: Wie mag in die tempel ingaan en voor die aangesig van die Here verskyn? Die antwoord van Psalm 15 is op die man af: Hy wat in die regte lewensverhouding tot ander mense en ook tot God, staan. Hy by wie dit lewenspraktyk is om in houding, in gesindheid, in woord en in daad na die eis van God se wet te lewe – liefde tot God en tot die naaste.

Die een man wat wel mag ingaan en voor die aangesig van die Here verskyn, is Hy wat opgevaar het na die hemel en sit aan die regterhand van God. Jesus Christus het aan die eis van God voldoen. Hy is by die Vader. Hy doen daar voorspraak by die Vader vir sy kerk op aarde. Hy het gegaan om vir ons daar plek te berei.

Maar ook hier en nou is ons in Christus versoen met God en in Christus met ons medemens. Dit roep ons op tot die diens van dankbaarheid, tot vrede met God en sover dit ons aangaan, met alle mense.

13 Augustus

Lees Ps 16

Teks: Ps 16:5-7

Here, U is my lewe

God het met Dawid gepraat. Hy het hom tot die regte insig gebring (vers 7). Hy leer Dawid om te lewe (vers 11). Daaruit het 'n verhouding tussen die Here en Dawid voortgespruit van God se kant kan ons die verhouding as genade beskryf van Dawid se kant af as vertrouwe in sy geheel as die verhouding van geloof.

Dit is die verhouding waartoe die Gees en die Woord van God ook elke mens wil bring. Die Gees en Woord hou aan ons God se kant as die kant van genade voor van God se Seun wat mens geword het tussen ons en ons kant as die kant wat sy hele lewe onvoorwaardelik op daardie Seun Jesus Christus kan bou. Dan word ons lewe in Jesus Christus die genade van God die lewe wat in die vaderlike sorg van God weerbaar staan teen rampe en gevaar, ja selfs teen die greep van die dood.

14 Augustus

Lees Ps 17

Teks: Ps 17:1-7

Die gebed

Dawid het vrymoedigheid om tot God te bid. Hierdie vrymoedigheid is nie gegrond op selftevredenheid of omdat hy eiege-regtig is nie, maar omdat hy oortuig is dat sy woorde en op-

trede in lyn is met dit wat God van hom verwag. "Elke stap van my was vas op die koers wat U aangewys het", sê hy.

Sy lewenshouding is nie ingestel op homself, op net dit wat hy wil hê nie. Hy is eerder ingestel op dit wat die Here se wil en wens is op die voorskrifte en die besluite van God: In die gesindheid van "laat u wil geskied" praat hy sy hart uit voor God en bely hy sy nood en afhanklikheid van die Here.

In elke gebed hoort die "nogtans" van God se wil, tuis. Nie soos ons wil nie, maar soos God in Jesus Christus die beste weet.

15 Augustus

Lees Ps 18:8-25

Teks: Ps 18:8-16

God regeer

By verskillende geleenthede tref ons in die Bybel beskrywings aan waar die Here tot die wêreldtoneel toetree en waar sy aankoms dan gepaardgaan met geweldige opskudding in die natuur en die wêreld. Vir die gelowige is hierdie geweldige gebeure dan altyd die beklemtoning van die grootsheid en almagtigheid van God bo sy skepping. Vir Dawid is dit hier in Psalm 18 die aanduiding van God wat in sy grote majesteit in die wêreld ingegryp het en met 'n magtige daad Dawid verlos het van sy vyande en hom as oorwinnaar bo die ander konings gestel het.

As die weerkoms van ons Here eendag gepaard sal gaan met baie opskuddings in die natuur en met geweldige gebeure sal ons as gelowiges verby hierdie dinge kan kyk en weet dat God in sy groot majesteit gekom het om sy kerk met Hom saam te neem na die nuwe Jerusalem.

16 Augustus

Lees Ps 19

Teks: Ps 19:8-12

Die Woord van die Here

Psalm 19 bestaan uit twee dele wat ons skerp van mekaar kan onderskei. Tot by vers 7 word gepraat van die natuur. Vir die res word gepraat van die mens. Van die natuur word gesê dat dit sommer vanself die heerlikheid van God verkondig. Die mens loop egter 'n ander pad. Hy kan nie uit homself, of selfs uit die natuur daartoe kom om God te loof en prys nie (Rom 1:18-23). Eers deur God se Bybelwoord kom hy tot die waarheid, kom hy tot geloof, kry sy lewe sin en betekenis deurdat dit nou 'n lewe word waarin God ook aanbid en verheerlik word. Vir die mens is die Woord van God dus die ontsluiting tot 'n ryk en sinvolle lewe voor God.

Hierdie Woord van God moet ons lees en oordink, moet ons op ons hart bind en in ons gedagtes dra as ons gaan slaap

en as ons opstaan, as ons eet en as ons werk. Want dit is die woord van die weg en die waarheid en die lewe, Jesus Christus.

17 Augustus

Lees Ps 20

Teks: Ps 20:1-10

Die gesalfde

Psalm 20 is 'n gedig van voorbidding vir die koning. Die gebed word in hoë mate gedra deur die sekerheid dat God die koning nie aan homself sal oorlaat nie, maar aan hom genade sal verleen om suksesvol te wees in die amp waarin hy staan. Want die amp van die koning staan in 'n uitsonderlike verhouding tot die Here. Die koning is die gesalfde van die Here. Deur hom regeer die Here ook sy volk. Staan die koning ook in die regte verhouding tot die Here. Die koning is die gesalfde van die Here. Deur hom regeer die Here ook sy volk. Staan die koning ook in die regte verhouding tot God en gebied die Here sy seën oor hom, word dit deur hom heen ook God se seën oor die volk. Daarom bid die volk vir die heil van hulle koning, want die heil van die gesalfde koning is tegelyk die heil van die volk van God.

Ons kan ook sê: die heil van Christus, die gesalfde koning van die kerk, wat opgewek is uit die dood, opgeneem is in die hemele en sit aan die regterhand van God – sy heil van verhoging is ons hoop en verlossing.

18 Augustus

Lees Ps 21

Teks: Ps 21:1-8

Die Here

Psalm 21 bestaan uit twee gedigte. Die eerste agt verse gaan oor die koning. Die laaste gedeelte gaan oor die vyande van God. Die mag en die majesteit van God, sy geweldige krag, bewerkstellig dan totaal verskillende resultate by die koning en by die vyande. Die almag van die Here verhef die koning. Sy almag verpletter die vyande. Sy almag maak die hoës nog hoër, maar verpletter sy vyande finaal.

Die God van die Bybel is die mensdom tot opstanding en tot val. Sy Seun is vir sommige tot fondament en andere tot struikelblok. Sy Woord is tot aanneming en tot verwerping. In al sy dade bly Hy die hoë en soewereine God wat hulle wat aan Hom behoort uitverkies het, wat hulle wat Hom haat na sy regverdige oordeel straf.

Christus verlaat in ons plek

Hierdie psalm is uitgespreek in 'n tyd van groot angs. Lyding, ellende en nood het vir hierdie mens aan die woord, die toppunt bereik. Hy is waarskynlik baie siek – tot die dood toe siek. Daar is geen hoop en geen hulp vir hom nie.

In hierdie toestand roep hy tot God en daar kom geen antwoord nie. In die eensame stryd teen siekte en dood, ervaar die mens nog 'n groter en ontstellender eensaamheid, naamlik om van God verlate te wees. Dit is uit die diepte van hierdie ellende dat hy roep: My God, waarom het U my verlaat . . .

As ons weer hierdie woorde in die Bybel oor 'n sterwende mens se lippe hoor, is dit uit die mond van Jesus.

Hierdie woorde roep Christus dan ook uit as Hy aan die kruis die toppunt van sy lyding bereik – liggaamlik bykans ondraaglik, maar nog meer omdat Hy daar aan die kruis werklik ook van God verlate was. In sy persoon het Hy die een geword op wie die Vader sy toorn oor die sonde van die wêreld uitgestort het. Daardie toorn wat eintlik ons deel was om te dra, het Hy so gedra: lydend, worstelend, van sy Vader verlate, in ons plek. Hy het daardie straf gedra sodat ons vryuit mag gaan. Hy is verwerp en verlaat sodat ons nimmermeer verlaat sal word nie.

As ons dit glo, sal ons saam met Hom in ewigheid lewe en as ons "van die Here vertel aan die volgende geslag" (vers 31) sal ook hulle glo en lewe en dankbaar wees "dat die Here dit gedoen het" (vers 32).

Ek kom niks kort nie

Hierdie lewe is 'n gawe van God. Hy is elke oomblik van ons lewe aan die werk ter wille van ons. In Psalm 23 gaan dit om hierdie waarheid. Die psalmdigter sê hierdie waarheid met sprekende beeldetaal: Die Here is my herder, my beskermmer (vers 4), my gasheer (vers 5).

Op die oog af lyk dit of die psalmdigter net die mooi kant van dinge sien. Hy praat soos 'n mens wat nog nie in donker dae ook probeer glo het nie. Maar dit is nie waar nie: Psalm 23 is uitgespreek teen die agtergrond van lewensgevaar. Teëstanders en doodskadu's is aan hom bekend.

Die verskil is: Sulke omstandighede dompel hom nie in ongelooft en moedeloosheid nie. Hy weet en hy sê dit: Die Here bly my herder – ek sal niks kortkom wat die Heer weet ek nodig het nie; die Here bewaar my – ek is veilig in sy hand; soos 'n

gasheer oorlaai Hy my in werklikheid met hartlikheid (vers 5). Om dit te kan sê in sulke omstandighede, is alleen moontlik vir 'n mens wat nederig en dankbaar weet: Die Here skuld my niks. Alles wat ek het, is gawe – produk van sy guns en sy goedheid.

Hoe wyd is hierdie goedheid? Aan die kruis is die goeie Herder gespyker omdat Hy selfs nie gehuiwer het om sy eie lewe vir sy kudde te gee nie.

21 Augustus

Lees Ps 24

Teks: Ps 24:9

Maak plek vir die Erekening

Psalm 24 is 'n lied wat die volk op een van hul godsdienstige feesdae gesing het. In die lied staan dit voorop dat God die Skepper – Heer van die ganse aarde, ook van die mens, is. Die enigste mens wat egter voor God kan standhou, is hy wat God se wil doen en Hom dien (vers 6).

Die lied sluit dan met die uitroep: Maak oop die poorte en wees bly, want die erekening, die Skepper-Heer wil ingaan om in die midde van sy volk te woon.

Hy, die Almagtige, wil tussen sy volk met hulle onrein hande en onsuiver harte gaan woon. Hy wil hulle gaan leer om sy wil te doen en Hom te dien. So het dit uiteindelik dan ook gebeur: God het sigbaar na sy volk gekom. Jesus het in hierdie wêreld kom woon, kom preek, kom sterf. Hy het die losprys vir die onrein hande en die onsuiver harte van sy volk betaal. Daarna het God sy Gees gestuur – om in ewigheid onder sy volk te woon: om deur die Woord sy volk te onderrig en ons te maak tot mense wat met 'n suiwer gelowige hart God se wil dankbaar doen.

Nou bly die oproep van Psalm 24 ook vir ons staan: Wees dankbaar – die Here wil tussen julle woon. Maak plek vir Hom om te woon – vra na sy wil en doen sy wil.

22 Augustus

Lees Ps 25

Teks: Ps 25:4

Leer my u paaie

Psalm 25 is die woorde van 'n mens wat diep bewus van sy sonde en onwaardigheid voor God staan.

In sy lewe is daar niks waarop hy kan roem nie. Inteendeel, hy vind in sy lewe juis genoeg rede vir smeekgebed en skuldberydens.

Hierdie psalm is dan ook geskrywe in die gees van terugkeer tot God. Dit kan Hy doen, omdat Hy weet van God se trou en omdat hy weet dat God goed is. Wanneer hierdie mens tot die besef kom dat hy alleen op God aangewese is, weet hy ook:

Tot hiertoe het ek gedink en besluit en geoordeel, maar die geheim van 'n Godwelgevallige lewe lê daarin dat 'n mens immer en diep nederig sal smEEK: Here, leer my u paaie.

Die paaie van die Here is die dinge wat die Heer wil dat ons doen en sal laat. Dit is die onderwysing in die dinge wat vir die Heer belangrik is dat ons dit sal weet en sal doen.

Die psalmdigter noem dan ook hierdie wil van God om 'n mens te leer om die pad van die Here te kies (vers 9) en te ken, die produk van sy liefde en sy goedheid.

Om na die Heer te mag luister en onderrig te mag word, is 'n genadegawe. Die dag as ons sover kan kom om hierdie onderwysing ter harte te neem, as ons leer om te vertrou en om te dien, moet ons weet ons het baie om voor dankbaar te wees, want dan het ons iets begryp van "op die pad van die Here" te wees.

23 Augustus

Lees Ps 26, Rom 8:31-39

Teks: Ps 26:1

Vertrou God

Psalm 26 lyk vir 'n mens op die oog af meer na 'n stuk selfverheerliking as na 'n gebed.

Agter Psalm 26 staan daar egter 'n benoude mens – 'n mens wat heelwaarskynlik voor die howe van sy tyd aangekla is van dinge wat hy glo hy nie gedoen het nie. Die gewoonte was dat so 'n mens in die tempel 'n reinigingseed aflê, waarin die beskuldigde sy saak aan die Here stel en vra dat as die lot gewerp word, die Here sy onskuld sal aandui.

Psalm 26 is waarskynlik die woorde van so 'n man voor die altaar waar hy die Here as regter aanspreek.

Hierdie man se pleitrede kom daarop neer dat hy in geloof en liefde en in daad hom gehou het aan dit wat reg en goed was. Hy het nie ver van God geleef nie. Inteendeel, in sy lewe, en in hierdie rede, is dit vir hom van belang dat hy in noue gemeenskap met God lewe. Daarvoor is hy bereid om deur God getoets en gekeur en ondersoek te word (vers 2). Sy verbondenheid met God is vir hom 'n lewenswyse. Daarom sy vertroue ook in sy omstandighede.

Wat aanvanklik na selfverheerliking lyk, blyk dus uiteindelik diepgewortelde vertroue in die regverdigheid, liefde en beskerming van God te wees. Hierdie selfde vertroue mag ook die gelowige van die Nuwe Testament koester. Paulus sê: As God vir ons is, wie kan teen ons wees? Want dit staan vas: Uiteindelik sal niks ons kan skei van dié God met wie ons, deur sy liefde en die offer van sy Seun, in geloofsverbondenheid lewe nie.

Die goedheid van God

Ons psalmdigter leef in beproewende omstandighede. Waarmee hy geworstel het, weet ons nie. Dit staan egter vas dat hy in spanning verkeer en menslik gesproke geen uitkoms meer sien nie. Vir hom voel dit asof hy ook van God verlate is!

Tog is nie alles verlore nie. Al kan mens die dag nie meer uitkoms sien nie, kan jy nog glo! Dit weet ons psalmdigter baie goed: As ek darem nie geglo het dat ek die goedheid van die Here sou sien nie ...

Om te glo, beteken om te weet: Jy is nie alleen nie – rondom jou is daar die God in wie se goedheid jy mag glo, wat jou toestand ookal mag wees. As daar 'n beproewing kom, soos siekte, beteken dit nie dat mens verniet geglo het nie, want die goedheid van God is veel groter en die dinge wat ons op grond van sy goedheid ontvang, is veel meer as net een of twee dinge!

Die omvang van die goedheid van God leer ons eers werklik ken as ons Paulus hoor sê: Hy het selfs nie sy eie Seun gespaar nie, maar Hom vir ons almal oorgegee.

Hierdie goedheid sal ons nooit begryp nie, maar ons mag dankbaar daarvan lewe en dit staan so vas en seker dat ons in oomblikke van ons diepste nood daarvan verseker mag bly.

Hou goeie moed en wag op die Here.

Gebed en verhoring

Psalm 28 bestaan uit 'n klaaglied gevolg deur 'n danklied. Wat die nood van die psalmdigter was, kan ons nie meer vasstel nie. So ook nie hoe die uitkoms gekom het nie.

Die geestestoestand van die psalmdigter is egter duidelik: Hy roep met uitgestrekte hand, byna paniekerig na God. Hyervaar verlatenheid. God is ver weg van hom doof vir sy geroep.

Die psalmdigter se eintlike nood is hierdie onsekerheid, ontredde van eensaam wees sonder God met blykbaar die vooruitsig om saam met die goddelose die voorwerp van God se toorn te word.

Sy aanhoudende gebed in hierdie noodtoestand word egter verhoor en die laaste verse van die psalm gee 'n beeld van die vreugde van daardie eensame, Godverlate mens wie se stem gehoor is en gehelp is.

Om in 'n geestestoestand te beland soos ons psalmdigter, is nie so vreemd nie. Elke gelowige weet van die dae van klein-geloof, dae waarop jy afgesny van God en mens voel – ook van die dae as God blyk doof te wees vir jou hulpgeroep. Psalm 28

gee egter die troos: Die Here hoor ons gebede, al verhoor Hy hulle nie op ons tyd nie, maar op sy tyd en op sy manier.

Hierdie reg van God sal ons ook altyd moet erken. Hoe groot ons nood en hoe dringend ons ookal God se hulp nodig het, sal selfs ons ernstigste smeekgebed gepaard moet gaan met die woorde en die gesindheid: Here, as U wil . . . Laat ons nie vergeet om dankbaar te wees vir elke keer as God inderdaad gehelp het nie.

26 Augustus

Lees Ps 29

Teks: Ps 29:11

Die almagtige God is ook here van sy gemeente

Hierdie loflied is in sy eentonigheid 'n baie ou getuienis van die feestelikheid, daar waar die heerlikheid van God besing word.

Hierdie lied is waarskynlik ten opsigte van sy beelde en voorstellings 'n oorspronklike Kanaänitiese kultusgesang. Die Kanaänitiese godsdienste het verskillende gode onderskei. Behalwe gode soos die songod, god van vrugbaarheid en so voorts was daar ook 'n god van die donder. Elemente van die ouoosterse verering van die dondergod is in Psalm 29 oorgeneem.

Maar in hierdie psalm word God nie maar net behandel asof Hy in die plek van een of ander dondergod optree nie. Die voorstelling is eerder dat God die hemelkoning is wat kragtig en majestueus regeer oor die hele skepping. Daarom is God in staat tot enige iets wat in die ander godsdienste gewoonlik aan die dondergod toegesê word. Daarom kloof die stem van die Here die seders van die Libannon, laat Hy weerlig uitslaan en laat Hy die woestyn bewe.

In sy paleis roep hemelse kore uit as hulle die almag bemerk: Oorweldigend!

Dit is juis hierdie almagtige God wat ook aan sy gemeente krag gee, en hulle seën met oorvloed.

Psalm 29 beskrywe treffend die almag van God op aarde en dan verder tot in sy hemelse paleis. Dit is dan hierdie God wat in sy almag terugkeer na die mens, na sy gemeente en wat uit liefde en genade die gemeente toerus met krag en hulle seën met oorvloed.

27 Augustus

Lees Ps 30

Teks: Ps 30:13

Die sin van die lewe is om God te loef

Die dankbaarheid wat hierdie man jeens God voel, is so allesoorheersend dat die eerste woorde van sy loflied opklink: Ek wil u lof verkondig, Here!

Aan die einde van die loflied, nadat hy teruggedink het aan alles wat met hom gebeur het, kan hy net nie stilbly nie, hy wil vir altyd loof.

Wat met hierdie man gebeur het, gebeur nog baie dikwels met ons, vandag nog.

As dit met ons goed en voorspoedig gaan, is dit baie maklik om te sê: Ek sal sterk wees in die geloof. Maar as dit met ons gebeur, soos met hierdie digter, dat God hom van ons onttrek, dan word ons ook baie bang.

Hierdie man het siek geword. In sy siekte het hy die verborgendheid van God beleef en dit was angswekkend.

Na sy gebed dat God hom tog genadig moet wees en hom uit sy ellende moet help, kom hy tot die besef hoe kortstondig nood en lyding in werklikheid is – al duur dit ons hele lewe – die goedheid van God is ewig.

Daarom wil die man sy rouklere uittrek en wil hy dans van vreugde en feesvier.

Omdat lyding en nood in werklikheid van korte duur is en geluk, die lewe, vir ewig is, wil die digter en moet ons ook elke dag uit dankbaarheid ons lof tot God bring.

28 Augustus

Lees Ps 31

Teks: Ps 31:25

Gebed, vertrou, dankbaarheid

Daar is seker min omstandighede wat 'n mens so geredelik laat bid as noodomstandighede. Ons ken almal die een of ander nood of ellende.

Die digter in Psalm 31 was hom ook terdeë bewus van sy nood. Hy beskrywe in sy lied hoe swak en nietig sy lewe was, hoe sy vriende hom verlaat het en hoe sy vyande, die wat sy ondergang gesoek het, teen hom opgestaan het. Hy was selfs in baie groot lewensgevaar, want hulle het moord teen hom beplan.

Hierdie bedreiginge en nood het hom laat bid: "Luister na my en red my tog gou ... red my uit die hande van my vyande en vervolgers."

Om opreg en reg te kan bid, moet 'n mens vertrou hê in die God na wie ons bid. Daarom is hy bereid om sy lewe te gee in die hande van die Here, die God van trou. Die skrywer aanvaar en vertrou dat enige menslike komplot van nul en gener waarde is waar God deur sy blote teenwoordigheid die mens beskerm.

Die psalmis kom dan by die hoogtepunt van sy lied – 'n oproep om dankbaarheid: Ek wil jubel oor u troue liefde ... be-tuig julle liefde vir God!

Dankbaarheid moet ook die hoogtepunt van ons lewe wees en ons het soveel om oor dankbaar te wees. Laat ons dan sterk wees en moed hou, want ons vertroue is mos in die Here – die God wat ons uit ons nood gered het.

29 Augustus

Lees Ps 32

Teks: Ps 32:2

Ware geluk

Wat is geluk? Waar soek 'n mens daarna? Wat gee rus in ons geemoed?

Kan rykdom geluk bring of gaan geluk saam met gesondheid, stoflike voorspoed of sosiale aansien?

Hoe dikwels beskou ons hierdie dinge nie as die bron van ware geluk nie?

In Psalm 32 loop ons 'n ander mening raak. Vir hierdie man lê ware geluk in iets totaal anders. Sy siening kom eintlik as 'n verrassing.

Geluk hang saam met sondevergewing. Eers wanneer 'n mens regtig glo dat jou sondes nie meer tel nie, dat God jou skuld nie meer in berekening bring nie, gaan dit goed met die mens.

Wanneer 'n mens jou sondeskuld probeer verswyg, werk dit nadelig op liggaam en gees. Dan is dit asof die hand van God swaar op 'n mens druk.

Maar as 'n mens jou sonde bely, bied God beskerming, dan kan geen vyand jou bykom nie, want dan is daar mos rus en tevredenheid in jou hart.

Ons het ook die versekering, ons sal die wêreld gerus kan verlaat want dan neem God ons na hom toe.

Hierdie vooruitsig, naamlik om by God te wees, bring ware geluk in die hart.

30 Augustus

Lees Ps 33

Teks: Ps 33:18-19

Lewe slegs met God

Hoe dikwels word ons nie gekonfronteer met teenspoed nie? So dikwels werk ons planne nie uit nie. Onverwagse siekte of ander rampe veroorsaak dat ons nie doen wat ons wou nie.

So gebeur dit ook in ons volkslewe. Allerlei eise word van buite aan ons gestel. Dreigemente van magte teen ons, word gehoor en ons word bekommerd en bang.

Psalm 33 is 'n trooswoord in hierdie omstandighede. Die godsvolk word opgeroep om 'n loflied te sing. Opnuut word ons herinner dat die skeppende Woord van God die geweldige hemelruim tot stand gebring het. Alles wat lewe, is afhanklik van God se Woord.

Hierdie wêreldskepper-God is nog elke oomblik wêreldkoning. Vanuit sy hemel bekyk God elke mens elke dag, ook vir ons.

Hoe kan iets vir God verborge wees? Hy het dan ook ons verstand geskape. Elke gedagte, elke oorweging ken God.

Voor hierdie magtige, ewige God word al die groot mag-simbole as nietig beskou. Militêre krag en menslike vernuf kan nie 'n oorwinning verseker nie.

Dit bly die Here wat sorg. Slegs Jesus Christus hou ons in die lewe en kan ons red van die dood.

Enige ander mag is op die ou end tydelik en van verbygaande aard, hoe vreesaanjaend dit ook al mag lyk.

Dit is slegs die Here wat sorg en wat 'n mens in die lewe kan hou.

31 Augustus

Lees Ps 34

Teks: Ps 34:19

Die Here help

Dit is menslik om 'n vergeldingsgedagte te aanvaar. Elke dag kry ons in ons daaglikse lewe daarmee te doen. As jy presteer, word jy beloon. As jy lyf wegsteek of verbrou, word jy gepenaliseer.

So maklik word ons verlei om hierdie soort denke ook in ons godsdienstige lewe toe te pas. As ons goed lewe, sal dit met ons voorspoedig gaan. Of om dit anders te formuleer, as ons teenspoed of rampe ervaar, moet ons maar net in die verlede teruggaan en ons sal 'n sonde ontdek waarvoor ons nou gestraf word.

Teen hierdie vergeldingsgedagte wil Psalm 34 hom uitspreek. Die mens wat regverdig voor God lewe is nie bo rampe of teenspoed verhewe nie. Psalm 34:20 bevestig juis dat die regverdige deur rampe getref word. Maar dan is die hulp en genade van God baie naby.

Dit is eers hierdie hulp en nabyheid van God wat ware geluk vir die mens bring.

Die geluk en vrede in die gemoed bestaan daarin dat die bedroefdes en moedeloses nie meer moedeloos hoef te wees nie, want hulle het die versekering: Die Here hoor hulle hulpgeroep en Hy kan hulle uit hulle benoudheid uithelp.

Sonder verdienste van ons kant het Jesus Christus gesterwe om sodoende vir ons lewe te gee.

Ons mag dus die vrymoedigheid hê om in nood te bid, en die Here sal help. Goddank, die Here Jesus Christus help ons die ewige lewe in.

Die lyding van die regverdige

Die vraag kom dikwels by 'n mens op: Waarom ly die regverdiges? Hoe kan God toelaat dat die regverdige so ly? Hoe kan daar 'n God wees as Hy die dinge toelaat? Wat moet die gelowige se houding wees wanneer teenspoed en lyding op sy pad kom?

Die psalmis in Psalm 35 voel homself in 'n regstryd gewikkel. Sy vyande maak valse aantygings.

Hierdie aangeklaagde kom dan voor God in sy heilige plek. Biddende neem hy sy toevlug tot God as getuie dat die klagtes teen hom tog ongegrond is. Tegelyk beroep hy hom op God as regter om uitspraak te gee in hierdie saak.

Wanneer die vyande beskaam word en tot skande kom, sal dit 'n bewys wees dat God help.

Maar in hierdie ellendige omstandighede waarin die psalmis hom alleen op die wêreld voel, sing hy ook 'n danklied. Hierdie dankbaarheid is getuienis en bewys van die onvoorwaardelike vertroue dat God sy gebed sal verhoor.

Kortliks, in sy bedreiging neem die psalmis sy toevlug tot God, as getuie en regter. Opvallend is die sekerheid waarmee hy die heilsgebeure verwag.

Terwyl hy egter nog in sy nood is, sing hy 'n danklied.

Vir die gelowige vandag bly dit die troos – watter ellende en watter nood – God is groter. Laat ons dan ten alle tye ook ons dank betuig.

Gods trou tot in die wolke

Die inhoud van hierdie psalm besit buitengewone aktualiteit. Dit getuig daarvan dat om in nood op God te vertrou, nie 'n sprong in die duister is nie, maar lewe beteken.

In digterlike taal roep die psalms 'n indrukwerkkende beeld op van die omvang en betekenis van God se goedheid en trou. Hierdie goedheid en trou van God staan in skerp kontras met die opstand en kwaad in die hart en lewe van die goddelose mens, wat in die inleidende verse beskrywe word.

Hierdie kontras tussen goed en kwaad, laat God duidelik uitstaan as die onvergelyklike. Dit geskied veral in die sin dat God duidelik uitstaan as die onvergelyklike. Dit geskied veral in die sin dat God as die verlossende en oordelende God in die geskiedenis ingryp.

Die onvergelyklikheid en trou van God word pragtig besing in die psalm in 'n taal wat almal kan verstaan. In terme

soos hemelhoog, trou tot die wolke, hoogste berge, dieptes van die see, strome van goedheid en nog meer, teken die digter 'n beeld van die goedertierenheid van God 'n beeld waarin die sekerheid van die geloof die oorhand kry oor die weerbarstigheid en kwaad van die goddelose hart.

Dit kom veral duidelik na vore in die laaste drie verse van die psalm. Daar word die sterkte en trou van God doelbewus en duidelik gekoppel aan 'n konkrete daad. God oorwin die goddelose. So was dit nog altyd. Want sy grootste daad van trou was dat Jesus Christus gekom het om sy lewe te gee as 'n versoening vir ons sondes. Dit verklaar ook die trou van God en dit moet geglo word.

3 September

Lees Ps 37

Teks: Ps 37:3(a)

Vertrou op die Here

As ons die boodskap van hierdie psalm in een sin moet beskrywe, kan ons dit doen deur te sê: "Laat jou lewe aan die Here oor". En as ons dan ons teksvers vir vandag daarby dink, het ons die gedagtegang in die psalm vasgevat. Psalm 37 is rigting-aanwysend in ons gekompliseerde lewe.

Daar kom 'n uur in die lewe van elke mens dat die lewe hom wil onderploeg. Dit kan sy lewensomstandighede wees; finansiële, huislike of werksomstandighede. Daar kan ook 'n uur kom dat die sonde jou onderploeg.

Vir 'n geruime tyd het jy miskien weerstand gebied, maar ten slotte laat die versoekinge en verleidinge van die wêreld jou weerstand verkrummel en het jy ondergegaan.

Maar wanneer ons oor ons lewensomstandighede praat, moet ons nie net aan die wêreld daarbuite dink nie, maar veral aan die wêreld hier binne in ons.

Dikwels is die wêreld daarbuite of ons lewensomstandighede nie ons grootste vyand nie, maar onself. Jyself is jou grootste vyand omdat jy opgehou het om op die Here te vertrou en omdat jy lankal nie meer goed doen nie.

Nou het die uitspraak om op die Here te vertrou en goed te doen 'n baie algemene klank, maar dit het 'n heel besondere inhoud.

Want om in verband met die lewe van elke dag op God te vertrou is nie sommer 'n blinde vertrouwe dat alles wel sal regkom nie. Nee, dit is 'n bewuste, opregte, vreugdevolle, bybelse vertrouwe dat die lewende God met die mens en die aarde besig is.

Die bidder in nood.

Dit is veral die psalms dat die roep van die bidder in nood na die hulp van die Here opklink. Psalm 38 is 'n aangrypende voorbeeld hiervan. In hierdie psalm is die digter in die uiterste nood.

Die nood waarin die digter verkeer, is moontlik een of ander siekte en nou word dit deur die vriende van die digter as 'n oordeel van God beskou. Dit voel ook vir hom of God hom verstoot, sy aangesig vir hom verberg. Ja die golwe van pyn en ellende spoel oor hom.

Tog word dit nêrens in die psalm duidelik dat die bidder twyfel aan God nie. Inteendeel, al merk sy oog niks van God nie, weet hy dat God hom hoor. Hy weet dat God hom op die regte wyse en op die regte tyd sal help.

Hoe anders is dit nie soms met ons nie? Hoe dikwels verval ons nie in 'n dowwe berusting van ons omstandighede omdat ons niks daaraan kan doen nie. 'n Berusting wat soms meer lyk op 'n noodlotsaanvaarding asof God niks aan ons toestand kan doen nie.

Nee, as ons so voel, moet ons weer Psalm 38 lees. Want hier in die skrif – en veral in Jesus – het ons die voorbeeld van hoe 'n gelowige mens in tyd van nood kan optree. Die gelowige mens gaan bid sonder ophou, want hy weet dat God hom sal vashou vir tyd en vir ewigheid. Sy arm is nooit te kort om te help nie.

Alle mense is maar verganklik

Hierdie psalm gee uiting aan die diepe besef van die verganklikheid van die mens. Ja inderdaad, alles uit die mens staan in die teken van die verganklikheid.

Hierdie besef dring veral in volle omvang tot die mens deur wanneer hy, soos die digter van Psalm 39 teenoor God te staan kom. Dit is juis hierdie besef wat die ondertoon en agtergrond van die gebed wat die psalmdigter as te ware hortend en stotend tot vorm God rig.

Eintlik fungeer dié besef by die digter as 'n belydenis van sy eie onmag, as 'n openbare bekentenis van 'n lewe wat op sigself geneem, sonder hoop is. So is dit inderdaad met die lewe van die mens. Ook Jesaja vergelyk alle menslike kulture en prestasies met die gras en die blom wat verwelk. Hoe indrukwekkend ons lewe op die aarde ook mag wees tenslotte is dit uitgelewer aan die dood.

Maar teenoor die verganklikheid van die mens en die menslike, staan die onverganklikheid en die onvergelyklikheid van God. Die psalmdigter van Psalm 39, ken hierdie onverganklikheid van God. Daarom kan hy in vers 13 sê: "U alleen sorg vir my".

Met hierdie woorde bedoel hy dat God hom ook sal verlos.

Hierdie woord is ook vir ons waar. Dit is vir ons nog meer waar. Ons het God se verlossingswoord. God se verlossingswoord is terselfdertyd sy verlossingsdaad. Ons het Jesus Christus in wie alles vervul is, in wie die verganklikheid verbygegaan het en die verlossing bewerk is vir alle tye.

6 September

Lees Ps 40

Teks: Ps 40:18

Maar die Here dink aan my

In 'n maklike verteltrant herroep Dawid in hierdie psalm die geleentheid waarin hy tot God gebid het om hulp. Met oorgawe vertel hy hoe God hom uitgered het uit dodelike gevaar. Die Here het gehoor toe hy geroep het. Die Here het hom uit die diepte na omhoog gerig.

Van hierdie redding het hy gaan vertel. Die Here self, sê Hy, het hom 'n nuwe lied in die mond gelê. Daarom dat hy die lesers oproep om hulle vertrou in die Here te stel en nie na skingode te roep nie.

Soos wat die psalm vorder, word dit egter duidelik dat die digter, soos te vore, weer in die nood is. "Ramp op ramp het my oorval, my ongeregthede het my ingehaai", verklaar hy in die dertiende vers. Onmiddellik daarop vervolg hy: "Here red my tog asseblief". Aan die einde van die psalm vind hy berusting in sy oortuiging dat die Here aan hom dink.

Here dink aan my! Juis hierdie woorde maak Psalm 40 'n merkwaardige psalm. Hierdie woorde sou eenmaal weer deur 'n mens in sy nood gebid word. Ja, dit was die gebed, die pleitrede van die mee-gekruisigde moordenaar op Golgota. En die Here Jesus het aan hom gedink.

Die Here dink aan my 'n versekering waaraan die mens kan vashou, 'n woord wat krag en sterkte gee. Die Here dink aan my of anders gesê: Die Here sorg vir my. Hy dink aan ons en solank dit die geval is, het ons nie nodig om te vrees nie.

7 September

Lees Ps 41

Teks: Ps 41:5(a)

Here, wees my genadig

Psalm 41 is duidelik 'n gebed 'n gebed van 'n siek man, moontlik 'n koning, wat omring is van vyande. Daarby is hy eensaam.

Selfs sy beste vriend het hom in die rug gestee. Sy toekoms is uitsigloos en leeg.

In sy benarde omstandighede bid hy: Here, wees my genadig.

Van voor tot agter is hierdie psalm voor ons, besig met een groot werklikheid: God se genade. Die digter leef net van een ding en dit is die genade wat hy ontvang. Luid en breed roep hy dit ook uit: "Aan die Here, die God van Israel kom die lof toe in die allerverste toekoms".

Hierdie psalm gryp 'n mens in die hart. Want as daar een ding is, wat die moderne mens weier om van te lewe is dit van genade. Nee, dit is die begeerte van die mens, van u en my, om onself te verlos deur ons eie verdienste dit terwyl God dit aan ons uitdruklik sê: My genade is vir jou genoeg!

By die lees van hierdie psalm word dit gou duidelik dat die besoekers van wie die psalmdigter praat, heel anders oor sy lewe oordeel as wat God dit doen. En God se oordeel is anders omdat Hy in liefde oordeel. Uit hierdie liefde spruit voort, dat God hom in sy genade aan ons openbaar as 'n erbarmende vergewende vader.

Die psalmdigter is bewus van sy eie onwaardigheid, hy ken sy ellende. As hy dan bid om genade, bid hy eintlik om versoening, om genadige vergewing van sonde.

Ons, ons kan ook nie, bewus van ons eie swakhede en onwaardigheid anders as die digter bid nie. Daarom moet ons altyd weer bid vir die goddelike genade wat werklik aktief, handelend is, en waarvan ons lewe.

8 September

Lees Ps 42

Teks: Ps 42:12

Van God verlate?

Psalm 42 is 'n pragtige voorbeeld van die geloof en vertroue van 'n mens wat in sy gemoed weet dat God bestaan al kry hy swaar en al voel hy verlore.

Hierdie psalm is skynbaar gedig terwyl die digter in balingskap is. In die grootste ellende, eensaamheid en verlange roep die digter na die teenwoordigheid van God. Ja "soos 'n wildsbok smag na water, so smag ek na U o God".

Die psalmdigter wat hier aan die woord is, is in groot nood. Maar sy grootste nood is dat God skynbaar nie antwoord op sy hulpgeroep wat hy dag en nag uitstort nie. In vers 11 klink die pynlike: "Dit sny deur my hele wese as my teëstanders my spot: Waar is jou God?"

Hy kry geen antwoord nie, hy weet nie waarom God afwesig bly nie, maar hy hou aan met pleit by God: "Net U is my skuiling my God".

Juis dit, is die diepste verskil tussen die gelowige wat glo in God, wat op Hom vertrou en die wat sê dat God vir goed dood is. Die psalmdigter hou aan om met God te worstel oor sy skynbare afwesigheid. Hy voel dit aan sy lyf maar hy glo dat God sal antwoord.

Ook Jesus het eenmaal met hierdie Godverlatenheid geworstel: "My God, my God, waarom het U My verlaat?" Ook Hy het teoreties geen antwoord op sy vraag gekry nie – maar wel dié wonderlike belewenis dat God Hom op die derde dag opgewek het uit die dood om so tot vandag toe, in 'n nuwe daad van liefde, die Godverlatenheid te beëindig en vir ons 'n nuwe gemeenskapsverhouding op die aarde te vestig. Hy sal ons nooit verlaat nie.

9 September

Lees Ps 43

Teks: Ps 43:4

Die altaar van God

Die digter van Psalm 43 verkeer nie in gelukkige omstandighede nie. Die volk van God is in ballingskap weggevoer, omdat hulle hulle God vergeet het.

Maar God het hulle nie vergeet nie. Deur dié ballingskap skenk God hulle geleentheid tot selfondersoek oor hulle verhouding met Hom.

En soos die psalmdigter moet ons ook soms in alleenheid worstel, soekende na God, om Hom weer te kan vind; smeekgebede tot Hom rig om ons te vergewe dat ons Hom vergeet het; self die vraag beantwoord, waarom ons so gebuk moet gaan onder al die verdrukkinge van alleenheid en droefheid.

Ja, 'n selfondersoek sodat jy weer in gesprek met jou God kan tree. Want dit is al wat God van jou verwag: die regte kommunikasie-verhouding van 'n kind teenoor sy Vader.

Dan smee ons weer saam met die psalmdigter: "Stuur u lig en u waarheid, laat die my lei. Dat ek kan ingaan na die altaar van God." Ja versterk my geloof Vader, sodat ek weer kan opgaan na u woning, na u altaar van aanbidding en dankoffer.

Watter groot lig en waarheid het God nie vir ons gestuur nie. Die volle lig en waarheid – Jesus Christus.

Daar by die offeraltaar, vind ons God weer. By die offeraltaar is God aanwesig en vind ons sy liefde en genade. Daar weerklink sy versoening vir ons, deur Jesus Christus.

Dan is ons ook nooit alleen nie, tot in ewigheid.

Ons hulp en bevryding

God het sy volk vergeet, so kla die psalmdigter. Die toestand waarin hulle nou leef, is net ellende en verdrukkinge, in vergelyking met wat hulle voorvaders ondervind het.

Dit maak hom so verbitterd teenoor God. Hy kan geen verskil sien tussen hulle verhouding met God en die voorgeslag se houding teenoor God nie. Die huidige geslag roem God nog steeds net soos die voorgeslag.

Nogtans lyk dit of God sy volk verstoot en as waardelose vee goedkoop verkoop. Hulle verdien dit nie. Hulle word onskuldig 'n voorwerp van vernederende smaad en bespotting. Want hulle is nie ontrou teenoor die verbond wat met hulle voorvaders gesluit is nie. Daarom die krasse woorde: "Ontwaak! Waarom slaap U, Here? Word tog wakker!"

Maar dit help nie om te roem op die geloof van die voorvader nie. Ons kan ook nie verwag dat God ons moet lei, beskerm en bewaar in ons situasie aan die suidelike punt van Afrika, op grond van ons voorvaders se geloof nie. God verwag van ons dieselfde geloof, indien nie nog dieper nie.

Die psalmdigter begin dan ook besef dat hulle verhouding nie dieselfde is nie. Hy erken dat hulle skuldig staan teenoor God, in sy smeekgebed: "Staan op tot ons hulp en verlos ons."

God sal vir ons volk dié God wees, as ons as volk ook vir Hom 'n volk is – deur alleen in Hom te glo as ons God en vader, in volle gehoorsaamheid aan Hom as ons beskermmer.

Hy is ons koning

Op die oog af lyk die psalm na 'n koninklike bruilofseremonie. Tog beeld hierdie sermonie die bruilofslied uit van die Messias wat kom as die bruidegom-koning en die bruid, die kerk wat na Hom toe kom, om só saam te kan woon in die ewige paleis.

Ja, die magtige ewige Koning kom om sy volk te verdedig teen hulle vyand – Satan. Sy pyle is skerp en dodelik en deurboor tot die dood toe.

Deur God se seën het Jesus Christus dan ook die stryd aangeknop vir die waarheid en vir die reg van die hulpeloses. Hy het ons uitgeruk uit ons ellende en ons bevry van die dood. Gesete aan Gods regterhand regeer Hy nou as die oppermagtige, wat die reg liefhet en die onreg haat.

Hy is dus koning oor die hele wêreld, want aan Hom is gegee alle mag in hemel en op aarde. Daarom verwag Hy ook

dat elke knie voor Hom sal buig. Maar buig elke knie voor Hom?

Daar is baie ongehoorsame bruide wat agter ander konings, met hulle verleidelike geskenke, aan hardloop. Hulle wil nie afskeid neem van wat hulle, as mense, is nie. Hulle wil nie deel vorm en alleen behoort aan die volk en familie van die ewige koning, ook hulle koning, Jesus Christus, die bruidegom nie.

Hoe kán die koning se naam dan vermeld word van geslag tot geslag, sodat die volke Hom kan loof vir ewig en altyd?

12 September

Lees Ps 46

Teks: Ps 46:11

Laat ons erken: God is God

Ons is altyd so bekommerd en besorgd oor die toekoms. Ons sien altyd net die donkerkant van die lewe raak. Hoekom is dit so?

Omdat in plaas daarvan dat vanuit die geloofslêwe na die wêreld gekyk word, daar vanuit die wêreld na die geloofslêwe gekyk word. Ja, nie vanuit die oog van God na die wêreld nie, maar vanuit die oog van die wêreld na God. Dan móét alles duister lyk, want ons kyk deur 'n blinde oog wat ons niks kan waarborg nie.

Maar, Psalm 46 se boodskap is! Kyk met die oog van God na die wêreld en die duisternis sal dagbreek word. Die wêreld is nie ons toevlug en beskerming nie, maar God alleen. Hy was nog altyd bereid om te help in nood, omdat Hy die wêreld regeer.

As wêreldregeerder het Hy 'n doel met die wêreld. Dit is om die einddoel van die mens in Jesus se weerkoms te bewerkstellig. Ons oog moet daarom daarop gerig wees.

Watter veranderinge ookal in die wêreldgeskiedenis plaasvind, is die gevolg van God se goddelike proses en verloop vir die eindskepping. Psalm 46 sinspeel dan ook op die jare en dae voor die eindtyd. Maar die psalmis se oog is gerig op die Godstad – die Paradys.

Laat staan dus al die duisternisse en weet dat God, God is. Erken en glo dat sy Naam Immanuel is – God met ons tot in ewigheid, deur Jesus Christus ons ewige Verlosser uit ál ons nood.

13 September

Lees Ps 47

Teks: Ps 47:10

God vergader sy volk

'n Koning het altyd onder groot vreugde en gejubel sy troon bestryg. Met dieselfde beskrywing besing Psalm 47 God se ewige

troonbestyging. Alle nasies en volke moet juig oor die koningskap van God want Hy is die koning en heerser oor al die volke van die aarde.

Daar is voordele om onder gesag van Hom te staan. Soos wat 'n aardse koning beloftes maak, het die hemelse koning ook beloftes gemaak. Wat behels hierdie voordele en beloftes?

Wie God eerbiedig as dié koning van hemel en aarde, word deur God versamel as sy volk. Verder word hulle geseën met die verbond wat God met Abraham, die vader van al die gelowige volksgenote, gesluit het.

Ons word dus uitverkies, soos wat God Abraham uitverkies het. Ons word in werklikheid herskep tot God, wat sy liefde en genade aan ons wil skenk. Hierdie herskepping het ook 'n volle werklikheid geword deur Jesus Christus.

Sodoende word ons deel van God se volk en deel ons ook aan die verbondsooreenkoms, naamlik dat God ons God en hemelse koning sal wees en bly tot in ewigheid.

Daardeur waarborg Hy, deur Jesus Christus, ons deelgenootskap aan die hemelse ryk, as ons Hom besing as óns koning.

14 September

Lees Ps 48

Teks: Ps 48:15

God is ons God

In Psalm 48 besing die pelgrims God as die Koning. Al dreig die wêreldmagte teen God se stad en trek die vyande op teen God se volk – God, hulle koning, is daar op die heilige berg Sion om die mag te verbreek.

Die pelgrims het daarvan gehoor maar nou kan hulle dit ook sien. Die paleise en tempels van aanbidding staan nog. Hulle kan nie anders as om God te loof en te prys vir sy groot dade nie.

Die pelgrims moet dit ook gaan verkondig, sodat die volgende geslag dit kan hoor en in God kan glo, kan glo dat God vol geregtigheid, liefde en genade is; dat Hy sy reg as koning uitoefen.

Soos die pelgrimsreisigers gehoor en gesien het, hoor en sien ons nog elke dag dat God ons God is, vir ewig en altyd. Daarom moet ons dit ook aan die volgende geslag oorvertel.

God is ons God. Hy bly onveranderlik dieselfde. Soos wat die pelgrimreisigers se lewe verder tot aan die dood, 'n pelgrimreis onder God se leiding en genade was, só ook ons pelgrimreis.

So ook ons volgende geslag se reis as God se groot dade aan hulle vertel word.

Ons gaan almal dood, maar . . .

In Markus 8 word gevra: "Wat help dit 'n mens tog om die hele wêreld as wins te verkry en sy lewe te verloor. Want wat sal 'n mens kan gee in ruil vir sy lewe?"

Ons aardse goedere en besittings gaan ons die dag met ons dood niks baat nie. Ons sal nie dan vir God kan sê: My Vader, kyk wat besit ek alles op aarde nie. Neem dit vir U in ruil vir my ewige lewe nou by U.

Ons het 'n ander losgeld nodig vir ons ewige lewe by God 'n losgeld wat ons self nie kan betaal nie. Ons teksvers gee die antwoord: "Maar God sal my siel loskoop van die mag van die doderyk, want Hy sal my opneem."

Alleen deur die navolging van Jesus Christus, ons enigste Verlosser, in volle gehoorsaamheid word ons verlos. In Markus 8 stel Hy dit soos volg: "As iemand agter My aan wil kom, moet hy homself verloën, sy kruis opneem en My volg. Want wie sy lewe vir homself wil behou, sal dit verloor."

Ons behoud lê dus nie in die handhawing van onself nie. Want God staan met sy beloftes van genade nie agter ons eie pogings van handhawing nie. Hy staan alleen agter diegene wat hulleself oorgegee het aan God.

God alleen beklee alle mag om die doderyk te oorwin, ter wille van ons, deur Jesus Christus. Maar die wat vertrou op hulle vermoë en hulle beroem op die grootheid van hulle rykdom vertrou en beroem hulle op niks.

Die mense kon nie vir God sorg nie

Psalm 50 beskryf 'n hofsak waar die Here die aanklaer en die regter is. Die aangeklaagde is die volk Israel. Die Here kla hulle aan omdat hulle diens aan Hom so oppervlakkig geword het. Israel reken dat die Here met hulle brandoffers tevrede gestel kan word. Hulle reken selfs dat hulle die Here moet kos gee. Maar die Here maak Homself nou weer aan hulle bekend as die almagtige God. Hy word nie deur die mense se presente aan die lewe gehou nie. Selfs al sou die mense ophou om dankoffers aan die Here te gee, sal die Here nog sy werk kan voortsit op die aarde.

Jesus het vir ons sonde kom sterf. Selfs al sou ons mense ophou om geld aan die kerk te gee, sal Jesus se genadewerk nog geldigheid vir die gelowiges hê. Die belangrikste offer wat die Here van ons vra is nie ons uiterlike gawes nie. Die Here eis dat ons Hom moet eer en dat ons respek aan Hom moet betoon.

Ons moet goed weet met wie ons te doen het. Die Here is 'n almagtige God wat nie van ons mense afhanklik is nie. Ons is van sy genade en liefde afhanklik. God het bewys dat Hy ons baie liefhet en dat Hy vir ons wil sorg. Ons moet die Here opreg dien en Hom loof en dank vir al sy genade.

17 September

Lees Ps 51

Teks: Ps 51:19

Die mens is 'n sondaar

Die digter het oor al sy sonde berou. Hy besef dat hy 'n slegte mens is en dat hy voor God skuldig is. As die Here hom sou veroordeel, sou hy dit beslis verdien het. Dit is nie net sy huidige sonde wat hom so ongelukkig maak nie – hy is as 'n sondaar gebore. Dit is in sy aard om so sleg te wees. Hy weet dat hyself niks aan sy verlore toestand kan doen nie. Hy kan homself nie van die Here se straf red nie. Daarom roep hy tot die Here om hulp. Hy glo dat die Here hom van sy sonde kan reinig. Hy weet dat die Here 'n gebroke mens nooit sal verwerp nie. As ons berou het sal die Here ons nie wegstuur nie.

Op 'n baie verrassende wyse is die digter se hulproep om genade verhoor. God het sy Seun na die wêreld gestuur om ons straf op die sonde te dra. Dié gebeurtenis is die verhoring van al ons sondaars se gebede. Want die dood van Jesus Christus reinig al die gelowiges van hulle sonde. Ons moet berou teenoor God betoon oor die dinge wat ons verkeerd doen – en oor ons sondige aard. Die Here sal 'n verslae hart nooit verag nie.

18 September

Lees Ps 52

Teks: Ps 52:4-6

God alleen regeer

Die mag wat in die hande van goddelose mense is, verwar ons Christene dikwels. Dit lyk asof die godloënaars en die bedrieërs oor die aarde heers en nie God self nie. Hier word veral oor die mag van die goddelose mense se tonge gepraat. Die tong is 'n ledemaat wat selfs die dood van 'n medemens tot gevolg kan hê.

Ons word ook vandag met miljoene woorde gebombardeer. Soveel daarvan het ten doel om ons te vernietig. Dit is ook nie net die woorde van ons buitelandse vyande nie. Ook die dinge wat ons in ons eie land lees en hoor, kan tot ons ondergang lei. Die valse waardes wat aan ons voorgehou word, kan baie skade aanrig. Sedeloosheid wat goedgepraat word, verlei ons om God se gebod te vergeet.

Die Here waarsku egter dat ons nie deur die leuenaars en hulle skynbare mag verwar moet word nie. Spoedig sal Hy

hulle veroordeel. Dan sal dit blyk dat die egte en ware woorde die van God was. Die mag en heerskappy en eer behoort aan God alleen. Daarom mag ons nooit twyfel nie. Daarom moet ons die Woord van God as die hoogste gesag respekteer.

19 September

Lees Ps 53

Teks: Ps 53:3

Ons moet God ken

Die mens se verstand en die mens se kennis word in die psalm bespreek. Van al die dinge wat 'n mens kan ken, beskou die digter die kennis van God as die enigste wat die moeite werd is. Wanneer God na die mense kyk, beoordeel hy nie ons oulike prestasie nie. Dit is nie die belangrikste dat ons soveel kennis van die aardse dinge het nie. God beoordeel ons gedrag. Die regte gedrag is 'n gevolg van ons kennis van God. As ons die Here ken, sal ons reg probeer lewe. Dan sal ons sy wil in ag neem. As ons God ken, word ons deur die Here as wys en verstandig beskou. As ons na die Here se wil vra en daarna streef om kennis oor God te bekom – sal ons wys wees.

Ons leef in 'n tyd waar kennis en ons verstandelike vermoëns baie hoog geag word. Maar al die dinge wat ons aanleer en bestudeer, is vergeefse kennis as ons aardse lewe beëindig word. Die kennis wat ons egter van God het, kan tot ons versoening met God lei. Dit het waarde tot in ewigheid.

20 September

Lees Ps 54

Teks: Ps 54:7

Ons kan vir ons vyande bid

Die vyande van hierdie digter is vreemde mense en magtige heersers. Hulle is mense wat geen respek vir God het nie, daarom is hulle so vol haat teenoor die digter.

Hy smee die Here om sy gebed te verhoor en sy vyande te vernietig.

Met die koms van Jesus Christus het ons so 'n groot genade van God ontvang, dat ons nie meer die Here se toorn op ons vyande hoef af te bid nie. Soos Jesus Christus, kan ons selfs om genade vir ons teëstanders bid. Die Here kan ons van ons gedugste vyand verlos, want Hy het ons van die sonde en die straf daarop gered. Ons hoef nie paniekerig weg te vlug van ons haters nie – die Here red ons van die kwaad. Hy red ons van die helse pyne in die lewe hierna. Ons moet eerder oor ons verhouding met God bekommerd wees as oor ons teëstanders. Hulle kan maar net ons liggame vernietig, maar by God berus ons lewe in die ewigheid hierna.

Die Here red ons selfs van ons vriende

Psalm 55 is 'n klaaglied. Die digter hef so 'n lied aan omdat sy eertydse vriende nou sy vyande geword het. Juis die feit dat hulle eers goeie vriende was, maak die saak so moeilik. Hy vrees hulle vyandigheid en sou graag daarvan wou wegvlug. Hy kan hulle houding nie begryp nie, want hy het in vrede met hulle gelewe. Sy vriende veins nog vriendskap terwyl hulle hom ondergrawe en bedrieg. Hulle woorde klink aangenaam, maar dit is so gevaarlik soos 'n tweesnydende swaard.

Dit is tot God dat die digter egter sy toevlug neem. Die Here ken hom en luister na sy klagtes. Die Here sal sy goddelose vyande straf.

Met die koms van Jesus Christus het die versugting van hierdie digter en in werklikheid van alle mense in vervulling gegaan. Jesus Christus het ons van ons grootste vyand, die dood, kom verlos. Ook vir óns is God nou 'n toevlug – selfs al draai ons grootste vriende teen ons. Die Here is ons verlosser uit alle ellende. As ons ons sorge op die Here werp, sal Hy ons staande hou. Hy sal die regverdige nie laat wankel nie.

Net die Here kan ons red

Psalm 56 is geskryf terwyl die digter baie vyandigheid ervaar het. Sy vyande vertrap en verdruk hom. Die hele dag lank veg hulle teen hom. Hulle doen enige ding om hom kwaad aan te doen. Hulle verdraai sy woorde en soek na 'n geleentheid om hom dood te maak.

In hierdie nood roep die digter tot die Here om hulp. Net die Here kan hom van hierdie onregverdige vyande red. Sy verbondenheid aan God is 'n pantser en 'n beskutting teen sy vyande. Omdat sy verhouding met die Here so innig is, sal hy nie vir mense bang wees nie.

Die Here ken hom baie goed – so goed dat die Here sy tranes tel en in 'n boek opskryf. Die digter weet dat die Here hom sal red. Hy het dan ook 'n gelofte aan die Here gedoen en 'n offer aan Hom belowe. Die Here het sy siel van die dood en sy voete van struikeling gered.

Ons land se vyande pas dieselfde taktiek toe as die digter se teëstanders. Hulle verdraai ons woorde en hou ons fyn dop en soek 'n geleentheid om ons dood te maak. Ook vir ons is daar slegs een toevlugsoord en dit is die Here. Hy heers oor die wêreld en Hy ken ons almal baie goed. As dit sy wil is dat ons gered sal word, sal geen vyandelike mag ons kan oorwin nie.

Selfs al gaan ons liggame ten gronde, kan ons nogtans die Here loof. Hy het deur Jesus Christus ons siel van die dood gered. Selfs al sterf ons is ons nog veilig by God. Ons sal by die Here lewe, by die bron van alle lewe. Maar dan moet ons nie vergeet om ons skuld teenoor die Here en ons geloof in die Here te bely nie.

23 September

Lees Ps 57

Teks: Ps 57:8

My hart is gerus

Ons leef in 'n wêreld van oorloë en gerugte van oorloë, ekonomiese probleme en geestelike verval. Dit is alles dinge wat ons onrustig maak. Tog leer die heilige Skrif ons dat ons geloof en vertroue moet hê. Ons moet gerus wees en selfs sing en psalm-sing. Dit moet ons doen asof God ons reeds uit ons nood en ons ellende gehelp het.

Dit is wat die digter van Psalm 57 gedoen het. Terwyl hy hierdie psalm gedig het, was hy in gevaar gewees. Tog kon hy ten spyte van die gevaar en ten spyte daarvan dat hy oor sy lot kla nog in dieselfde asem sê: "My hart is gerus o God . . ." Dit kan hy alleen doen omdat hy in die geloof seker is dat God hom sal help. Die woorde "my hart is gerus" word in ons teks herhaal tot versterking van sy geloofsekerheid. Daarom is daar ook blydskap en kan daar gesing word.

Nou kan ons vra: Waar kom hierdie geloofsekerheid dan vandaan? Sy geloofsekerheid kry hy vanweë die voortdurende kontak wat hy met die Here sy God het. Hy het met die Here gewandel en in sy omgang met Hom het hy ook ervaar dat die Here alles wat Hy beloof, ook doen.

In die lig van hierdie lied en veral in die lig van die belydenis wat Dawid in ons teksvers uitspreek, moet ons ook na onself kyk. Ons moet ook vir onself vra: Hoe is dit gesteld met ons vertroue op God en ons geloofsekerheid? Leef ons in hierdie onsekere tyd ook ons geloof uit soos wat Dawid dit gedoen het?

24 September

Lees Ps 58

Teks: Ps 58:12(a)

Daar is 'n beloning vir die regverdige

As ons hierdie psalm met die voorafgaande paar psalms vergelyk, merk ons op dat die tema in almal byna dieselfde is. In die eerste deel van hierdie psalm kla Dawid net soos in die paar vorige psalms oor sy vyande wat onregverdige vonnisse vel. Hy noem hierdie onregverdige regters "gode". Dit is nie duidelik wie hy bedoel as hy van die "gode" praat nie.

Verder merk ons op dat die digter self nie 'n oordeel uitspreek oor hierdie mense wat so onregverdig optree nie. Hy laat dit aan God oor om met hulle volgens hulle daade te handel. Wat vir Dawid belangrik is, is dat hy op God moet vertrou en moet glo dat Hy hom van sy vyande sal verlos.

Al lyk dit soms of die onregverdige gaan seëvier en die geloof van die regverdige geen sin en betekenis het nie, sal die mense tog uiteindelik moet erken: "Gewis daar is vrug vir die regverdige". Dit wil sê: Daar is vrug vir die mens wat in die gerig van God kan bly staan.

Hierdie mens is nie 'n sondelose nie, maar iemand wat in die geloof vashou aan die God van die verbond en die genade. Vir so 'n persoon is daar 'n beloning naamlik die ewige lewe wat aan hom in Jesus Christus geskenk word.

25 September

Lees Ps 59

Teks: Ps 59:3

Jesus Christus is ons enigste verlosser

In hierdie psalm is 'n gelowige aan die woord. Dit is iemand wat in God glo. Omdat hy glo, vertrou hy ook dat God hom uit die gevaar waarin hy verkeer, sal verlos.

Die digter sien homself as iemand wat onskuldig vervolgd word deur sy teenstanders wat hy bloeddorstige manne en werkers van ongeregtigheid noem. Daarom neem hy sy toevlug tot die Here sy God en soek by Hom beskerming. Hy neem sy toevlug tot dié God wat hy homself met die woorde "my God" gelowig toeëien. Hy is die een van wie hy sy hulp verwag en van wie hy volgens die genadeverbond ook hulp mag verwag.

In hierdie psalm bely die digter sy onskuld. Sy bedoeling hiermee is egter nie om te sê dat hy sonder sonde is nie. Hy wil alleen bely dat hy geen misdaad gepleeg het wat tot vervolging aanleiding kan gee nie. Hiervan is die digter so oortuig dat hy homself voor die Here stel en uitroep: "Red my van die werkers van ongeregtigheid en verlos my van die manne van bloed". Hiermee bely die digter ook dat hy homself nie kan red en verlos van die mag van sy teenstanders nie.

Ook ons kan onself nie verlos nie. Daarom het Jesus Christus gekom om ons te verlos. Glo en bely ons dit nog?

26 September

Lees Ps 60

Teks: Ps 60:14(a)

In God sal ons kragtige daade doen

In hierdie psalm waarin ons teks voorkom, kom ons onder die indruk dat hier iemand aan die woord is wat die leier is van 'n volk wat onder swaar beproewinge verkeer. Dit blyk dat Israel 'n groot nederlaag gelei het. As gevolg van die nederlaag ver-

keer die mense in 'n neerslagtige stemming waartydens hulle hulle klaagliedere en hulle smeekgebede voor God lê. Ten spyte van hulle stemming is hulle in staat om verby die onmiddellike gebeure te kyk en God agter hulle te sien.

Hulle weet dat hulle deur God in sy toorn verwerp is. Tog lei hierdie gebeure nie tot twyfel in God nie maar kom tot uitdrukking in die gebed. Dit wys hoe diep gewortel hulle geloof in God is.

Wanneer ons swaar beproef word, is die geloof die enigste middel om enige teenstand te oorwin. Die geloof in God oorwin alles. Dit oorwin nie alleen die mens se twyfel nie, maar weet ook verseker dat God se belofte met hom die waarborg van vervulling saamdra. Hierdie geloof word gegee aan elkeen wat bid sonder om te twyfel. Elkeen wat hom in die gebed tot God wend en onder alle omstandighede aan Hom bly vashou ontvang krag. Dit is ook die mens wat kragtige dade doen.

"In God sal ons kragtige dade doen". Dit is die woorde van 'n gelowige. Ook wanneer hy deur diep waters van beproewing moet gaan.

27 September

Lees Ps 61

Teks: Ps 61:4

Die Here is my toevlug

Toe Dawid hierdie psalm gedig het, was hy waarskynlik baie ver van Jerusalem af gewees. Hy was sover van Jerusalem en van sy plek van aanbidding af gewees dat hy ook voel dat hy ver van God af verwyder is. Hierdie verwydering gryp hom aan en laat sy hart beswyk. Tog besef hy ook dat hy nie heeltemal hulpeloos is nie en daarom wend hy hom in sy smeking en gebed tot die God by wie hy weet dat hy skuiling sal vind.

In ons teksvers blyk dit dat die digter oor sy gevoel van eensaamheid en skeiding van God gekom het, want hy het sy toevlug by God gevind. Hy het by Hom beskerming verkry. Hy weet dat hy in die huis van die Here net so beskerm is as in die sterk torings van 'n vesting. Daarom is dit sy wens dat hy altyd daarin as 'n gas van die Here mag woon. Dit is ook sy begeerte dat hy nooit die gemeenskap met God, wat hy nou ervaar, sal verloor nie.

So gebeur dit ook in ons lewens dat daar tye kom wanneer ons eensaam en verlate voel. Dit voel asof God ver van ons af is. Tog weet ons ook dat ons nooit werklik alleen is nie. Dit weet ons alleen deur Jesus Christus wat eenmaal aan die kruis deur God verlaat is, sodat ons nooit weer deur Hom verlaat sal word nie.

My siel is stil tot God

Teenoor die digter van hierdie psalm, naamlik Dawid, staan ryk en magtige teenstanders. Hulle is oënskynlik vriendelik, maar agteraf soek hulle sy lewe om hom dood te maak. Hulle aanvalle het hom so uitgeput dat hy in die gevaar verkeer om onder hulle druk te swig.

Sy belydenis: "My siel is stil tot God" ontstaan uit die midde van hierdie beproewing. Hierdie belydenis is die vrug van sy worsteling met God in die gebed. Hy het opgehou om te dink aan sy hartseer en sy beproewing en sy gedagtes geheel en al op God gerig. Hy sien niks en niemand meer nie behalwe God wat sy helper is, sy rots en sy rotsvesting. Daarom is sy siel nou stil tot God.

Die eerste gedeelte van ons teksvers kan ons ook vertaal met die volgende woorde: "My siel is stil as hy op God alleen gerig is". As ons hierdie teks so vertaal kan ons sien wat die teenwoordigheid van God vir die aanbiddler beteken. Dit beteken dat hy afstand gedoen het van die gedagte om by mense sy hulp te soek maar wel by God. Daarom is sy bestaan gebou op sekerheid en hoop, op veiligheid en vertroue. Daarom het "sy stil wees" ook vir hom 'n bron van nuwe krag geword.

Vir ons wat gelowiges is, is hierdie Dawidsgesindheid 'n groot troos maar ook 'n aansporing om ons lewe na die eis van Gods Woord in te rig.

Kennis lei tot belydenis

Die geloofsvertroue wat in die vorige twee psalms uitgespreek is, bereik hier 'n hoogtepunt. Net soos in Psalm 61 is die digter hier 'n vlugteling ver van die heiligdom af. Daarom verlang hy ook na die gevoel van nabyheid aan die Here soos hy dit in die heiligdom ervaar het.

Ons merk op dat Dawid, ten spyte van die gevare waarin hy verkeer, nie moed verloor nie. Inteendeel, hy wend hom tot die Here sy God in die gebed. Dawid smeek die Here nie net om hom uit sy ellende te verlos nie, maar hy doen ook 'n belydenis. Hy bely dat die Here sy God is.

Hierdie belydenis kan Dawid alleen doen omdat hy die Here ken. Hy ken Hom as die een wat vir hom goed is en hom ook help wanneer hy deur sy vyande vervolgd word. Hierdie kennis lei tot die geloof waardeur hy die vaste oortuiging het dat God hom genadig is en die beskermmer is van sy heil. Dit het die begeerte in sy hart laat ontstaan wat hom vurig en voortdu-

rend na sy genade laat verlang. Sy verlange is veral groot omdat hy ver van sy land en ver van die heiligdom af is. Hy verlang ook na God omdat hy weet dat hy homself nie kan help nie en die Here sy God sy enigste helper is.

So is God in Jesus Christus vandag ook nog ons enigste helper. Al wat God van ons vra is dat ons Hom altyd sal ken en sy Naam sal bely.

30 September

Lees Ps 64

Teks: Ps 64:11

Wêreldse laster en die gelowige

Die digter van hierdie psalm word bedreig deur baie vyande. Sy vyande is buitestanders wat lasterlik is en hy as gelowige moet hom verdedig.

In verse 4-7 beskryf die digter hoe die ongelowige woorde gebruik wat dieselfde effek as oorlogswapens het. Hulle lasterlike woorde is soos swaarde en pyle en daarom "bitter woorde". Hulle beraam planne en bedink listige aanslae op die geloof en vertroue van die gelowige mens. Die vyande is ook oortuig dat niemand hulle sien nie.

Maar wat nou so opvallend is in verse 8-11 is dat die digter nie met dieselfde wapens terug veg nie, maar hy vlug na God toe. Hy het die versekering van goddelike vergelding. Dit wat die vyand die digter toegedink het, kom nou oor hulle. Net so plotseling as wat hulle gemeen het om die opregte te tref, net so plotseling word hulle getref. Van voor en van agter word hulle deur God omsingel.

Hierin lê die blydskap en roem van ons teksvers. Hy wat by God skuil, vrees nie die lasterwapens van die vyand nie, al is hulle hoe gevaarlik en slinks.

Paulus en Silas sing lofliedere terwyl hulle in die gevangenis sit. In die hele Nuwe Testament kan ons hierdie loflied teenoor God hoor. Die gelowige wat by God skuil, hoef nie die wêreld se laster te vrees nie, want sy blydskap en roem is in God – die antwoord op die laster van die ongelowiges.

1 Oktober

Lees Ps 65

Teks: Ps 65:3(a)

God die hoorder van ons gebed

Hierdie psalm is 'n loflied. Dit was blykbaar bedoel om deur die volk gesing te word as 'n danklied om die Here te loof vir die uitkoms wat die reën gebring het na 'n groot droogte. Maar die psalm sing ook verder van die mag van God wat oor alles uitstrek (vers 9).

Die digter druk nie net sy eie gevoelens uit en dié van sy mede gelowiges nie, maar hy doen dit ter wille van "alle vlees".

Hy weet dat dit vir die mens onmoontlik is om op eie krag ontslae te raak van al sy kwellinge en sondes. Hy weet ook dat die mens vernietig sal word deur die sonde. Maar om jou sondes opreg teenoor God te bely, bring die versekering van die vergewing daarvan.

Soos in die Nuwe Testament, en so ook hier, is die vergewing van sondes noodsaaklik vir 'n ware verhouding met God. Want alleen wanneer God die muur van sonde afbreek wat Hom en die mens van mekaar skei, is die mens se weg tot 'n verhouding met God oop.

In ons teksvers staan daar: "O hoorder van die gebed". Hiermee word te kenne gegee dat God die gebed sonder meer verhoor. Daar staan nie dat Hy net soms verhoor nie, maar net dat Hy verhoor.

Hierdie psalm hou vermaning in asook bemoediging. Ons word vermaan om te volhard in die gebed; om nie traag te wees in ons erediensbywoning waar God ook in die gebed aange-roep word nie.

Hierdie psalm bemoedig ons, omdat ons mag weet dat God al ons gebede verhoor. "Amen", beteken "dit staan vas" dat God alles gee wat sy gelowiges van Hom vra.

2 Oktober

Lees Ps 66

Teks: Ps 66:18

Die skyngebed

Soos in die vorige psalm, het ons hier ook te doen met die gebed – 'n dankgebed. Dit gaan hier om 'n mens wat God dank nadat hy tot God gebed het in sy nood en verhoor is. Hy is dankbaar en daarom bring hy nou dankoffers.

Ons teksvers wil ons daarop wys dat wanneer ons tot God bid om hulp, ons ook weer ons dank moet betuig en offer vir die verhoring van ons gebed.

Maar wanneer ons noukeurig let op wat in ons teksvers staan, sien ons dat God die gebed nie verhoor as die mens by sy gebed ongeregtigheid bedoel het nie. Is dit dan nie lynreg in teenstelling van wat in die vorige psalm gesê is naamlik, dat God altyd ons gebed verhoor nie?

Dit is nie 'n teenstelling nie, want hier praat die digter van 'n verkeerde gesindheid by die gebed. As jou gesindheid nie opreg is terwyl jy bid nie, dan bid jy nie, maar maak of jy bid – 'n skyngebed. Skynwoorde is geen gebed nie en daarom verhoor God dit nie. Dit gaan met ander woorde nie om wat ons in die gebed bid nie, maar dit gaan om die gesindheid waarmee ons bid. As dit nie uit die hart is nie, is die gebed vals. Maar as dit uit die hart is, verhoor God.

Die gelowige weet dat dit God is wat handel. Daarom bid die gelowige ook dankbaar: "Laat u wil geskied", en nie "laat my wil geskied", nie.

3 Oktober

Lees Ps 67

Teks: Ps 67:8

Die onpartydige seën van God

Psalm 67 is 'n psalm oor die seën van God vir mense. Vers 2 is 'n seënwens van Israel en vers 7 beskryf hoe God sy volk seën.

Die verse tussenin verkondig God se heerskappy oor die hele aarde. Hy is God van sy volk, maar ook van al die nasies.

Ons teksvers sê dat God sy volk seën sodat al die nasies Hom kan vrees. Wat het God se seën vir Israel met die ander nasies te doen? Net dit: Sy volk word geseën om die ander tot geloof te bring. God gebruik sy volk om die ander nasies nader te trek sodat hulle by God se volk kan aansluit en hulle sy heerskappy kan erken.

God bedoel nie sy seën net vir sy volk nie, maar vir alle volke. Hy gebruik sy volk sodat ander ook tot geloof kan kom.

Ook die psalmdigter glo dat hierdie seën van God nie beperk sal bly by Israel alleen nie.

Hierdie gedagte is ook in die Nuwe Testament aanwesig. Jesus self het klem daarop gelê dat die seën nie net by die kerk moet bly nie, maar dat dit uitgedra moet word. Vandaar die opdrag: "Gaan maak dissipels van al die nasies".

Die volke sal bly wees (vers 5) "omdat die Here die volke regverdig oordeel en die nasies op aarde lei". Die God van Israel is God van die hele aarde en dus ook van al die nasies en sal hulle regeer.

4 Oktober

Lees Ps 68:1-21

Teks: Ps 68:20-21

Ons lewe is 'n lofprysing

God is die grond van ons bestaan. Soos die grond ons dra wanneer ons loop, so dra God ons in ons lewe dag na dag. Op sigself kan ons eintlik nie bestaan nie, want sodra ons agterkom dat ons begin val en struikel roep ons: "vat my hand".

Die psalmdigter wil hier die trou van God beklemtoon. Elke dag is God dáár. Hy word ook nie moeg om aan sy skepsele nuwe lewe te gee nie; om hulle op te beur en hulle onwiligheid te oorwin nie.

God spreek aanhoudend met die mens totdat hy ook weer durf en wil het. Met ander woorde die hele saak is 'n saak van God. Hy wil in ons lewe wees met die krag en sy heerlikheid en met onbegryplike geduld handel Hy met die mens dag na dag.

Op hierdie manier is God ook ons heil, deurdat Hy ons te hulp kom, want Hy laat vaar nie die werke van sy hande nie. As die mens dreig om ten gronde te gaan, gryp God in, kom Hy by die mens en haal hom uit die afgrond. Die mens kry weer 'n taak naamlik om God te dien. So openbaar God Hom aan die mens en in Jesus Christus aan alle volkere. Hyself is ons heil en die feit dat Hy God is, maak dit vir ons moontlik om mens te wees.

Ons kom in die lewe allerlei knope en strikke teen, of onself word in 'n strik vasgevang. Maar God is 'n God van uitreding. Daarom moet ons alles aan God voorlê, met Hom oorleg pleeg, alles aan Hom oorlaat.

God het selfs die oplossing vir die ergste – die dood!

Christus het deur sy opstanding die dood oorwin – die opstanding van die vlees. Daarom moet ons ook soos die psalmdigter sê: "Geloofd sy die Here", nie net met die mond nie, maar ook met die daad. Dan alleen is ons hele lewe 'n lofprijsing tot God, dag na dag, jaar in en jaar uit.

5 Oktober

Lees Ps 69

Teks: Ps 69:14

Trou en genade van God

In hierdie psalm is die tema: die onverdiende lyding. In 'n groot mate kom dit daaruit voort dat die lyer 'n getuie vir die saak van die Here is.

Hierdie tema van die lydende kneg van die Here word op Jesus Christus toegepas in die Nuwe Testament. Dit is dan ook die rede waarom Psalm 69 in die Nuwe Testament aangehaal word as 'n vervulde Christusprofesie.

Maar die vraag ontstaan nou, waar kan hierdie lydende mens aanklop? Die antwoord is: By die Here alleen. Ons hoor hier die noodkreet van iemand in groot ellende. Ja, hy sink weg in die modder. Hulle soek om hom te vernietig! Hierdie geskreeu om hulp word gerig tot iemand, want ons teksvers vertel ons waar die mens wel hulp kan kry. Daarom is dit nie nodig om in die bloutes in te roep nie, maar in ons nood kan ons ons tot God wend. Met ander woorde ons bid tot God.

Die tema van die lydende kneg in hierdie psalm kan ons in verband bring met die van Christus as lydende kneg in die Nuwe Testament. Daarom kan ons ons hulpkrete tot God stuur in die Naam van Christus. Sy lyding is die gewisse waarborg vir ons verlossing.

"My gebed is tot U, o Here: in die tyd van genade, o God, verhoor my deur die grootheid van u goedertierenheid, deur die trou van u heil!"

Die eenvoud van God en die veelvormigheid van die mens

Die mens is meestal tot net een stemming in staat. Maar in hierdie kort psalm het ons te doen met 'n hele paar stemmings.

Eerstens kry ons 'n kort, driftige roep om hulp (vers 2). Die omstandighede waarin die digter verkeer is haglik; sy lewe word bedrieg.

Dan verwens die digter sy teenstanders. Hierdie verwensing kom nie net in die vloekpsalm voor nie, maar in byna elke psalm. Die vyand wat in hierdie psalm beskryf word, is diegene wat die bestaan van God ontken, dat Hy Homself openbaar het as dié Een wat heil skenk, wat help en red!

God is by hulle nie die God van heil nie, maar die God van die noodlot. By hulle is God gelyk aan die noodlottige gang van dinge. Daarin ontken hulle die openbaring en dat Israel uitverkies is om God op 'n heel ander wyse te ken. Daarin is hulle vyande.

Maar dan kry ons weer 'n heel ander stemming (vers 5).

Die oorsprong van alle bybelse vreugde is dat dit waar is, ondanks alle teenspraak van leuenars en ondanks die feit dat God nie gelyk is aan die noodlottige gang van dinge nie. God het binne getree in die noodlottige gang en Homself betoon as 'n God wat uit nood en dood red.

Die gelowige weet wie God is, wat Hy doen en wat Hy beoel. Daarom die belydenis in vers 6. Die gelowige vertrou op God, nie alleen wanneer dit met hom goed gaan nie, maar ook as dinge verkeerd loop.

So is daar vele stemmings in hierdie psalm maar alles is afkomstig uit die ware Godskennis waarin ons God prys as God van ons heil.

Die goedheid van God is onuitputlik

Die psalmdigter is hier besig om die hoop uit te spreek dat God hom nie in sy hoë ouderdom sal verlaat nie. Vir die goeie opvoeding wat hy van sy kinderjare af van sy ouers ontvang het, deur die goedheid van God, daarvoor wil hy God dank. Dit is in geseënde voorreg om van jou kinderjare af te leer van God en dan wel in die heilige Skrif, waarin die openbaring van God tot die mens van vandag kom. Van kindsjare af leer die mens dat daar niks beter is as om op God te vertrou nie. Die goedheid van God is nie iets wat sommer net kan verdwyn nie.

As God Hom so oor ons ontferm het om ons in ons kindere-jare lief te hê, en ook in ons jeug en as Hy ook sy guns aan ons in ons middeljare betoon, is dit vanweë God se onveranderlikheid nie moontlik dat hy dit van ons sal terughou wanneer ons oud geword het nie. Die goedheid van God is onuitputlik en is na sy wese nie soos die mens aan verandering onderhewig nie.

Daarom kan die mens op God vertrou en sy wonderdade aan die wêreld verkondig. Dit is hier waar die ouers so 'n belangrike taak in die opvoeding van hulle kinders het. Die ouers het die taak om ook aan hulle kinders die goedheid en genade wat hulle deelagtig is, in en deur Jesus Christus, bekend te maak. Dit beteken ook dat die Bybel as 'n geopende boek in die familiekring geken sal word. In die Bybel kan van die goedheid en genade van God gelees word.

8 Oktober

Lees Ps 72

Teks: Ps 72:12

God is die een wat red

Wat hier gesê word, word van die koning gesê. Dit behoort dus tot die taak van die owerheid en van almal wat oor ander gestel is. Dit gaan daarom dat die heil van die Here oor die aarde versprei. Die heil van die Here is veral daarin dat daar reg gedoen word. Die een wat verdruk word, aan hom moet reg gedoen word. Daartoe is die owerheid geroep. Daarom sê Dawid, om die deur-God-verkore-koning beminliker te maak, dat hy nie slegs die hoeder sal wees van reg en geregtigheid nie maar dat hy so mensliwend en barmhartig sal wees, dat ook die ellendigste hulp en beskerming by hom sal vind. Maar die konings op die aarde ag dit benede hulle waardigheid om armes en ellendiges te help – asof dit hulle skade sal aandoen.

Maar daar is een koning naamlik die Messiaskoning en Hy is by uitnemendheid dié een wat weet hoe om reg aan die sondige mens te skenk, selfs ook aan die ellendigste van alle mense. By Hom is daar geen uitsondering nie. As die mens enige idee daarvan kry wat dit beteken dat hy 'n sondaar is, is hy inderdaad een wat geen helper het nie. Maar dan kom die Bybel te voorskyn in sy lewe en in die Bybel tree God na vore. Hy maak Hom bekend as die Een wat die noodduftiges, wat om hulp roep, red. Hy maak alles ongedaan wat die gelowige mens verkeerd gedoen het. Hy het raad met die oormag van sonde. Die gelowige mens word vrygespreek deur die offer van Christus. Jesus Christus beskerm ons nie net teen die tydelike gevaar nie, maar ook teen die verdrukkinge van Satan.

God is my rots

In hierdie teks is daar 'n teenstelling tussen die gebrek wat Asaf in homself bemerk en die krag waarmee God hom toerus. Dit is belangrik dat ons sal dink wat ons sonder God is, want niemand sal so geheel en al op God steun, as juis daardie mens wat sy eie swakheid ontdek het nie. Asaf lê in hierdie vers sy eie nietigheid voor God bloot. Wanneer die mens sê dat God sy deel is, moet ons weet dat dit is omdat Hy alleen vir ons volkome genoeg is en dat in Hom ons volkome geluksaligheid bestaan.

Die geloof in God maak dat ons wanneer ons vlees en hart beswyk, kan sê: "God is die rots van my hart en my deel in ewigheid." Die vastheid en die sekerheid, die krag en die blydskap lê nie in onself nie, maar dit lê in God wat die heil bewerk en wat die mens red uit sy skuld en die lewe red uit die dood.

Daar waar vlees en hart beswyk, is God teenwoordig. Hy verlos deur Jesus Christus en bewerk die opstanding uit die dood. Opstanding is immers die woord van die Bybel. Volgens die Bybel is opstanding die kenmerk van God. Hy laat opstaan uit die dood en uit leed en uit die vertwyfeling. So ken ons God in Jesus Christus. God is my rots. Ek kan op hierdie rots steun. In Jesus Christus en in sy heil is ons behou, midde in die dood.

God is koning

Die tempel van God word deur vyande verwoes. Die psalm digter kla by God omdat dit gebeur het. Hy wil hê dat God die vyand oor dit wat hulle gedoen het, moet vernietig. Maar hy verloor nie moed nie. Hy bid tot God en in vers 12 begin hy met 'n lofprysing. Nieteenstaande alles erken hy nog dat God sy koning is. Hy weet dat God al sy beloftes aan sy volk nie sal nalaat nie. Daarom weet hy dat hy steeds tot God kan bid. Die barmhartigheid van God word in die geheue geroep, – dat Hy die koning en beskermmer van die volk was.

Ook vandag verkeer die kerk in nood. Die kerk word ook vandag nog van alle kante aangeval. Ook ons bid dat God die aanvalle wat teen die kerk gemik is, moet keer. Daarom wil hierdie psalm ons ook leer om nie net met die lippe te bid nie, maar ons moet ook in die geloof bid nie ydele woorde nie maar opreg gelowige aanbidding. Ons moet ons aan die weldade van God herinner waardeur Hy sy vaderlike liefde jeens ons bevestig. God is koning. Hy sorg vir ons. Hy skenk aan ons verlos-

sing deur Jesus Christus. In ons nood sal ons daarom ons gebed in die eerste plek moet gebruik vir lofprysing aan God.

11 Oktober

Lees Ps 75

Teks: Ps 75:9

Die oordeel van God

Vir die gelowige wat verdruk word, is daar 'n groot troos en dit is dat God die regter sal wees wat sal kom om te oordeel. Hy sal kom om elkeen persoonlik te oordeel volgens sy werke. Dit troos ook die gelowige dat God die vyand van die godsvolk sal oordeel. God sal die goddelose sy verdiende straf laat ontvang.

Die psalmdigter sê dat God 'n beker met gemengde wyn in sy hand het – dat die goddelose die afsaksel daarvan alles moet uitdrink. Die deel wat troebel is, kom hulle toe. Dit maak hulle bedwelmd. God het bedwelvende wyn in sy hand om die goddelose tot die dood toe dronk te maak. Die oordeel van God sal hulle vinnig oorval en die ewige dood sal hulle bestemming wees.

Maar die mens weet ook dat hy sondaar is. Dit troos die gelowige om te weet dat Jesus Christus vir hom gesterf het – dat Jesus Christus vir ons 'n voorspraak by die Vader is. Elkeen wat in Jesus Christus glo – elkeen wat glo dat Jesus vir ons redding gebring het – sal gered word. Maar die goddelose – die ongelowige mens – wat die Woord van God nie glo en aanvaar nie, sal drink van die afsaksel van die wyn in die hand van God. Dié mens wat nie in Jesus Christus glo nie – wat die bose weë van Satan volg – sal die ewige straf van God ontvang.

Maar vir die gelowige is Jesus Christus die hoop. Daarom kan die gelowige in die hoop lewe dat hy eendag deel sal hê aan die ewige koninkryk van God.

12 Oktober

Lees Ps 76

Teks: Ps 76:2

God is bekend

In hierdie psalm word die genade en waarheid van God besing, omdat hy beloof het om die beskermers van Israel te wees. Ook is dit 'n eer en voorreg vir Juda en die volk Israel dat hulle God ken. God is bekend want Hy het Homself aan Israel geopenbaar soos dit Hom behaag het. Hulle is gelukkige mense omdat hulle God ken. Die digter sê dus dat die heerlikheid van God sigbaar verskyn het. Hierdie kennis moet die mens nooit aan homself toeskryf nie maar dit is God wat Hom vanuit die hemel in sy mag en heerlikheid laat ken. Die heerlikheid van God het verskyn sodat die vyand deur God verslaan sou word. God stel

Hom teen sy vyande omrede sy uitverkiesing – Hy het Israel uitverkies om sy volk te wees. Verder toon God sy mag om te toon dat Hy sy volk – sy kerk – sal bewaar.

God is ook in ons eie land bekend – die hele wêreld verneem van God. In sy Woord openbaar God Hom aan ons deur Jesus Christus. God stuur Jesus Christus na hierdie wêreld om sy vyand – ook die mense se vyand – te verslaan. Die heerlikheid van God verskyn ook aan ons. Ook vandag kies God sy volk uit. God maak Hom aan ons bekend sodat ons deur die geloof in Jesus Christus gered kan word. Ons moet nie daaraan twyfel dat ons verlossing in Jesus is nie. Ons moet nie daaraan twyfel dat God ons sal versorg nie.

13 Oktober

Lees Ps 77

Teks: Ps 77:10

God is vol ontferming

Die stryd van die psalmdigter begin om na 'n einde te gaan. Deur hierdie stryd is sy geloof nie vernietig nie, maar dit is veeleer versterk. Hy vra nie nou twyfelagtige vrae nie. Dit wil eerder lyk of hy vra: Is dit moontlik dat God Homself kan ontken – dat Hy van Homself kan vergeet en sy wese verander? Nee, dit is nie God nie, want God kan nie anders wees as om genadig en barmhartig te wees nie. So het Hy Hom aan die mens geopenbaar. Op hierdie waarheid het die digter al meer en meer in sy stryd gesteun. Hierdie waarheid en goedheid is deel van die wese van God. God is lankmoedig, stadig om in toorn te ontvlam, vol ontferming. Diegene wat deur God gekasty word, het Hy nog lief. Die psalmdigter leer dat die tydelike gramskap van God nie die loop van sy genade en barmhartigheid kan stuit nie.

Laat ons dan telkemale as ons ons in sorg en kommer bevind – wanneer die twyfel ons hart wil binnesluip leer om hierdie woord voor oë te hou om daarin troos en krag te vind. God sal Homself nooit verloën nie. Al sal ons soms dink dat God ons vergeet het, is dit nie die geval nie. God is vol ontferming en Hy beproef ons soms. Elke dag is die genade en barmhartigheid van God nuut. Laat ons nie aan hierdie genade en barmhartigheid twyfel nie, want dit kan voorloper wees van ons swakke geloof.

14 Oktober

Lees Ps 78:1-38

Teks: Ps 78:4

Die toekoms is nie sonder God nie

Wanneer die mens van die twintigste eeu oor die toekoms dink, staan hy vreesbevange. Kernwapens, hongersnood, 'n bevolkingsontploffing, terrorisme en 'n wetenskap wat soms hande

uitruk, skep by hom 'n pessimistiese lewensuitkyk: Wat gaan van die mensdom word? Sal God betyds ingryp? Is daar ooit nog 'n God? Sulke vrae hoor ons daaglik.

Juda het ook eens sterker en duideliker bewyse oor die krag en teenwoordigheid van God begeer. Hierdie volk van God het die donker toekoms met wanhoop en ongelooft tegemoet gegaan. By hulle het ook ongelowige vrae oor God en sy verhouding met sy volk bestaan. Juda het die roemryke daad van die Here, sy mag en sy wonders wat Hy gedoen het, vergeet.

Die psalmdigter roep hulle op om te luister. Hulle mag nie die geskiedenis vergeet nie. Wie die geskiedenis vergeet het geen vaste staanplek teen die onbekende toekoms nie. Israel se geskiedenis is ook nie net sommerkies geskiedenis nie. Dit is heilsgeskiedenis. Die Here het sy volk uitverkies om vir hulle 'n God te wees. Hy het hulle verlos uit Egipteland uit die slawehuis en aan hulle die beloofde land gegee. Hy is die beplanner van hulle heil en bestemming.

Net so hoef ons as gelowiges ook nie te vrees oor die toekoms nie. Jesus Christus is Immanuel (God met ons). Hy is by en met ons want Hy is in ons en ons in Hom. Sy belofte sal Hy gestand doen. Hy sal weer kom om ons te kom haal na die vaderhuis met sy baie wonings. Dit is na die vaderhuis waarheen ons bestemming lei.

15 Oktober

Lees Ps 79

Teks: Ps 79:9

Die weg na God is altyd oop

Psalm 79 is die gebed van 'n vertrapte volk. Die vyand het die land binnegeval, die tempel verontreinig en Jerusalem verwoes. Die volk is op sy knieë in die as. Hulle ongehoorsaamheid aan God het hulle duur te staan gekom.

In sulke wanhoopstoestande besef die mens hoe klein, swak en sondig hy voor die almagtige God is. Daarom val die volk op die knieë voor die God teen wie hulle so gruwelik gesondig het. As 'n vertrapte en vernederde volk besef hulle dat God alleen kan help. Ja, juis hierdie God wat hulle in sy toorn gekasty het, is al hoop wat hulle op 'n herstel het.

Die enigste weg om tot hierdie God te nader, is deur die gebed. Dit is die enigste weg wat oop is! Help ons, O God van ons heil! So roep hulle wanhopig uit, want nou glo hulle dat hulle heil alleen by God is. Hy sal hulle sondes vergewe as hulle weer opreg bely. Hy sal hulle weer oprig uit die puin om vir Hom 'n volk te wees. So ken Israel sy God. Hy straf die sonde maar sy liefde en genade is groot. Wanneer die knieë voor Hom buig en die volk Hom in die geloof aanroep, hoor Hy hulle en kom Hy tot hulle verlossing.

So hoor God ook ons gebede wanneer ons in sondeskuld en berou smekend tot Hom nader. Sy vaderhart is altyd ontvanklik vir opregte skuldbelydenis. Sy liefde is groter as sy toorn. Dit het Hy aan ons bewys deur sy seun Jesus Christus in ons plek tot versoening van ons sondes te gee.

16 Oktober

Lees Ps 80

Teks: Ps 80:

Laat U aangesig oor ons skyn

Die Assiriërs het die Noordelike koninkryk swaar slae toegedien. Efraim en Manasse se stede is verwoes en geplunder. Hulle vyande maak rusie oor wie die verslane koninkryk in besit moet neem. Teneergedruk en sonder hoop kom die Godsvolk in die heiligdom byeen. Hulle is soos skape wat deur 'n trop wolwe verjaag is. Sonder herder, sonder bestemming. In hierdie ellendige omstandighede beroep die volk hulle op die Here: "O herder van Israel, hoor tog!" Hulle selfvertroue en manhaftigheid het 'n knou gekry en hulle selfversekerdheid maak plek vir kinderlike geloof in God. Sy teenwoordigheid mag nie van hulle wyk nie. In die verlede was Hy altyd daar en het sy sterke hand hulle teen rampe en gevare bewaar. Hy het hulle vadere behoed en hulle smeekbedes verhoor. Nou, kan dit ook nie anders wees nie. Daarom vra hulle dat sy aangesig weer oor hulle sal skyn. Ja, soos 'n tuinier moet die Here weer sy wingerdstok, sy volk voed en koester. Hulle behoort aan die Here, hulle hele bestaan is in sy sterke hand.

Die Here het sy volk in hulle ellende aangesien. Soos altyd was Hy bereid om deur sy groot liefde en barmhartigheid hulle weer op te hef.

En dit het Hy ook gedoen. Hy het Jesus Christus as die verlosser en hersteller na die wêreld gestuur. Die gebroke verhouding tussen die sondaar en God is deur Christus aan die kruis herstel. Dáár, op Golgota, sien ons die volkome herstelling van die Godsvolk.

17 Oktober

Lees Ps 81

Teks: Ps 81:11

God alleen verlos

Die geskiedenis van Israel is 'n geskiedenis van God se oordele oor sy volk. Maar dit moet dadelik gesê word dat hierdie feit nie wil sê dat God sy volk verwerp het nie. Inteendeel, agter hierdie geskiedenis van Israel was daar altyd die wil van God om sy

sondige volk te verlos. Die oordeel van God is die hand wat Hy uitstrek om die sondaar van die verkeerde weg na Hom toe terug te bring. Die straf van God wat Hy voortdurend in Israel se geskiedenis oor hulle voltrek het, hou juis die blye boodskap in dat God Israel wou bewaar. Wanneer die volk gebuk gegaan het onder God se oordele, merk ons by hulle 'n diepe berou oor hulle sondes, maar ook 'n diepe dankbaarheid. En tog, so dikwels as die volk hulle skuld bely het en van God verlossing uit die hande van hulle vyande ontvang het, sondig hulle weer. Keer op keer verontagsaam hulle die oordele van God in die verlede.

God het hierdie toestand nie geduld nie. Hy het aan die volk sy volkome verlossing gebied, 'n verlossing wat altyd stand sal hou. Jesus Christus het daardie verlossingswerk volbring. Hy het die sondaar vir eens en vir altyd van God se toorn verlos. Hierdie goeie nuus het op Kersnag oor die aarde losgebars. Die goeie tyding van groot blydschap was die Verlosser wat God aan sy volk beloof het. Hy het ons verlos van die sonde en die dood en ons onder die genadeheerskappy van God gestel.

18 Oktober

Lees Ps 82

Teks: Ps 82:8

Die hoogste regter sal oordeel

Die beeld van God in die vergadering van die gode word deur die psalmdigter ontleen aan die mitologie. Die psalmdigter loof die Here as die enigste regter wat oor reg en geregtigheid beskik. Die gode is tekenend van die magte van die bose. Hulle probeer (deur ongeregtigheid te handhaaf) die mens regeer. Maar tog is hulle nie in staat om God se regverdigheid en heiligheid aan te tas nie. God se oordeel geld in die hemel net so ook op die aarde. Die mens is sy onderdanigheid aan God verskuldig. God regeer die mens. Aan Hom kom die eerbied, die aanbidding en die lof toe. Hy sal 'n oordeel vel oor diegene wat nie sy geboorte onderhou nie. Sy wet en geboorte is die enigste op aarde waarvolgens die mens moet lewe.

Die swakke, die wees, die armes mag nie vertrap of uitgebuit word nie. Hulle moet deur die volk versorg en vertroos word. Jy moet jou naaste lief hê soos jouself. Dit is die wet van God en dit mag nie verontagsaam word nie.

Die Nuwe Testament getuig ook nie anders oor die majesteit van God nie. Jesus Christus het aan sy dissipels gesê: "Voorwaar Ek sê vir julle, wie my woord hoor en Hom glo wat My gestuur het, het die ewige lewe en kom nie in die oordeel nie." Christus het aan die wêreld God se krag en mag geopenbaar asook sy regverdige oordeel. Satan sowel as al die goddelose mense sal hierdie oordeel nie vryspring nie.

U alleen is die Allerhoogste

Die Here God het Hom aan Moses en die volk geopenbaar as die Allerhoogste. Hy is die God wat hemel en aarde geskape het en wat heers met krag en majesteit. Voor sy aangesig mag niks en niemand met Hom vergelyk word nie. Sy grote heiligheid is daar vir die mensekind om dit met geloof en onderdanigheid te aanvaar. Op die aarde is daar geen koning of regering wat homself hoër mag ag as die Here God nie. Almal, elke lewende wese is deur God geskape – maaksels van sy hande. As Israel na al die afgode rondom hom kyk en al die gruwels onder die heidene sien, dan bid hulle tot God om sy majesteit en krag oor die heidene te voltrek. Die vyande van die Godsvolk begeer hulle ondergang en spot met die God wat deur die eeue deur hulle aanbid word. Vir Israel is dit ondraaglik en hulle begeerte is dat die Here met krag sal toeslaan.

God egter, word nie deur mense beweeg om sy almagtige en soewereine wil te volbring nie. Hy het sy tyd en sy oordele. Israel hoef nie bevrees te wees nie, want God het aan Moses gesê: “Ek sal genadig wees vir wie Ek genadig wil wees, en My ontferm oor wie Ek my wil ontferm.” God is regverdig. Hy straf die sonde maar die wat glo en sy gebooie onderhou, die seën Hy.

In Jesus Christus het ons die volle openbaring van God se regverdigheid ontvang: Wie glo sal gered word, maar wie nie glo nie sal veroordeel word.

Hoe lieflik is U woninge

Hierdie psalm is 'n lied wat gekomponeer is deur pelgrims op reis na die tempel in Jerusalem. Die gesig van die tempel bring groot vreugde in die hart van die reisiger. By die aanskoue van die tempel wel dankbaarheid teenoor God in die reisiger se hart op. Die Here het hom bewaar tydens sy lang tog na Jerusalem. Die begeerte in sy hart om God te loof en te eer, word vervolmaak wanneer hy met dank segging en toewyding in die huis van die Here aanbid.

Daar in die tempel is hy saamgesnoer met sy volksgenote in die teenwoordigheid van God. In sy op-pad-wees het die Here sy bewarende hand oor hom gehou en soos 'n skaduwee aan sy regterhand nooit van hom gewyk nie. God is sy skild en as sodanig is hy beskut teen gevaar en versoeking. Met God as sy toevlug kan hy weer na sy woonplek terugreis. Hy plaas sy hoop en vertroue in God want met 'n vaste hoop in God dra hy

met hom die vaste versekering saam dat God hom nie sal versaak nie. Die Here ken sy dienskneg en sy diensmaagd. Hy sien hulle toegewydheid en hoor hulle gebede. Wie hom na Gods huis begewe en hom versadig met die beloftes en die woorde van God se wysheid is 'n gelukkige mens.

Elke Sondag gaan ons op na die huis van die Here omdat ons daar in sy kerk gevoed en gekoester word. Ons vreugde is groot soos die van die pelgrimsreisiger want daar in die huis van die Here hoor ons dat ons pelgrimsreis in die baie woninge van die Vader sy eindbestemming het.

21 Oktober

Lees Ps 85

Teks: Ps 85:9

Heil vir hom wat dien

Die ballingskapsperiode is verby. Met heimweë dink Israel terug aan die tyd toe God aan die terugkerende ballinge sy goedheid en genade betoon het. Toe het hulle gejubel oor die verandering van hul lot, maar tans hoor ons 'n bede om herstel.

Die volk verkeer weer in 'n toestand van straf weëns hul afvalligheid van God. Hulle besef dat God alléén hul lot kan verander. Daarom dan ook die bede: Gód moet die ongeregtigheid wegneem. Gód moet herstel, vrede bring en sy toorn afwend.

Op hierdie bede volg 'n belofte van redding: "Hy spreek van vrede vir sy volk." Hierby staan egter ook 'n dringende waarskuwing: "Laat hulle nie weer tot dwaasheid terugkeer nie." Tog verval Israel maar telkens weer in ongehoorsaamheid. Het die voortgang van die verbond met God afgehang van die mens sou dit sekerlik, as gevolg van ongehoorsaamheid, in 'n doodloopstraat geëindig het. Daarom bevestig God die verbond in Christus opnuut.

Aan die kruis word die belofte van heil volkome vervul, want in Christus wend God sy toorn van die mens af; bedek Hy sy sonde en neem sy ongeregtigheid weg. Christus bring vrede tussen God en mens en herstel hom uit sy toestand van sonde.

Die verdelging van sondeskuld in Christus onthef die mens egter nie van sy opdrag om die Here met 'n volkome hart te dien nie. Vir hom wat die Here so dien, staan die belofte van redding vas. Maar die teendeel is ook waar. Daarom steeds die waarskuwing: "Keer nie tot dwaasheid terug nie."

22 Oktober

Lees Ps 86

Teks: Ps 86:11 c

Die oóg na bo

Weens die innerlike verdeeldheid van die mens, bid die psalmdigter om vereniging van die hart. Die mens se aandag word deur so vele sake in beslag geneem dat die belangrikste, naamlik eerbied en diens aan God skade ly.

Die digter bid: "Leer my Here, u weg." Om op hierdie weg waarlik te wandel, moet sy hele menswees daarop gerig wees. Met die besef dat daar baie strominge in hom is wat nie lei tot hierdie weg nie, maar eerder daarvan weglei, bid hy om samevoeging. Die Here moet al hierdie wydverspreide strominge op elke gebied van sy lewe verenig, en die vele daarvan rig op die een, naamlik Gods heil. Verdeeldheid is ook die probleem vandag. Die wêreld en sy dinge het reeds 'n groot houvas op ons gekry. Jesus waarsku hierteen: "Julle is in hierdie wêreld maar nie van hierdie wêreld nie."

Ons is met soveel dinge besig dat ons in-die-wêreld-wees reeds oorgegaan het tot 'n van-die-wêreld-wees. Ons oog is so gerig op die wêreld, dat ons verby Gods heil in Christus kyk en selfs daarvan vergeet.

Daarom het dit in ons tyd dringend noodsaaklik geword dat ook óns hierdie bede tot God sal rig sodat ons in handel en wandel altyd die oog na bo sal rig, vanwaar ons in Christus ons heil verwag.

23 Oktober

Lees Ps 87

Teks: Ps 87:5

Sion, die middelpunt

In hierdie psalm word Jerusalem die heilige stad besing. Vir die Jood was hierdie stad, wat ook Sion genoem is, die stad van Dawid, die spil waarom alles gedraai het. Vir die gelowige Israeliet was Sion die ontmoetingsplek waar God Hom in sy tempel aan sy volk geopenbaar het.

Volgens verskeie verklaarders bevind die digter hom in hierdie tempel. Vele mense is hier teenwoordig by geleentheid van 'n pelgrimsfees. Hy sien Egiptenaars, Babiloniërs, Filystyne, Fenisiërs en Ehtiopiërs. Hoever hulle ookal van mekaar in taal en voorkoms verskil, tog is hulle verenig in een geloof en bely hulle een God. Hier sien ons dus Jood en nie-Jood, uitverkore volk en vreemdes saam om te aanbid besnedene sowel as onbesnedene. Hier 'n beeld wat reeds heenwys na wat in Christus verwerklik is. In Christus word alle skeidsmure afgebreek en in Hom openbaar God Hom aan alle volkere en nasies. God is wel die vader van Abraham, Isak en Jakob, maar in Christus word elke gelowige tot sy kind aangeneem. Dit is die troos vir elkeen van ons (Ef 2:17-19). "En Hy het die evangelie van vrede kom verkondig aan julle wat ver was en aan die wat naby was; want deur Hom het ons albei die toegang deur een Gees tot die Vader. So is julle dan nie meer vreemdelinge en bywoners nie, maar mede-burgers van die heiliges en huisgenote van God".

Gebed in nood

Die psalmdigter se lewe is vol met lyding sonder ophou en hy smag na rus. Op sy gebede volg ook geen verligting nie. Dit bring groot versoeking om nie in ongeloof te verval nie. Onbegryplik is die aanhoudende rampspoed wat sy lewe bedreig. Sy vriende verlaat hom. Hy is hulpeloos en eensaam, siek en swak, en vrees vir die dood en hel laat hom bewee. Die gevoel van verlatenheid deur God en mens laat hom uitroep: "Here, waarom verstoot U my siel, verberg U u aangesig vir my?"

Soortgelyke woorde onder uiterste smart en leiding hoor ons eenmaal aan die kruis: "My God, my God, waarom het U My verlaat?"

Hierop moet ons as Christene let. Angste en kwelling is deel van die sfeer van die werklikheid van God, maar ook deel van die menswees op aarde. Maar juis hierin kan hierdie psalm met al sy onbeantwoorde vrae, vrae wat ook by ons opkom, ons lei na die een en enige plek waar die onbegryplikheid van die uiterste leiding begryplik word, naamlik die kruis van Christus. Want juis deur smaad en leiding roep God in Christus: "Kom na My toe... en julle sal rus vind vir julle siele". Daarin lê ons troos; want kan die smaad en leiding van hierdie lewe opweeg teen die vreugde wat ons ontvang deur die lyding en sterwe van Christus? As ons onwrikbaar hoop en glo, word ons tydelike beproewing eendag oorgesit in ewige vreugde.

25 Oktober

Lees Ps 89:1-37

Teks: Ps 89:35

God bly trou

In hierdie besondere psalm gaan dit om God se verbond met Dawid. Die gedagte wat hierin so sterk na vore kom, is God se ewige trou teenoor sy gunsgenoot. God se trou aan sy verbond word nooit deur die ontrou van die mens vernietig nie.

Treffend stel die Here dit in hierdie woorde: "As sy kinders my wet verlaat en in my regte nie wandel nie, as hulle my insettinge onheilich en my gebooie nie hou nie, dan sal Ek hulle oortreding met die roede besoek en met plaes hulle ongeregtigheid."

Die moontlikheid was steeds daar dat sy kinders hulle nie gebonde sou voel om Gods verbond met Dawid na te kom nie en dat hulle deur eiesinnigheid en verhardheid van hart hul eie koppe en sinne sou volg. Ten spyte daarvan sou God steeds sy

trou aan hulle bevestig – al moes dit ook langs die weg van besoeking en straf geskied.

Ondanks Israel se afvalligheid; ondanks ballingskap en strafoordele wat voltrek moes word, stel hierdie psalm vir ons 'n heerlike werklikheid voor oë. Ten spyte van verbondsverbreking maak God dit vir die ontroue mens in Christus moontlik om steeds tot Hom te kom.

Hier het ons 'n beeld van die vervulling van God se verbondstrou in alle heerlikheid en krag. In en deur Christus, wat die seël afdruk op die verbond, kan ons steeds tot God uitroep: "U is my Vader, my God en die rots van my heil".

26 Oktober

Lees Ps 90

Teks: Ps 90:10

Die tyd is min

Die mens is na die beeld en gelykenis van God geskape – dus aanvanklik ook as ewige wese. Deur die sondeval word hy egter hiervan ontnem. "Stof is jy en tot stof sal jy terugkeer."

Die digter stel nou die menslike verganklikheid teenoor God's ewigheid. God is ewig, maar die mens se lewê is soos die van gras – kort van duur.

Die Nuwe Testament gebruik dieselfde beeld om hierdie waarheid by ons tuis te bring. "Alle vlees is soos gras en die heerlikheid van die mens soos 'n blom van die gras. Die gras verdor en sy blom val af, maar die Woord van die Here bly tot in ewigheid."

Deur hierdie ewige Woord – Jesus Christus – open God vir die verganklike mens wat weens sy sonde vir ewig onder die toorn van God moes versink het, die weg tot genade. Die weg van vergifnis van sonde wat nie eindig by die graf nie, maar deurloop na ewige lewe. Alleen hy wat tydens sy kort aardse lewe in hierdie weg, naamlik Christus wandel, kry ingang na hierdie lewe.

Die mens van ons tyd volg egter in eiesinnigheid eerder sy eie weg en loop so die weg na ewige lewe mis.

Die tyd is kort, ons dae min. Laat ons die erns van die saak besef en die Here soek terwyl Hy nog te vind is; Hom aanroep terwyl Hy naby is; in hierdie weg – Jesus Christus – wandel terwyl ons nog tyd het.

27 Oktober

Lees Ps 91

Teks: Ps 91:16

Volle lengte van dae

Elke Israeliet het 'n lang lewê begeer. Dit is gesien as die seën van God aan diegene wat hulle in Hom verbly.

Vandag val hoë ouderdom en verblyding in die Here nie noodwendig saam nie. Baie grysaards gaan steeds, ten spyte

van hoë ouderdom en 'n naderende einde, mank aan geloofsoortuiging en vertroue op God. Vir hulle is beproewinge en sorge van die ouderdom 'n kwellend; die gedagte aan die dood skrikwekkend. Vir diesulkes is hoë jare geen versadiging nie, maar 'n leemte in die hart. Die rede hiervoor is dat hulle geen oor en oog het vir die getuieis van Gods genadewerk in Christus in hul lewe nie. Steeds sal God ook sy heil vir hulle verberg.

Vir hom wat God opreg lief het, is grysheid 'n beeld van die volheid van Gods genade waarin hy deel. Beproewinge en sorge ontvang hy ook as deel van die heilsplan van God met sy lewe. Selfs die dood is vir hom geen verskrikking nie. Met vaste vertroue op en liefde tot God, weet hy dat 'n lewe met volle lengte van dae op hom wag oorkant die graf naamlik die ewige lewe deur God in Christus vir ons berei. Hier sal hy Gods heil ten volle aanskou.

Dit is 'n lewe van heil wat aan elke gelowige in Christus geskenk word. "Maar hy wat die Seun ongehoorsaam is, sal die lewe nie sien nie, en die toorn van God bly op hom."

28 Oktober

Lees Ps 92

Teks: Ps 92:5

Die Here beoefen self geregtigheid

Hierdie psalm het 'n besonder blymoedige toon. Of die digter dit self so bedoel het en of die benaming van die lied eers later aangebring is, is nie seker nie. Na die ballingskap is dit egter op die sabbatsmôre by die dankoffer gesing.

Na die inhoud is dit 'n loflied op die geregtigheid van God wat in sy regverdiges seëvier. Anders as by die digters van Psalm 49 en 73 wat lank worstel oor die skynbaar onbelemmerde voorspoed van die goddelose, is daar by hom gou sekerheid. In sy optrede teen die goddelose beoefen God self geregtigheid. Dit is net die dom of dwase mens wat dit nie kan of wil insien nie. Hy bepaal self die dag wanneer die regverdige hom kan verheug oor die ondergang van die werkers van ongeregtigheid. Soos die onkruid wat daar welig groei tog uitgeroei word, "groeï" die goddelose sy verderf tegemoet.

In skerp teëstelling daarmee is die regverdige soos die slanke palmboom wat sy takke na die hemel uitstrek en sy heerlike vrug dra en die seder, die trotse bergreus, wat nuttige hout lewer. Al word hulle baie oud, bly hulle sierlik. In Christus is die gelowige 'n "planting" van die Here. Hy "groeï" die ewige lewe tegemoet. Hy hoef nie te vrees as die Here kom om geregtigheid te beoefen nie. Hy leef en werk in die blydskap van die geloof, die skynbare voorspoed van die goddelose ten spyt.

God regeer oor die volkesee

Psalm 93 is een van die groep waarin die koningskap van die Here besing word. Eintlik is hierdie psalm die inleiding tot die groot pryslied soos dit in die samestelling van Psalms 95-100 gevind word.

Die aanleiding tot hierdie psalm kan nie aangedui word nie. Dit kom egter nie daarop aan nie, want vir die digter staan dit vas dat die Here van ewigheid af koning is. Sy troon staan van ewigheid af. Die wêreld het Hy self gevestig. Dit kan nie wankel nie. As die Here nie regeer nie verval alles in chaos.

Dikwels word in die digterlike gedeeltes van die Ou Testament die skepping voorgestel as 'n stryd van die Here met vyandige magte. Hier word dit voorgestel deur die gebruik van magtige riviere en die geraas van die geweldige see. Dit is die beeld van die mag van die duisternis wat deur die mag van vyandige volke van die wêreld teen die Here raas. Maar oor hierdie volkesee wat daar so raas, regeer die Here.

Die Christengelowige kan die lyn van die psalm deurtrek tot by ons Here Jesus Christus en die hedendaagse wêreld. Sy heilryke koningskap word deur die vyandige wêreldmagte beveg. Die nasies woel en bedink nietige dinge . . . "die verste hou saam raad teen die Here en teen sy gesalfde" (Ps 2:2). Midde in die gewoel staan die kerk egter met sy troosvolle versekering: "Aan My is gegee alle mag in die hemel en op aarde" (Matt 28:18).

Die Here laat reg geskied

Oppervlakkig beskou, lyk dit vreemd dat hierdie lied tussen die psalms, wat die koningskap van die Here besing opgeneem is. Tog is dit nie misplaas nie, want dit gaan hier ook om die hoogste regeerder, dit is God en die triomf van sy reg. Dit is voortsetting van die gedagte van die Here se stryd teen die chaosmagte soos ons dit in die vorige psalm aantref.

Die digter kla by die Here oor die skreiende regsverminking en onderdrukking deur die werkers van ongeregtigheid. Dit is die weerloses wat hulle so verontreg. Die Godvresende deel van die volk ly daaronder. Erger nog, smaal hulle skaamtelos dat die Here nie daarop let nie. Deur hulle selfverheffing is hulle verblind. Hoe lank nog?

Wanhopig is die digter egter nie. Vlymskerp waarsku hy die onverstandiges van sy volk dat die Here hulle wandade sien. Op sy tyd sal Hy laat reg geskied. Sal Hy wat nasies tugtig hulle nie straf nie? Met hierdie sekerheid word hy rustig. Waar

hy begin het met 'n klaaglied, eindig hy met 'n loflied op die genadige bystand van die Here.

Vandat die sonde begin het is daar onreg. Die ganse geskiedenis van die mensdom is deurtrek daarvan. Vandag vier dit hoogty in die wêreld: Die gelowige weet egter dat Christus die grootste van alle onreg moes ly juis om sy kerk daarvan te verlos. Welgeluksalig is die wat kan verdra en wag op die Here.

31 Oktober

Lees Ps 95

Teks: Ps 95:6

Aanbid die Here vandag

Hierdie psalm is die eerste van 'n opeenvolgende sestal (95-100) met 'n gemeenskaplike tema naamlik: Die Here regeer of die Here is koning. Daarom word hulle genoem: Die koningspsalms. Hierdie lied is waarskynlik deur die volk tydens feestelike optogte na die tempel gesing.

Die psalm word beheers deur die teëstelling: Die grootheid van die Here en die afhanklikheid en roekelose sondigheid van die mens. Hier word die volk opgeroep om jubelend die grootheid van God te besing. Sy heerskappy is oor die hoogtes en dieptes, die seë en vastelande. Hy is nie 'n verre, vreemde God nie. Die volk moet erken en bely dat hy sy bestaan aan Hom te danke het. Daarom moet Hy alleen elke dag nederig en opreg aanbid word. Versuim hiervan is strafbaar. Waarskuwend herinner die psalmis sy volk dan aan sy skuldverlede. Hy moet onthou dat hy God nie straffeloos kan verag nie. Die straf vir ongehoorsaamheid kan swaar tref soos die veertig jaar in die woestyn hom geleer het.

Die kundige leser merk dadelik op dat ons van die laaste vyf verse van die psalm 'n sitaat in die Hebreërbrief het. Ook die volk van die Nuwe Testament word hier aangespreek. Dringend word ook die kerk van die Here daaraan herinner dat God heilig toorn oor die sonde. Eerder as om dit ongestraf te laat bly, het Hy dit aan sy liewe Seun, Jesus Christus, met die bittere en smadelike dood van die kruis gestraf.

1 November

Lees Ps 96

Teks: Ps 96:10

Verkondig sy koninkryk

Hierdie psalm sluit duidelik by die voorafgaande een aan in sy oproep om die grootheid van God te besing. Maar, waar dit by die vorige een toegespits is op die bondsvolk, word dit in hierdie psalm uitgebrei. Al die nasies en volke moet meedoen. Van dag tot dag moet die volk van die Here sy heilryke regering aan hierdie nasies en volke verkondig. Dit moet aan hulle vertel word dat Hy ook hulle regverdige koning is. Hulle afgode is niks werd nie.

Die roepingsopdrag van die volk van die Here kom hier duidelik na vore. Daar is 'n nuwe orde van dinge en daarom moet die Here verkondig en besing word as die koning van die wêreld. Sy koninkryk het naby gekom en dit alleen gee aan die wêreld die vastigheid wat hy nodig het. Dit is só omvattend dat die hele skepping Hom moet loof.

Hierdie koninkryk word vir ons sigbaar beliggaam in die kerk wat hom uitstrek oor die nasies en volke van die wêreld. In die laaste vers van die psalm is daar dan ook 'n duidelike trek van die toekomsverwachting van die kerk wat by die laaste oordeel in vervulling sal gaan. Die ewige koningskap van ons Here Jesus Christus sal dan glorieryk deurbreek. Tot dan moet die gelowige dit van dag tot dag deur woord en daad verkondig.

2 November

Lees Ps 97

Teks: Ps 97:6

Sy koninkryk kom

Hier vind ons dieselfde gedagtes as in Psalms 93 en 96. Hulle kom ook op baie ander plekke in die Skrif voor, maar die digter het hulle hier baie mooi saamgebind. Hy laat alles konsentreer op die verskyning van die Here as Hy kom om gerig te hou. Op die groot dag wanneer Hy rekenskap van die volkere vra, handhaaf Hy sy geregtigheid. Dit sal gepaard gaan met geweldige verskynsels, waarby sy almag duidelik geopenbaar sal word. Almal sal dan weet dat Hy koning is.

Op hierdie gerigsdag sal die verskil tussen die afgodsdienars en die liefhebbers van God duidelik gesien word: Beskaming by die een, verheuging by die ander. Die gelowige volk van die Here word by sy oordele nie verskrik nie maar grootliks verheug. Die liefhebbers van die Here moet hulle vir sy koms gedurig gereed hou. Hulle kan leef en dien in die versekering dat Hy hulle nie sal verlaat nie. Hy het hulle lief wat die kwaad haat.

Vir die kerk van ons Here Jesus Christus is dit dan ook die troos vir die eindoordeel wanneer Hy kom om te oordeel oor die lewendes en dooies. Die liefhebbers van die Here het die vergesig van die feestelike skare wat eenmaal by die see van glas en vuur met die siters van God, die lied van die Lam sal sing (Openb 15:2,3).

3 November

Lees Ps 98

Teks: Ps 98:9

Hy kom om te oordeel

Hierdie psalm kom baie ooreen met Psalm 96 veral by die begin en einde. Daar is ook verwantskap met die tweede gedeelte van Jesaja. Blykbaar het die Here sopas deur 'n magtige daad verlossing vir sy volk bewerk. Maar vir die digter het dit ruimer bete-

kenis. Hy sien dit as onderpand van 'n nog groter verlossing wat kom en waarin die Here die wêreld sal oordeel. Die nasies sal getuies daarvan wees. Die hele skepping sal saam juig.

In hierdie verlossingswerk het die Here nie die hulp van ander nodig nie. Sy regterhand en sy heilige arm dit is sy almag bewerk dit. Wat die nasies ookal doen, sy heil breek vir die wêreld deur.

Die psalm eindig met ons teksvers: Hy kom om die aarde te oordeel. Hy sal die wêreld rig in geregtigheid en die volke met reg. In ons Here Jesus Christus is en word dit vervul. Hy het gekom. Hy regeer deur sy Woord en Gees. Hy verlos en sal weer kom om te oordeel. Sy kerk wat die nasies van die wêreld deurdring, is en sal die sigbare openbaring daarvan wees. Met hierdie versekering leef, werk en sing die gelowige sy loflied. Midde in die onheil van die nasies en volke word sy heil in Christus die Here bewerk.

4 November

Lees Ps 99

Teks: Ps 99:6

Heilig is die Here

Die hoofgedagte van die psalm is die heiligheid van die God van Sion wat deur die gelowiges van alle tye aanbid en verheerlik wil word. Ons merk op dat die psalm in drie strofes verdeel kan word naamlik verse 1-3, 4-5 en 6-9. Telkens eindig so 'n strofe met die juigkreet: Heilig is Hy! Daar is vele aspekte van die wese van God wat tot die oproep om die Here te loof, motiveer. Die saak wat die digter egter ten diepste roer, is nie alleen God se almal wat volke laat bewe en die aarde laat sidder nie maar veral God se handelinge in die verlede van sy volk. Dáár het God Hom geopenbaar as 'n God van genade wat die geskiedenis van Israel in heilsgeskiedenis omskep. Die digter noem die groot figure van die verlede en hulle was nie soseer politieke leiers nie as geloofshelde: Moses, Aäron en Samuel. Hulle is mense wat God aan sy volk gegee het sodat deur hulle optrede die gemeenskap van die volk met God bestendig en gevestig sou wees. Hulle het ter wille van die volk voor God getree en God het hulle verhoor. In dankbare antwoord op die genadehandeling van God het die volk die getuienisse en insettinge van die Here gehou en gehoorsaam. Waar dit gebeur in die lewe van gelowiges word alle geskiedenis in die wêreld heilsgeskiedenis.

5 November

Lees Ps 100

Teks: Ps 100:5

Juig voor die Here!

Dit blyk uit die woorde van die psalm dat dit gesing is terwyl die gemeente die huis van die Here betree. Die psalm is 'n op-

roep tot die gelowiges om lofsingend in te gaan om die teenwoordigheid van die lewende God te beleef. Die erediens is hier dié plek waar die vreugde oor God se heerskappy tot uitdrukking kom. Terselfdertyd is die erediens waar die gemeenskap met die Here beleef word die bron waaruit nuwe krag en geloofsvertroue geput kan word. So kort as wat hierdie psalm is so allesomvattend is hy as hy die koningskap van die Here besing.

Ons teksvers laat by die aanbidders geen twyfel oor die feit van God se goedheid nie. Daar is geen onsekerheid oor die openbaring van God se goedertierenheid en sy ewige trou nie. Die verlede het dit geleer en alle hoop kan in die nabye en verre toekoms daarop gevestig word. God is nie slegs vir 'n oomblik vriendelik of onnarekenbaar in sy trou nie, nee, bestendig duur sy trou van geslag tot geslag. Ook die komende geslagte kan hierop bou in die verre toekoms en daarvan getuig in 'n jubellied tot eer van God.

So is kennis van die goedertierenheid en trou van God die ware bron waaruit die entoesiastiese blydschap en vreugde van hierdie psalm voortkom. Die vreugde wat hier tot uiting kom, is vreugde uit God en vreugde tot God. Dit begin by Hom en wil tot Hom terugkeer vanuit 'n dankbare gemeente. In hierdie gebeure lê die diepste sin van aanbidding.

6 November

Lees Ps 101

Teks: Ps 101:6

Die opregte sal goed lewe

Reeds vroeg is algemeen aanvaar dat hierdie psalm die uitspraak is van 'n koning wat pas die troon bestyg het. Terwyl Psalm 100 dan die koningskap van God besing, is dit gepas dat Psalm 101 die ideale van 'n aardse koning proklameer. Dan moet dit egter 'n koning wees wat glo en weet dat sy koningskap 'n roeping van God is. Die sake wat aan die orde kom, is nie die toestande soos wat die mense dit beleef nie maar soos wat die koninkryk onder die koning se heerskappy behoort te wees. Die riglyne en ideale wat die koning hier opnoem, sal 'n stad en land, volk en huishouding daarstel waarin die goedertierenheid en geregtigheid van God altyd weer na vore sal kom. So regeer die regskepe koning as verteenwoordiger van die geregtigheid van God en met die volmag van die alhoë God.

Om hierdie hoë ideale ten uitvoer te bring, begin die koning by homself en sy huis. Hy sal die kwaad vermy in al sy lewenswandel en gesindheid; meer nog, hy sal die kwaad uitroei waar hy kan. Aan die opregtes sal groot guns bewys word en

hulle wat die Here vrees en suiwer van hart is, sal by hom woon en hom dien. Hulle sal die koning se besondere sorg geniet.

Die psalm leer ons 'n man ken wat sy diepe afhanklikheid van God bely en sy onderdane hierin voorgaan en leer. Hy wil dat die Naam van die Here in sy ryk verheerlik word. Dit gee aan die psalm 'n tydlose skoonheid en betekenis sodat dit ook in ons tyd dien as 'n voorbeeld van ware, suiwere en gelowige leierskap.

7 November

Lees Ps 102

Teks: Ps 102:12-13

Die Here bly tot in ewigheid

Ons bemerk in hierdie psalm 'n wisseling tussen donkere lyding en blye verwagting. Dit is die uiting van 'n mens wat klaarblyklik dodelik siek is en besef sy lewe neig na die einde toe. Hy sien in sy lyding nie alleen die feit dat God hom verlaat het nie maar hy voel dat God hom ook straf. Sy nood voel hy is ineengevleg met die ellende van sy volk soos hulle dit in die ballingskap beleef het. Juis hierdie lotsverbondenheid met sy volk lei hom weer uit die donker na die blye lig van God se genade. Want hy het geleer en weet dat God se hulp dáár was in die verlede en met onveranderlike trou sal God weer help in die toekoms.

Deur hierdie geloof gesterk, verander die klaaglied van die ellendige in 'n jubel- en danklied. Die lydende klem hom vas aan die onomstootlike feit van die Here se reddende genade wat Hy skenk aan elkeen wat weerloos voor hom staan in gebed en smeking. In die lot van Israel is vir die psalmdigter ook die lot van die enkeling opgesluit. Daarom troos die digter hom nie alleen met die verlede nie maar ook met die vertroue in die toekomstige handelinge van die enige God. Die kortstondige mens kom en gaan, selfs in die helfte van sy jare, maar sy nageslag sal dieselfde trou en genade van God ken as wat die voorgeslag kon oorlewer. Eensaamheid en lyding word hier oorwin deur die mens wat hom gelowig onderwerp aan die alomteenwoordigheid van die onveranderlike God.

8 November

Lees Ps 103

Teks: Ps 103:17-18

Loof die Here, o my siel

Hierdie skone lied is by alle gelowiges baie bekend en geliefd. Dit is geen wonder nie want as dank- en loflied kan 'n mens beswaarlik in mooier taal spreek tot die Here vir al sy goedheid en goedertierenheid. Die lied laat die mens iets sien van die wydte en breedte, die hoogte en diepte wat God se weldade

oorspan soos wat dit tot sy mensekinders kom. Dat die digter uit eie ervaring spreek, maak die psalm soveel aangrypend. Hierin is dan ook 'n besondere karaktertrek van die psalm opgesluit naamlik dat daar 'n noue verband tussen ervaring en geloof is. Die mens beleef in die werklikheid van die lewe dit wat die Bybel se getuienis oorlewer en openbaar.

Met ootmoedige verwondering staan die digter voor die verhewe heiligheid van God maar terselfdertyd gee hy hom oor aan die liefde van God wat sigbaar is in die reddende weldade van die Here wat so wonderbaarlik ingryp in die lewe van sy gelowiges. Ons kniel voor God in diepe besef van ons sonde en skuld maar ook in die geloof dat Hy Hom oor ons ontferm soos 'n liefdevolle vader hom oor sy kind ontferm. Ons kan en mag dit doen want die Almagtige ken ook ons brose kortstondigheid.

Juigend dank die Christelike kerk dan ook met die woorde van hierdie psalm wanneer gelowiges na die viering van die nagmaal opstaan om met vernude krag getuies van die goeder-tierenheid van God in die wêreld te wees.

9 November

Lees Ps 104

Teks: Ps 104:28

Loof die skepperheer!

In dié psalm hoor ons die blye lied van 'n mens wat die wonder van die skepping met sy oë aanskou én in sy hart glo dat dit die werk van die Skepperheer alleen is. Die digter teken vir ons in sy mooiste taal die skeppingsverhaal in fyner besonderhede. Hy sien die noukeurige sorg van God nie alleen in die groot dinge soos die berge en die see, die tye van die son en maan en sterre nie – nee, hy sien die hand van God ook in die klein dingetjies soos die steenbok en die dassie wat elkeen sy eie plek het. Vir die mens is bepaal dat hy bedags sal werk terwyl die jong leeus in die nag prooi soek. So het elke skepsel en elke saak in die geheel van die skepping sy eie, ordelike plek.

Die digter se loflied is ook 'n belydenis van die heerlikheid en majesteit van God want vir hom is Skepperheer en skepping nooit te skei nie. Trouens, God onderhou alles wat Hy gemaak het van dag tot dag deur alle tye heen. Ons almal leef en alle dinge bestaan in diepe afhanklikheid van die almagtige en alwyse God en Heer. Daarom hef die digter sy siel op tot lof as hy sy lied oor die skepping begin en sluit hy af met die bede dat hy in staat mag wees om sy lewe lank die eer van God te besing. In die skepping en in die verhouding tussen Skepper en skepping word daar in sy bede nie ruimte gelaat vir die steurende element van die moedswillige sondaar en onverskillige goddelose nie.

Die genadeverbond van God

In Psalm 104 vind ons 'n loflied op die skepping van God en in Psalm 103 'n lied oor die herskepping van die mens se geloof en krag deur die goedheid van God. Nou het ons in Psalm 105 'n himne ter ere van dié God wat sy genadeverbond opgerig het om daaraan trou te bly tot in ewigheid. Dit is dan ook een van die vier groot sange oor Israel se geskiedenis wat deur die fees-skare gesing word. Die ander drie is Psalms 78, 106 en 136.

Die psalm beskryf hoe die verbondstrou en die genade van God soos 'n goue draad deur geskiedenis loop. Onder die hand van God word die geskiedenis van die wêreld heilsgeskiedenis vir die gelowiges. In sy genade het God met die vaders Abraham, Isak en Jakob sy verbond opgerig en bevestig en vir hulle die land Kanaän as erfdeel belowe. Soos in die tien gebooie se inleiding word die gelowige in hierdie psalm ook daarop gewys dat God eers die goeie gewer is en daarna eis Hy gehoorsaamheid aan sy wet. Sy wetswoord is bindend en bepalend vir elke geslag, op elke plek op aarde sodat sy heilige oordeel die hele wêreld omspan.

Die slotvers wys terug na die beginvers en bring weer eens onder die aandag dat die verbond twee dele het. Ondeurgrodelik in sy weë heers die God van Israel tot in die gebied van vreemde volke en Hy lei hulle wat aan Hom behoort deur alle beproewinge heen. Hy vervul sy Woord en beloftes, gedenk sy verbond en betoon in wonders en oordele sy genade en mag. Daarom buig die gelowige in dankbaarheid en ootmoed voor dié God wat ons beveilig; Hy is tot in ewigheid die Heer!

Besoek my

'n Merkwaardige psalm. Dit begin en eindig met halleluja, dit wil sê: Prys die Heer. Die digter wil die Here prys namens die volk Israel. Hulle sondig telkens teen die Here maar telkens word hulle ook weer deur Hom vergewe. Dit dui dan daarop dat God tog welbehag in hierdie wederstrewige volk het.

Indien dit die geval is met die volk, het Hy ook welbehag in elke mens. Maar dan moet hy die omvang van sy sonde ken, sy onmag beseef en in afhanklikheid na die verlossing deur God hunker. Hierdie beseef van sonde en onmag enersyds en die wete van Gods genade andersyds, dryf die mens na die genadetroon om berouvol en geloofsvertrouend te bid: "Besoek my met u heil." Dit is 'n gebed om verlossing sonder enige sprake van dwang.

Ofskoon hy weet dat hy dit nie werd is nie, bedel die digter om 'n besoek van God. Dit is asof hy wil sê: "besoek selfs vir my, want ek het dit so nodig – miskien nodiger as enigiemand anders."

Hy bid egter dat daardie besoek meteen ook verlossing vir hom sal meebring. 'n Verlossing waardeur hy radikaal verander sal word – 'n verlossing wat eg, algeheel en ewig is.

Hierdie Ou Testamentiese bede is in Jesus Christus verhoor, Hy het ons in ons sonde en ellende kom besoek en ook verlos. En na sy majesteit, genade en Gees wyk Hy nooit meer van ons nie.

12 November

Lees Ps 107

Teks: Ps 107:13-14

Verlossing uit angs

Israel word vergelyk met gevangenes wat ingekerker is weens hulle opstand teen God. Die opstandsgedrag het al 'n gewoonte, 'n lewenspatroon geword. Om die rede is die straf sodanig dat uitkoms en redding feitlik onmoontlik is.

Wanneer alle aardse hulp wyk en die arm te kort geword het, bly die weg na God nog altyd oop. En so het die volk ook weer eens hulle toevlug tot God geneem. "Hulle roep die Here aan in hulle benoudheid." Ofskoon hulle dit nie verdien het nie, verlos die Here hulle uit hulle angs.

Soos Israel agter die koperdeure van sonde verkeer het, was die wêreld ook vasgekleuster deur ysterkettings van onge-regtigheid. Dit het die hede van alle hoop beroof en die toekoms onseker gemaak.

Op Betlehemsvelde is die koms van die Verlosser toe aangekondig. Hy was weliswaar onwelkom, maar niemand kon sy geboorte, lewe, lyding en oorwinning verhoed nie.

So probeer Satan vandag nog om ons in te kerker agter koperdeure en vas te bind met ysterkettings. Ons ken ons tye van konflik en frustrasie, van geloofslaagtepunte en aanvegting. Nogtans hoef ons nie te vrees of die prooi van Satan te word nie, want Jesus Christus verlos uit duisternis en doodskaduwee.

13 November

Lees Ps 108

Teks: Ps 108:8

God het gesprek

Psalm 108 is 'n môrepsalm wat in 'n tyd van oorlog gesing is. In die inleidende verse word 'n lofsang beluister wat in die sesde en sewende verse egter oorgaan in 'n gebed. Die gebed is verder deurweef met geloofsekerheid ten opsigte van die ver-

horing van die gebed, want "God het gespreek in sy heiligdom: Ek wil jubel, Ek wil Sigem verdeel en die dal van Sukkot afmeet."

God het dus 'n dekreet uitgevaardig wat vir Hom groot vreugde verskaf. Dit kom neer op die herowering en dus ook op die herverdeling van die land. Hierdie dekreet is egter 'n godspraak wat lank gelede al uitgespreek is, en nou maar net deur die digter weer in herinnering gebring word. Die harde werklikheid is egter dat daar op die oomblik oorlog is 'n onoorwinbare vyand en 'n versterkte stad.

Hy wend hom vervolgens tot God as die enigste en laaste toevlug. Sy gebed groei tot 'n magtige geloofsklimaks: "In God sal ons magtige daade doen en Hy self sal ons vyande vertrap."

Die bedreiging deur die vors van die duisternis is nog steeds daar. Die dekreet van goddelike verlossing is egter in Jesus vervul. In sy oorwinning en verheerliking, vind ons troos en sekuriteit. Hy verbreek die koperdeure en slaan die ysterkettings stukkend.

14 November

Lees Ps 109

Teks: Ps 109:31

Verloeking en verlossing

Dawid het vir sy vyande die voorwerp van smaad geword. Omdat hy deur God aangestel is as die koning van Israel, kom die eer van God ook op die spel wanneer hy na die kroon gestee word. Daarom bid Dawid in hierdie vloekpsalm dat God tog nie nou moet swyg nie. Dit sou immers beteken dat die vyand Dawid se God dan as magteloos of dood sal verklaar Dawid se vyande was waarskynlik Absalom en Agitofel. Dawid is egter deur God as koning gesalf en uit sy nakomelinge sou die Messias gebore word. As hy nou deur 'n mensehand onttron, verneder en vernietig word, slaag Satan daarin om God se verlossingsplan in die war te stuur.

Dawid bid vervolgens vir God se tussenkoms, vir sy ingryping in hierdie deur Satan verontruste wêreld. Die mens is trouens magteloos in sy stryd teen die bose mag.

As God kom, staan Hy aan die regterhand van die behoeftige ten einde die mens te beskerm teen Satan se voortdurende aanval.

Dawid se vloekpsalm is verhoor met die geboorte en verlossingswerk van Jesus wat nog steeds aan die regterhand van die behoeftiges staan.

'n Gewillige volk

Hierdie psalm is 'n goddelik-geïnspireerde vooruitskouing van die koms van die Messias en sy heerskappy as koning, priester en profeet.

Met Jesus in die krip van Betlehem is hierdie digterlike profesie vervul. Dit was egter nie die einde nie, maar wel die begin van 'n stryd wat enersyds sou wentel om die behoud van God se skepsel en andersyds om die handhawing van sy heerskappy. Die stryd sou uiteindelik na die dood van Jesus aan die kruis voer, van waar dit tot in die diepte van die graf voortgesit is. Jesus het egter as oorwinnaar uit die strydperk getree en vir die gelowige 'n toekoms van ewige lewe as erfenis gegee.

Die bose vyand staan magteloos teenoor die meester. Tog is hy nie totaal vernietig nie. Desperaas sit hy sy aanslag voort op die deur Jesus verlost mens en dit te midde van 'n tanende geloofslewe waardeur die mens tot onsekerheid en angs gedwing word oor die hede en die toekoms.

Vir die gelowige is daar egter geen rede tot vrees nie. Ondanks geloofsverval, is daar ook geloofsentoesiasme en geloofsywer en trou, want luister wat voorspel die digter-profeet: "U volk (die gelowiges) sal baie gewillig wees op die dag van u krygsmag; in heilige feesgewade uit die moederskoot van die dageraad sal vir U wees die dou van u jong manskappe."

Die Here is genadig en barmhartig

In hierdie psalm begin elke vers met 'n opeenvolgende letter van die Hebreeuse alfabet. Die inhoud is 'n noukeurige opsomming van alles waarvoor elke mens God dankbaar behoort te wees. Dit is dus 'n dankgebed gegiet in 'n litirêre kunswerk.

Dit kom daarop neer dat God sy wonders so laat plaasvind dat dit gekoppel word aan iets waardeur dit vir altyd in gedagtenis gehou sal word. Telkens wanneer 'n mens by herinnering of vir die eerste keer voor 'n wonder- en genadedaad van God staan, pas dit om stil te staan, te kyk, te dink en te bid. Dan maak die ontstellende wete ons skaam dat ofskoon God se wonders plaasgevind het om onthou te word, dit juis ons is wat dit so maklik vergeet en sy hand wat wonders doen in verlede, hede en toekoms nie altyd wil raaksien nie.

Die blote feit van ons bestaan, is 'n gedagtenis aan die wonder van sy liefde, barmhartigheid en genade. Ons is immers nie maar net spikkeltjies in die oneindigheid, of warrelende blare van en na nêrens nie. Oral en telkens word ons egter

daaraan herinner dat ons sinvol ingeskakel is in sy heilsplan.

Maar die grootste gedagtenis wat God gestig het vir sy wonders, is natuurlik die kruis van Golgota waaraan die skuld-brief van ons sondes vasgenael is.

17 November

Lees Ps 112

Teks: Ps 112:1

Vrees en geluk

Psalm 112 is 'n voortsetting van psalm 111 wat eindig met die woorde: "Die vrees van die Here is die beginsel van die wysheid." Die digter het toe die leefwyse betrag van diegene wat hierdie beginsel toepas en God vrees. Hy vind dat dit waar is: Die vrees van die Here gaan gepaard met 'n besondere, diep gesetelde vrede en geluk. So 'n persoon is baie, baie gelukkig.

Die Here moet weliswaar gevrees word, maar in die regte verhouding van die mens tot sy Skepper, versag die vrees tot aanbidding en oorgawe. Die vrees van die gelowige is nie die van die slaaf vir sy heer nie, maar eerder die oorgegewe respek, bewondering en aanbidding van die kind vir sy vader.

Dit bring mee dat die gebooie van God uitgevoer word met 'n lus van die hart en nie as 'n las nie. Vreugdevolle gehoorsaamheid is die enigste wat aanvaarbaar is. Die gehoorsame wat dit teesinnig doen, openbaar eintlik 'n ongehoorsame hart.

Die pragtigste voorbeeld van so 'n gehoorsaamheid het Christus gestel toe Hy sy geseënde lewe willig tot in die dood gegee het.

18 November

Lees Ps 113

Teks: Ps 113:3

Loof God die hele dag

Elke jaar het Israel hierdie psalm as 'n loflied tydens die Paasfees gesing, direk voordat hulle die pasga geëet het. Dankbaar loof hulle die hoë en almagtige God, wat met groot liefde Hom neerbuig, om die geringe en behoeftige mens te versorg. Maar hulle is nie dankbaar slegs wanneer hulle feesvier nie. Hulle is elke dag dankbaar. Van die opgang van die son tot by sy ondergang loof hulle die Here, dit wil sê, die hele dag deur loof hulle die Here by wyse van alles wat hulle dink, sê en doen.

As die volk van die ou verbond rede gehad het om elke dag, die hele dag dankbaar te lewe, het ons as volk van die nuwe verbond seker nog veel meer rede daartoe. Die messiaanse belofte van die ou verbond is vir ons vervul. Die hoë en almagtige God het Hom deur sy Seun, Jesus Christus, met onuitspreeklike liefde neergebuig na ons'wat vanweë die sonde

gering en behoeftig is. En omdat ons glo in hierdie verlossing, is ons nou nie meer armsalig nie, maar geestelik ryk. Daarom sing ons elke Sondag lofliedere. Maar ons loof God nie net op die Sondag as feesdag nie, maar elke dag van die opgang van die son tot by sy ondergang, loof ons die Here deur al ons doen en late.

19 November

Lees Ps 114

Teks: Ps 114:7

Ontslag vir God

Wanneer Israel jaarliks Paasfees vier, dink hulle met groot ontsag aan die magtige dade van die God van Israel. By die Skelfsee en die Jordaan het die waters voor Hom gevlug, en by Sinai het die berge voor Hom gebewe, wanneer Hy praat. Wanneer God besig is om te praat of om iets te doen, dwing sy wonders ontsag af. Die aarde en sy bewoners beef voor die aangesig van die Here.

Ook in die Nuwe Testament lees ons van die mens wat vrees en beef wanneer God met die mens besig is. Vergelyk die wagt by Jesus se kruis, wat baie bevrees word en sê: "Waarlik Hy was die Seun van God". By Jesus se opstanding "het die wagt gebewe en soos dooies geword". Wanneer Jesus op die eiland Patmos met Johannes praat, val hy soos 'n dooie voor Hom neer.

Deur die eeue heen tot vandag toe het God se besig-wees met mense nooit opgehou nie. Deur Skriflesing en evangelieverkondiging praat Hy met ons oor dié dinge wat ons moet weet, en deur sy Gees werk Hy met ons. Die mens wat God se besig-wees met mense gelowig erken, is ook die mens wat daagliks met eerbiedige ontsag voor die aangesig van God leef.

20 November

Lees Ps 115:1-11 Teks: Ps 115:8 en 11

Vertrou op die Here

Aan die een kant spot hierdie psalm met die nietigheid van die afgode. Die dooie afgodsbeelde het nie 'n enkele lewende eienskap nie. Hoe belaglik is dit dat 'n mens op so iets sy vertroue kan stel. So 'n mens sal self soos sy afgod word. Hy sal tot niks vergaan.

Hierteenoor besing hierdie psalm die voorreg om op die lewende God te vertrou. In Christus het God Homself in sy volle grootheid en almag geopenbaar. Hy ken die mens ten opsigte van al sy behoeftes na liggaam en gees en Hy voorsien onder alle omstandighede soos wat Hy weet vir die mens heilzaam is.

Drie maal word die woorde “vertrou op die Here” in hierdie psalm herhaal. Wat ’n voorreg om op die geloofspad, wat in hierdie sondige wêreld altyd sy oomblikke van kruis en nood sal hê, weer en weer te vertrou op die Here. Daarom is die opreggelowige nooit bang vir die pad vorentoe nie, want hy leef met geloofsvertroue.

21 November

Lees Ps 116

Teks: Ps 116:13

My beker loop oor

Hierdie psalm is ’n bekende en geliefde psalm wat dikwels in ons kerk by die nagmaalstafel gesing word. Elke jaar het Israel hierdie danklied na die paasmaaltyd gesing. By die lees van hierdie psalm kry ons die gevoel asof die digter skaars genoeg woorde kan vind om sy dankbaarheid te beskryf.

In ons teks hou die persoon, wat die heil van God gesmaak het, dankbaar ’n beker omhoog, ’n beker wat by die dankoffermaaltyd gewy is as “beker van verlossing”. Dit laat ons dink aan Psalm 23: “my beker loop oor”. God se goedheid aan mense en sy heil aan sondaars gee Hy nie drupsgewys nie. Hy gee genoegsaam. Hiervan verseker die evangelie en die sakramente ons voortdurend.

Wat is die invloed van Gods heil in Christus op ons lewe. Is ons oortuig daarvan dat ons vrygekoop is, vrygekoop van die slaweband van die sonde. Leef ons met so ’n mate van geloofsekerheid dat ons seker is dat niks ons meer kan skei van die liefde van God in Christus nie. Dan is ons dankbeker vol en ons lewe een hele danklied.

22 November

Lees Ps 117

Teks: Ps 117:1

Loof die Here, alle nasies

Hierdie psalm is kort maar ryk aan inhoud. Alle volke word opgeroep om die Here te loof. Dikwels vermeld die Ou Testament hoe dat die volke rondom Israel voor die aangesig van die God van Israel beef. Dan erken hulle dat daar geen God soos die God van Israel is nie.

Die goedertierenheid van God ken nie grense nie. Dit oorskry alle grense en alle tyd. So het Christus ook sy lewe gegee vir alle mense van alle tye. Hy beveel sy dissipels: “Gaan dan heen, maak dissipels van al die nasies . . .” Alle volke moet die goedertierenheid van Christus leer ken, sodat hulle saam met ons die een heilige God kan loof. Daarom bly dit ons Godgewe taak om die evangelie aan alle volke uit te dra.

Een van die belangrikste getuïenisse van God se goedertierenheid teenoor die wêreld bly altyd die lewe van die gelowige self. Christus vergelyk dit met 'n lamp op 'n staander. Die gelowige moet deur sy geloofslewe so 'n lig uitstraal dat alle mense hierdie lig kan sien, en daardeur beïnvloed word om ook God te loof en te prys.

23 November

Lees Ps 118:19-29

Teks: Ps 118:22

Christus die hoeksteen

Israel was deur die volkere van die wêreld gehaat en verag. As die uitverkore volk van God was hulle egter bestem om 'n besondere plek onder die volkere van die wêreld in te neem. Soos die hoeksteen die hele gebou dra, was Israel draer van die heilswerk van God vir alle volke.

Uiteindelik kry ons teks in messiaanse sin nog meer betekenis wanneer Jesus die woorde van hierdie vers op Homself toepas. As mens is Hy verag en gehaat. 'n Minderwaardige steen word deur die bouer weggegooi. So was Jesus deur die Jode as minderwaardig beskou. Hy was nie goed genoeg om lid van die Joodse volk te wees nie. Daarom moes Hy doodgemaak word, die hoeksteen van die gebou wat God besig was om te bou. Dit is die gebou waarna Paulus verwys as die gebou waarvan God die boumeester is, en waarvan elke gelowige 'n bousteen is.

In die ou tyd het die bouers lank aan 'n stuk klip gekap om dit as bousteen reg te vorm, sodat dit kan inpas in die muur wat gebou word. So vorm God, as boumeester ons deur sy Woord en Gees om 'n bruikbare bousteen van sy gebou te word. Van die allergrootste belang is nou dat ons Hom as boumeester sal erken, en dat ons sal toelaat dat Hy deur sy Woord en Gees met ons besig sal bly, sodat Hy ons kan omvorm en nuut maak, soos wat Hy ons wil hê.

24 November

Lees Ps 119:97-106

Teks: Ps 119:105

Christus die lig van die wêreld

Die hoofgedagte van hierdie hele psalm is: 'n Welgeluksalige lewe word gebou op die Woord van God. Sonder die Woord van God kan daar nooit sprake wees van 'n welgeluksalige lewe nie.

Deur sy Woord openbaar God Homself op so 'n wyse aan ons, dat ons alles sal weet wat vir ons saligheid nodig is. Die Heidelbergse Kategismus beklemtoon die drie hoofpunte waarom dit telkens weer gaan wanneer ons die Bybel lees naamlik: kennis van ons sonde en ellende, kennis van ons ver-

lossing en kennis van hoe ons as verlostes dankbaar kan lewe.

Daarom is Gods Woord 'n lamp vir ons voet en 'n lig vir ons pad. Sonder hierdie lamp stamp ons voortdurend ons voet, sodat ons mank word en nie meer kan loop nie. En sonder hierdie lig op ons pad, is die pad donker, en raak ons die pad byster. Dan loop ons op verkeerde paaie.

Christus is die Woord van God wat vlees geword het, en hierdie vleesgeworde Woord is die Lig op ons lewenspad. Hy wat in hierdie lig wandel, is seker van 'n welgeluksalige lewe.

25 November

Lees Ps 120

Teks: Ps 120:1

Smeekebed om bevryding

Die digter van hierdie psalm verkeer in 'n vyandelike omgewing. Hy het die skyf geword van leuens, veragting, vyandskap, omdat hy aan God verbonde is. Dit is trouens geen vreemde situasie nie, want die eiendom van God moet voortdurend bedag wees op die listige en met haat gevulde aanvalle van die magte van Satan. Onder hierdie geweldig geestelike druk van die aanvalle voel die digter alleen en verlate; vandaar sy verlange om met die volk van God te wees, om in dié benouende omstandighede die geborgenheid te ervaar van hulle wat aan God behoort. Hy weet met 'n onwankelbare sekerheid, so eie aan die geloof, dat God hom sal verhoor en verlos uit die kommervolle en benoude situasie. Die Heer wat die God van Israel is, is vol ontferming vir sy kinders. Diegene wat Hom en sy eiendom spot en laster, wie se tonge soos skerp pyle en verterende vuur verwoesting aanrig sal uiteindelik die toorn en strafgerig van die Here ervaar. Die Here sal hulle uiteindelik in gelyke munt terugbetaal. Die besembos gee 'n kool wat lank brand en intense hitte uitstraal! So sal diegene wat verdelging van die kinders van die Here soek, self verdelg word.

Ons ervaar die aanvegting vanweë die sonde en dood daagliks as gelowiges. Maar God het ons reeds in Christus verhoor deur die sonde en die dood te verdelg op Golgota, en ons so die verwagte verlossing uit verdrukking geskenk.

26 November

Lees Ps 121

Teks: Ps 121:2

Ons hulp . . . van die Here

Vir die moderne mens lê sy hulp en krag, sy waarborge meer-male in dinge soos sy vindingryke verstandelike vermoëns, sy geld, wapens, . . . ensovoorts. Die digter van hierdie psalm stel hier 'n kernprobleem van menslike ervaring aan die orde: Die ervaring van diepe wete van magteloosheid en hulpeloosheid.

'n Ervaring wat die mens nie altyd duidelik kan definieer nie, maar wat daarin geleë is dat die mens deur die sonde en die dood beland het.

Uit praktiese, daaglikse ervaring weet die digter van sy hulpeloosheid. Die berge rondom is die simbool van die bedreiging in sy lewe. In die berge skuil gevare soos wilde diere en rowers, ja inderwaarheid die onontwykbare dood. Die vraag na hulp vertolk die vraag wat sluimerend huiwer in die lewe van elke mens.

Dan volg die antwoord op die hulpelose vraag om hulp van die mens. Ons kan ook sê die antwoord op die kommer en nood van die sondaar. Die antwoord is so omvattend en versekerend dat sy vrees en bewing omvorm tot standvastige vertroue en sekerheid. Niks kan hom oorweldig of bedreig nie want sy hulp is van die Here wat hemel en aarde gemaak het. Sy krag en vertroue lê nie in eie vernuf nie, maar in die God wat die maker van alles is en daarom ook alles bepaal wat gebeur. Selfs die son en die maan, wat hier staan vir allerlei gevare en nadelige gevolge wat dit op die trekkende reisiger kan hê, hoef die pelgrim nie te kwel nie.

Dit is met hierdie vaste vertroue wat ons opgaan na die huis van die Here. Ons hulp en krag is van Hom aan wie ons behoort deur Jesus Christus onse Heer.

27 November

Lees Ps 122

Teks: Ps 122:9

Pelgrimsvreugde in die huis van God

Die psalm besing die voortreflikheid van Jerusalem, die stad wat versamelplek van al die stamme is. Jerusalem word hier beskryf in die groot rol wat dit speel in die godsdienstige en nasionale eenheid in die lewe van Israel. Allereers tref sy argitektoniese solidariteit en eenheid wat die aankomende pelgrim begroet. Hy versamel die stamme as sigbare versamelpunt en sentrum van die volk van die Here. Jerusalem is nie deur die volk uitgesoek vanweë strategiese oorweging as middelpunt van die volk nie, maar is deur die Here self aangewys as plek van belydenis van sy Naam, as sentrum van Godsverering en gebede-oord. Jerusalem is ook die setel van die hoogste regspraak en regering vanweë die feit dat dit verbonde is aan die huis of geslag van Dawid.

Dit gaan egter nie soseer om die stad op sigself nie. Die tempel of die huis van die Here bied die geleentheid om kontak met Hom te maak. Vir hierdie voorreg om in Jerusalem, in die tempel sy verbondenheid met sy God te kan uitleef is hy diep dankbaar en sing hy die loflied. Daar versterk God die gelowige met die vertroostinge uit sy Woord. So bid hy dan ook om

vrede vir Jerusalem, die plek waar God sy verblyf onder sy volk aan die Ou Testamentiese Godsvolk ervaarbaar gemaak het.

Wanneer ons optrek na die erediens, die kerk of huis van God, oorweldig diepe dankbaarheid die gelowige en die loflied bly nie uit by die ervaring om so te mag leef uit die groot genade van God in Jesus Christus wat ons daar ontvang nie. Jesus Christus wie se Woord ons daar heg saambind, wat die erediens as versamelpunt van die gemeente proklameer om Hom te eer en aanbid, regeer ons ook deur sy Woord wat vandaar spreek.

28 November

Lees Ps 123

Teks: Ps 123:2

Leef uit die hand van die Heer

Onder die onuithoudbare druk van hoon en bespotting wend die digter hom in kinderlike afhanklikheid tot sy God. Met sy oë opgeslaan na die hemele, die woonplek van God vertoon sy houding 'n sterk ooreenkoms met die toneel wat dikwels afgespeel het in die Israelitiese huisgesin waar die slawe tydens etenstyd om hul besitter of heer versamel. Dié staan gereed om aan hulle die voedsel uit te deel wat hulle nodig het om te leef. In kinderlike afhanklikheid is hul oë stip op die hande gerig wat sal oopgaan om te voed.

Die gebed wat effens skugter begin, word na die einde veel dringender sodat mens kan aanvoel hoe onuithoudbaar die digter en sy medepelgrims onder die spot en veragting gely het.

Die volk van die ou- en nuwe verbond het baie sulke ervarings in die loop van die geskiedenis meegemaak. Die gelowige ervaar hierdie vyandigheid van die wêreld inderdaad daaglik. Soos in Psalm 121 is daar net een by wie ons hulp en genade kan soek – die Skepper van hemel en aarde. Hierdie beeld vra 'n houding van algehele afhanklikheid van die gelowige voor God. Uit die hand van die Here Jesus Christus ontvang ons, sy duurgekoopte slawe, alles wat ons nodig het; ja alles uit genade want soos slawe het ons geen reg om op enigiets uit die hand van ons Heer aanspraak te maak behalwe straf en tugtiging nie. Nogtans ontvang ons lewe uit sy hand, ja die ewige lewe!

29 November

Lees Ps 124

Teks: Ps 124:8

Danklied van die bevryde

Hierdie danklied word uitgespreek teen die agtergrond van nood en dreiging teen die volk. Na die inhoud kan hierdie danklied in verskeie periodes van ontkoming aan uiterste gevare vir Israel as volk ingepas het. Sommige Skrifverklaarders meen dit was tydens die beleg van Jerusalem deur Antiogus,

andere meen weer dit ontstaan uit die tydperk van die ballingskap in Babilonië. ' Feit is egter dat Israel voor die afgrond van vernietiging gestaan het. Die erns van die bedreiging word met aangrypende beelde geskilder; lewend verslind, oorstrom en as't ware verdrink deur die aanrollende mag, vasgevang in die net van die voëlvanger.

Die vyandelike bedreiging daal tot die wreedheid van die verskeurende roofdier en die siedende geweld van verwoestende waters. Geen genade word betoon nie!

Tog weet die beangste en vasgekeerde dat God sy eiendom nie prysgee nie. Die net wat mense magte rondom die gelowige span om hom in te hok soos 'n bang, verskrikte en reddelose voëltjie ontsluit Hy. Die benoudheid, en doodskommer neem Hy weg. Die Here is die bevryder van die geknelde en ingehokte mens. Uit die bande van dood en sonde, wat soos 'n nou-sluitende net ons omknel het, het Hy ons vrygemaak. Die Here is die bevryder en daarvoor moet ons Hom elke oomblik van ons vrygemaak lewe dank en eer.

30 November

Lees Ps 125

Teks: Ps 125:2

Veilig by God

In hierdie psalm word die onwankelbaarheid en veiligheid van die volk van die Here bely. Die wat hulle vertrou in die Here stel is soos die berg Sion. Hulle ontvang dieselfde vastigheid wat Sion het omdat God dit uitverkies het om sy woonplek te dra. Soos die berge rondom Jerusalem as beskutting dien, so is die beskerming van God rondom Sy kinders. Ja soos diegene wat Jerusalem nader met verrassing vind dat die stad uit alle rigtings bewaak word deur bergtoppe wat twintig tot dertig meter bo die stad uit toring. Soos 'n vurige muur staan God tussen sy volk en die bedreiging (Sag 2:5); soos 'n onoorsteekbare stroom (Jes 33:21).

Die onderdrukker het dus geen kans om 'n suksesvolle aanval te loods teen een wat so 'n beskutting geniet nie! Daar bestaan dan geen rede vir vrees en bewing by hulle wat in die midde van God leef en hul volle vertrou in Hom stel nie. Die volle werklikheid van die omvang van hierdie Godsbeskutting leer ons in Jesus Christus ken. Alle magte wat teen sy volk aanstorm staan beskaamd en verleë, niemand, selfs nie eers die dood sal ons uit sy hand kan ruk nie!

1 Desember

Lees Ps 126

Teks: Ps 126:6

Vreugde-oes uit tranesaad

Hierdie is 'n psalm waarin hoop en vertwyfeling mekaar aflos. Die vreugde oor die teruggekeerde volk uit ballingskap gaan

weer oor in ontnugtering vanweë daaropvolgende droewige omstandighede. Dit het vir die terugkerende ballinge soos 'n droom gevoel. Hulle kon dit nie glo dat hulle weer kon terugkeer na Palestina nie. Maar die wrede werklikheid in Palestina het ontnugtering gebring – die verwagte intrede van die Messiaanse heilstaat het nie 'n werklikheid geword soos hulle verwag het dat dit sou gebeur tesame met die herstel en terugkeer van die volk nie.

Die gebed van die psalm is om verandering van die teenswoordige droewige omstandighede. Hierdie gebed geskied met die ondervinding van die almag van God om sy volk se omstandighede anders te maak. Die opbou-arbeid van die verwoeste land was moeisam en vol inspanning – met trane besaai. Dit gebeur dikwels veral in swaar tye, dat die saaiër met trane saai, omdat hy die saadkoring as't ware uit die mond van die huisgesin moet wegneem – maar die geween wat deel is van die moeisame saaiwerk sal eendag wanneer die oesdag aanbreek, verander in 'n blye gejuig! So verwag die psalm die vreugde-oes uit die tranesaad vir die volk deur goddelike verandering in die toekoms.

Wanneer ons van die Nuwe Testament af terugkyk sien ons die vervulling van die hoopvolle verwagting van hierdie psalm in die koms van die Messias toe Hy die omstandighede van sy volk totaal verander het. 'n Volk verlore en verstrooi onder die mag van die sonde het Hy gemaak burgers van die Messiasryk, ja kinders van die lewende God. Dankbaar jubel ons onder alle omstandighede oor die vervulling van die langverwagte vooruitsien na die aanbreek van die koms van die Messias.

2 Desember

Lees Miga 1:1-10

Teks: Miga 1:5

Wie is vir die oortreding verantwoordelik

Die profeet Miga is een van die sogenaamde klein profete van Israel, nie so goed bekend by Bybellesers nie, behalwe sy mededeling in hoofstuk 5:1 van die plek waar die verwagte Messias gebore sou word.

Hy was 'n tydgenoot van Jesaja en het opgetree teen die godsdienstige en sedelike verval van sy volk, Juda, sowel as Israel, en veral van die twee hoofstede van die twee ryke: Jerusalem en Samaria. Hy bestraf nie alleen nie, hy troos ook. Jerusalem, so sê hy, sal 'n puinhoop word, maar die tyd kom, dat die Here koning oor hulle sal wees op die berg Sion.

In die Hebreeus staan daar nie: "Wat is die oorsaak van die oortreding nie, maar letterlik staan daar: "Wie is die oortreding van Jakob", dit wil sê daar word nie gevra wat eintlik die sonde is nie, maar *wie is verantwoordelik vir die sondige toestand.*

Dan word die twee hoofstede as die skuldiges aangewys, wat die voorbeelde vir die hele omgewing geword het.

Ja, so is dit. 'n Mens is nie net verantwoordelik vir jouself nie, maar ook vir die voorbeeld wat jy aan ander gee. In ons omgang met ander mense moet ons onself afvra: Watter invloed oefen ek op ander uit? Is dit ten kwade? Dit kan alleen deur die vernuwning van ons lewe deur die Gees van die Here ten goede wees.

3 Desember

Lees Miga 2:1-13

Teks: Miga 2:13

Die Here is die deurbreker om te bevry

In hierdie hoofstuk gaan die profeet voort met sy onheilsprediking oor die sonde van sy volk. Hy wys op die valse prediking van die profete wat vir loon profeteer (vers 12). Maar God het sy ontroue volk nog nie losgelaat nie. Hy sal gewis die oorblyfsel van Israel vergader, almal soos skape in 'n kraal. Die Here sal self as deurbreker optrek en deur die poort intrek. Hy sal as voorloper, as voortrekker, "heeltemal vooraan" sy volk lei.

Ook hier, in hierdie tweede hoofstuk, word die oordeel van die Here as gevolg van die ontrou van sy volk opgevolg deur die versekering van sy genadige ontferming oor sy afgedwaalde volk. Immers ons God het geen behae in die dood van die sondaar nie, maar wel daarin dat hy hom bekeer en lewe, want Hy ons God, is barmhartig en genadig; Hy is lankmoedig en groot van goedertierenheid. Hy vergewe menigvuldiglik. Ja daarom, na die onheilsvoorspelling kom onmiddellik die heilsverkondiging. So moet dit wees. Die heilsverkondiging is tog die einde van die weë van die Here. Hiermee word die oordeelsprediking nie opgehef nie, maar die laaste woord word aan die vertroosting gegee.

4 Desember

Lees Miga 6:1-5

Teks: Miga 6:2

Die Here het 'n twis met sy volk

So sê die profeet Miga. Gewoonlik is dit egter andersom: Die mens twis oor God en met God: Die eerste twis oor God is oor sy bestaan. "Die dwaas" so sê die psalmdigter, "sê in my hart. Daar is geen God nie" (Ps 14:1). Sy skeppingswerk word in twyfel getrek. Sy beskikking oor die lotgevalle van volke en mense word bevraagteken. Sy Woord word beveg. Sy Seun word verwerp. Sy gesante doodgemaak. Vir eeue reeds twis die mens met God.

Nou, is ons tyd, twis die mens nie meer soveel oor God of

met God nie. Die mens swyg oor Hom. Haal die skouers oor Hom op. Is onverskillig oor Hom.

Vroeër was die mens koud oor God, nou is die mens lou, soos Gallio trek die mens hom niks aan oor God nie (Hand 18:17). Is Hy daar, goed. Is Hy nie daar nie, ook goed. Dis in die oog van baie nie meer die moeite werd om oor Hom te twis nie. Maar nou twis God met die mens. Hy laat hom nie met rus nie. Hy maak steeds bemoeienis met hom. Hy gee hom oor aan allerhande bedreigings, aan angs, aan radeloosheid. Hy twis met ons, maar dit is om ons tot bekering te roep. Staar daar dan nie: "Hy sal nie vir altyd twis en nie vir ewig die toorn behou nie? Al is ons sonde soos skarlaken, dit sal wit word soos sneeu".

5 Desember

Lees Miga 6:6-16

Teks: Miga 6:6

God tegemoet gaan met offers?

Die Here twis met sy volk vanweë hulle sondes. Waarmee sal die skuldige volk nou die Here tegemoetgaan? Sal hulle dit doen met brandoffers, met jaaroud-kalwers? Of sal hulle dit nog beter doen naamlik met groot getalle: Duisende ramme en tienduisende strome van olie? Of nog veel beter, nog swaarder offers om God stil te hou, om sy welbehag te verkry? Ja, Israel sal nóg swaarder offers bring. Soos die heidense volke doen, so sal hulle ook doen. Hulle sal die allerswaarste offers denkbaar bring naamlik hulle eersgeborenes as offers aan God.

Dit is wel opvallend dat die mens in die nood van sy lewe gewillig is om veel te gee aan God en hoop om daarmee die guns van die Here te koop. Om te gee aan God, om veel te gee, is goed en Bybels, maar sonder ons hart, sonder om onself te gee, is nie voldoende nie. God vra ons hart. "Gee My jou hart", sê die Woord. Dan alleen het ons gawes waarde voor God. Daarom het die paar pennies van die arm weduwee uit die Nuwe Testament wat sy in die skatkis by die tempel ingegooi het meer waarde by God as die baie van die rykman wat uit sy oorfloed gegee het.

Waarmee wil u God tegemoet gaan? Is dit met ootmoed en met dankbaarheid?

6 Desember

Lees Miga 6:1-8

Teks: Miga 6:8

Waarmee kan ons God tegemoet tree?

By monde van die profeet Miga roep God sy volk tot verantwoording. Die Here vra aan sy volk: "Wat het Ek jou aangedoen?" Dan word die volk gewys op wat God vir Israel gedoen het, hoe Hy hulle uit die Egiptiese slawehuis verlos het en hulle

uitgelei het. Die volk antwoord met groot offers, maar dit is nie wat God wil nie. Hy wil sy volk self hê. Dan vra hulle: Waarmee hulle God tegemoet moet tree? Die antwoord is: Wat vra God anders as om reg te doen en liefde te betrag, en ootmoedig te wandel met jou God. God vra dus drie dinge: Reg doen, liefde betrag en in ootmoed met Hom te wandel.

Reg doen! Maar sal die mens wat nie in die regte verhouding tot God lewe nie, reg kan laat geskied in sy lewe? Hy wat God nie lief het nie, het ook sy naaste nie lief nie. So een het 'n valse weegskaal. Hy het 'n sak vol bedrieglike gewigte. Hy het leuentaai en bedrog lief.

Die tweede kenmerk van hoe God tegemoet getree moet word, is om liefde te betrag. Die Here het meer behae in liefdevolle gehoorsaamheid as in 'n veelheid van offers. "Jy moet die Here jou God liefhê met jou hele hart en jou naaste soos jouself."

Die derde wyse waarop God tegemoet getree moet word, is om met ootmoed met jou God te wandel, soos 'n kind aan die hand van sy vader, so vertroulik, so intiem so liefdevol, so kinderlik.

Hoe tree ons God tegemoet?

7 Desember

Lees Miga 7:7-18

Teks: Miga 7:18

Wie is 'n God soos U?

Dit is 'n woord vol bewondering vir die God van Israel. Is Hy dan nie 'n God wat wonders doen nie, wat sy volk met 'n sterk hand uitgelei het deur die woestyn na die beloofde land? Is Hy nie 'n God wat sy almag betoon het met die lange reis deur die woestyn met al die gevare en bedreigings nie?

Ja, meer nog: Is Hy nie 'n God wat vergewe nie, ja selfs menigvuldige sondes? Daarvoor vra Hy nie duur offers nie, maar 'n gebroke en berouvolle hart? Inderdaad, wie is 'n God soos U? So mild, so ryk om te vergewe!

So 'n God het die heidene nie. Hulle gode is magteloos om te red en te verlos. Wat die skuldige hart en 'n gepynigde gewete nie kan vermoed nie, is werklikheid. Hy, ons God vergewe. Hy vervul die gebroke en verslae hart met blydskap. Hy troos na die rykdom van sy genade.

Dit het die Ou Testamentiese gelowige ondervind. Maar wat dan van die nog veel meer begunadigde Nuwe Testamentiese gelowige, wat weet van Hom wat ons sondes op Hom geneem het, wat die dood aan die kruis ervaar het om ons met God te versoen, sodat ons harte met blydskap vervul kan word, die blydskap wat niemand van ons kan wegneem nie (Joh 16:22). Ja, waarlik: Wie is 'n God soos U, o Here, ons God!

Sondes in die diepte van die see

Dit tref die Bybelleser keer op keer hoe groot die vertroue van die profeet op die sondevergewing van sy God is. Hy verstaan hierdie vertroue van goddelike vergewing omdat hy dit self ondervind het. Sy God, so het hy dit ondervind, "hou toorn nie vir ewig vas nie, maar het 'n welbehag in goedertierenheid." Daarom glo Miga, dat God Hom weer oor sy afgedwaalde volk sal ontferm. Ja, sê hy, "al hulle sondes sal sy God in die dieptes van die see werp."

Vergewing is wel die grootste weldaad wat 'n mens, wat skuldig voor God staan, kan ontvang. Vergewing laat ons die hart van God sien, sy liefde wat geen behag in die dood van die sondaar het nie, maar daarin dat hy hom bekeer en lewe.

God vergewe en Hy vergewe absoluut. Soos die psalmdigter dit stel: "Hy handel met ons nie na ons sondes en vergeld ons nie na ons ongeregtighede nie, . . . so ver as die ooste verwyder is van die weste, so ver verwyder Hy ons oortredinge van ons" (Ps 103).

Die psalmdigter sowel as die profeet soek na woorde en beelde om die rykdom van die vergewing van God uit te beeld. Die Nuwe Testamentiese gelowige wat in ootmoed kniel by Golgotaskruis kan iets meer verstaan van die diepte van Gods vergewing, dat God sy Seun gegee het om met sy bloed ons van sonde te reinig, sodat ons sy kinders genoem kan word.

Die boodskapdraer van God

In 538 het Kores (Cyrus) Babel waarheen die Jode weggevoer was, verower. Omdat hy die godsdienste van die verowerde volke gerespekteer het, het hy die Jode dadelik toegelaat om na Jerusalem terug te gaan om die stad en tempel weer op te bou. Baie van die ballinge het teruggegaan, maar baie het in Babel agtergebly.

Die ballingskap het die Jode tot ernstige nadrukke gestem. Dit het die oortuiging by hulle gewek dat die lyding en vernerding in die vreemde die straf van die Here oor die sondes van die volk was. Gelukkig is die strafperiode nou verby. Die toorn van God is afgewend en die terugkeer na hulle land, is die bewys daarvan. Israel is weer die voorwerp van God se guns en genade.

In hierdie tyd het Sagaria as profeet opgetree. Nou weet ons wat die werk van 'n profeet was. Hy moes die boodskap van God aan die volk oordra. Hy moes die boodskap net so oor-

dra soos hy dit ontvang het. Hy mag niks byvoeg of aflaat nie.

Nou leef ons weer in die adventstyd. In hierdie tyd herdenk ons die koms van ons groot profeet Jesus Christus. Hy het nie gekom om ons net te vertel hoe God oor ons dink nie, maar om ons 'n blik in God se vaderhand te laat kry. Hy het self gesê: "Wie My gesien het, het die Vader gesien". Hy het self gesê dat die woorde wat Hy spreek nie sy woorde is nie, maar die Vader s'n en die daade wat Hy doen is nie sy daade nie maar die Vader s'n. Hy is maar net die mond waardeur die Vader spreek en die arm waarmee die Vader die werke doen.

10 Desember

Lees Sag 1:1-6

Teks: Sag 1:2,3

Bekeer julle

Hier het ons Sagaria se eerste boodskap. Dit is 'n kragtige oproep tot bekering. Sagaria praat dus nie die volk na die mond nie. Hy vertel nie wat die volk graag wil hoor nie. Nee, sy boodskap is veel eer 'n veroordeling van die volk.

Maar het die Jode hulle dan nie bekeer nie? Is die terugkeer na hulle land dan nie die bewys dat dié volk hom bekeer het nie? Ja, Israel het hom bekeer: Hy het die bose weë verlaat en hom voor God verootmoedig. Dit is goed, maar dit is nie genoeg nie. Bekering is noodsaaklik maar die bekeerde moet dit nie daarby laat nie. Op die omdraai op die bose weg moet die daaglikse, voortgesette bekering volg. Die bekeerde moet nou die weg van gehoorsaam aan die Here bewandel.

Nou verseker die Here ons dat as ons ons waarlik tot Hom bekeer, sal Hy ook na ons kom en as ons op sy weë wandel sal Hy ons vergesél met sy beskerming en genade.

In die volheid van die tyd het God in Jesus Christus na ons gekom en as God in Christus na ons toe kom, word ons heil vol. Ons wat waarlik in Jesus Christus glo, kan elke dag aan onself sê: "Hy wat in die skuilplek van die Allerhoogste sit, sal vernag in die skaduwee van die Almagtige." In Christus het God na ons gekom met al sy beskerming en versorging, weelde en skatte. As ons in hierdie spanningsvolle tyd by Hom gaan skuil, het ons niks te vrees nie.

11 Desember

Lees Sag 2:1-7

Teks: Sag 2:4

Die oop stad

Hier het ons die derde gesig wat Sagaria gesien het. Wat het hy gesien en gehoor?

Hy het Jerusaleem gesien en 'n man met 'n meetsnoer in die hand op pad om die stad te gaan opmeet. Toe kom daar skielik

'n engel en sê: "Jerusalem sal lê soos 'n oop land weens die menigte van mense en vee in hom".

Die woord Jerusalem sien hier nie op die aardse Jerusalem nie, maar op die geestelike Jerusalem; nie op die politieke hoofstad van die Jode nie, maar op die koninkryk van God. Die man met die meetsnoer in die hand verteenwoordig almal wat belangstel in die uitbreiding van die Godsryk.

Nou hoor die man dat die stad oop moet lê. Ja, want 'n dik muur rondom die stad sal die uitbreiding van die stad verhinder. Agter die dik mure mag dié inwoners veilig woon maar dan sal daar geen uitbreiding wees nie. So is dit ook met die Godsryk. In die Ou Testamentiese tyd was die Godsvolk tot Israel beperk. Daar was dik en sterk mure wat die nageslag van die aardsvaders van die ander mense gelei het, maar in die volheid van die tyd het Jesus gekom en daardie mure afgebreek. Sy middelaarswerk dra 'n wêreldomvattende karakter. Hy vergader sy volk uit alle geslagte, volke, tale en nasies.

Die feit dat die stad oop moet lê, beteken nie dat die stad sonder beskerming is nie. So staan die Godsvolk ook nie weerloos in die wêreld nie. Nee, die Here is self die beskermmer van sy volk. Hy is die veilige muur rondom sy volk. Jesus sê self dat Hy sy volk so beskerm dat selfs die poorte van die doderyk dit nie kan oorweldig nie. Die Godsvolk het niks te vrees nie.

As hierdie versekering van Jesus tog maar in hierdie spanningsvolle tyd waarin ons lewe sterker in die harte van die gelowiges lewe, sal ons die toekoms met meer rustigheid en blymoedigheid tegemoet gaan.

12 Desember

Lees Sag 2:1-7

Teks: Sag 2:6 en 7

Vlug vir die sonde

In die vorige oordenking het ons gesien hoe die Godsvolk uitbrei en beskerm word. God se bemoeienis met sy volk gaan egter nog verder. Dit blyk uit ons teksvers: "Op, op vlug uit die Noordland, spreek die Here! . . . Op, o Sion, red jouself, jy wat woon by die dogter van Babel!"

Wie is die mense wat hier opgeroep word om te vlug? Dit is daardie Jode wat in Babel agtergebly het. Hulle verteenwoordig die gelowiges wat nog nie volkome met die sonde gebreek het nie. Hulle is soos die vrou van Lot. Sy wou die veiligheid van Soar hê, maar sy wou nie werklik van Sodom afsien nie.

Waarvandaan moet hulle wegvlug? Uit die Noordland dit is Babel. Babel verteenwoordig die godevyandige, Christus-verwerpende, Christus-vyandige wêreld. Babel verteenwoordig daardie mense wat God verag, sy volk haat, vervolg en verdruk.

Waarheen moet hulle vlug? Na Sion. Sion wys hier na die woonplek van God, sy teenwoordigheid. Die mense wat nog in die sonde lewe, word opgeroep om die sonde te verlaat en na God se teenwoordigheid te vlug.

Waarom moet hulle vlug? As hulle in Babel bly, sal hulle saam met Babel ondergaan. God se toorn is besig om teen Babel te ontbrand en hulle moet Babel verlaat voordat die vreeslike dag aanbreek.

God wil dat die gelowiges gelukkig sal wees. Daarom het Hy vir Jesus Christus in die volheid van die tyd gestuur om ons met Hom te versoen, sy toorn oor ons af te wend en die pad na sy heilryke teenwoordigheid vir ons oop te maak. Wie waarlik in Christus glo, in sy teenwoordigheid lewe, besit die ware geluk nou reeds in beginsel en in die ewigheid sal hy dit ten volle geniet.

13 Desember

Lees Sag 2:8-13

Teks: Sag 2:8,9

God se oogappel

Daar is 'n gesegde wat sê: Wie jou van Christus wil weghou, kry met God te doen. Dit is waar. Ons teksvers bevestig dit.

Israel sit in ballingskap. Die vyand het hom aan die Gods-volk vergryp. God het sy volk egter nie vergeet nie, want Israel was sy oogappel. Hy het al die vernedering en ellende gesien en Hy het opgestaan tot die stryd.

Die Godsvolk, dit is die ware gelowiges, is vandag nog sy oogappel. Die oogappel is teer en daarom word daaroor so sorgvuldig gewaak. Daarmee gee die Here te kenne dat Hy uiters gevoelig is vir die beledigings en vernederings wat sy volk aangedoen word. Wie sy volk pynig, kwel, verdruk en vervolg, raak sy oogappel aan en hy sal met God te doen kry.

Hy gryp in. Hoe? Hy sal sy hand swaai oor die wat sy volk beledig en verneder. As God ingryp, is daar nie ongelooftlike kraginspanninge nodig nie. 'n Ligte handbeweging is genoeg. Slegs één handbeweging en Israel trek droogvoets deur die see maar die Egiptenare verdrink almal. Slegs een ligte handbeweging en die engel slaan 185 000 Assiriërs dood, Sanherib vlug en Israel is verlos. So verlos die Here sy volk vandag nog.

Waartoe gryp Hy in? Ter wille van sy eer. Dink maar aan die ontsettende gerugte oor Farao en sy trawante (Eks 9:16; 12:12). Dink maar aan wat met Tirus en Sidon, Nenevé en Babel gebeur het (Eseg 28). Trek maar die lyn deur. Christus moet as koning heers en daarom moet sy vyande ten onder gebring word. Almal moet weet dat Hy die sterke is en dat Satan en sy trawante nie die wêreldheersers is nie. Aan Hom is gegee alle mag in die hemel en op die aarde.

Met vreugde herdenk ons in hierdie tyd die koms van die groot koning Jesus Christus. Met verlange sien die gelowiges uit na die dag van sy finale oorwinning.

14 Desember

Lees Sag 2:8-13

Teks: Sag 2:10

God woon by sy volk

Die volk het reeds pragtige en hartverblydende dinge gehoor. Die verwoeste plekke sal weer opgebou word; die Godstad sal onmeetlik groot word; die Here sal self die beskermers wees; die agtergeblewe ballinge is teruggeroep en die vyande van die Godsvolk sal ondergaan. Dan volg die heerlikste aankondiging: "Jubel, en wees bly, o dogter van Sion. Want kyk, Ek kom om in jou midde te woon, spreek die Here."

Vroeër het God ook onder sy volk gewoon. Dit was afgebeeld deur die tabernakel. Die woord tabernakel beteken tent of woning. Tydens die woestynreis was die tabernakel die draagbare en vervoerbare woning van God. Die tabernakel is ook die "tabernakel van die getuigenis" genoem (Eks 38:21) en "die tent van samekoms" (Eks 27:21). Die eerste naam het gewys na die plek waar die Tien Gebooe bewaar is en die tweede na die plek waar die Here Moses sal ontmoet en met hom sal praat.

Die tabernakel het dus 'n paar heerlike dinge gesê:

God woon onder sy volk. God het dus nie net 'n vlugtige besoek gebring nie. Sy teenwoordigheid by sy volk is 'n blywende teenwoordigheid.

Dit het gesê dat die verhouding tussen God en sy volk reg is. Die volk se skuld is betaal; daar het versoening gekom; daar is 'n vredesverhouding.

Dit spreek van liefderyke gemeenskap.

In die volheid van die tyd het God in Jesus Christus na sy volk gekom en onder sy volk kom woon. In die nuwe bedeling woon hy deur sy gees in die harte van die wat aan Hom behoort. In die voleinding sal alles heerlik volbring word wanneer die nuwe Jerusalem van God uit die hemel neerdaal met die geroep: "Kyk, die tabernakel van God is by die mense, en Hy sal by hulle woon, en hulle sal sy volk wees; en God self sal by hulle wees as hulle God." O vreugde, vér bo ons verstand!

15 Desember

Lees Sag 2:8-13

Teks: Sag 2:11

Vyande word vriende

Onder die seëninge wat die Here aan sy volk gee, neem die beskerming 'n belangrike plek in. As God sy volk beskerm kan die vyande hom bedreig, maar nie oorweldig nie.

Maar God doen nog meer vir sy volk. Hy maak ook die vyande van sy volk tot vriende. Daarvan verseker die Here ons in ons teksvers.

Om van die vyande vriende te maak, is nodig dat die harte van die vyande verander sal word. Die haat moet plek maak vir liefde; vyandskap vir vriendskap. As die hart verander is, sal die lewe ook anders wees; sal die onderlinge verhoudinge anders wees; sal daar ander waardes nagestreef word.

Die hart kan alleen verander word as die Gees van God besit neem van die hart. As die Gees van God in die hart woon, word die vyand 'n vriend; word die eertydse vyand van die koninkryk van God, 'n medewerker aan die uitbreiding van die koninkryk van God; die eertydse vreemdeling word 'n medeburger; die bywoner word 'n huisgenoot; die regter word 'n mede-bidder heerlike samewerking.

In die volheid van die tyd het Jesus gekom en deur sy midelaarswerk het eertydse vyande vriende geword. Dink maar aan Paulus en Augustinus. Hulle was bittere vervolgers van die gemeente en hulle het van die hoogste bome in die tuin van God geword. Elke eertydse vyand wat vriend geword het, roep met vreugde uit dat geen dood of lewe of engele of owerhede of magte of teenwoordige of toekomstige dinge of hoogte of diepte of enige ander skepsel hom sal kan skei van die liefde van God, wat in Christus Jesus, ons Here, is nie.

16 Desember

Lees Neh 2:11-20

Teks: Neh 2:20

Doen vir God wat jou hand vind om te doen

Ons weet dat Nehemia wat gestuur was om Jerusalem te gaan herbou, op God vertrou het. Hierdie vertroue was groot, want sy taak en roeping was menslik gesproke onuitvoerbaar te midde van al die vyandskap. Jerusalem se mure was verbreek en sy poorte afgebrand.

Maar om op God te vertrou, beteken nie dat die mens somer onverantwoordelik gaan kanse vat nie, opportunisties optree nie! Mense tree soms so onverantwoordelik en roekeloos op en dan hoor ons die opmerking: "Ons glo mos wat oor jou moet kom, sal oor jou kom".

Al was dit so dat Nehemia die opdrag gekry het om Jerusalem te herbou en al weet ons dat hy geheel en al op God vertrou het, het hy tog self beplan en sy strategie en optrede haarfyn uitgewerk, soos dit veral later duidelik geblyk het.

Geloftedag herinner ons aan die reddende hand van God. Geloftedag herinner ons aan die Voortrekker wat op God vertrou het. Geloftedag herinner ook aan die noukeurige en fyn

beplanning en vasberadenheid van die Voortrekker. Daar is deeglik voorberei vir die slag.

Ons as Christene het traag geword om van ons kant ons voorbereidingswerk, ons beplanning te doen in ons stryd teen die Anti-chris. Ons strategie en vasberadenheid is swak in vergelyking met die lis en die ywer van die bose. Ons is traag in ywer. Ons wil graag weet en glo dat die seënende hand van die Here oor ons is . . . maar wil ons DIEN?

17 Desember

Lees Matt 1:18-21

Teks: Matt 1:21

Ons is die volk van God

Uit die geskiedenis van Israel blyk dit duidelik hoedat die messiaanse verwagtings begrens was binne die ruimte van hulle nasionale volksbestaan. Daarom ook het redding in die tyd van Jesus vir hulle afwerping van die vyandelike juk van die Romeine beteken. Alhoewel God die volk van Israel uitverkies het om die draer te wees van daardie heilsgeskiedenis uit wie die Verlosser gebore sou word, en God daarom by herhaling hierdie volk vanweë ongehoorsaamheid van hulle aardse vyande moes verlos, het dit nie in die eerste plek om die volk van Israel gegaan nie. Nee, die verlossing van God betrek die hele mensdom, elke sondaar.

Daarom gaan dit in ons teks nie om die volk van Israel, of die herstel van die koninkryk van Dawid nie. Die engel sê nie vir Josef: "... Hy sal *jou* volk verlos" nie, maar "Hy sal *sy* volk verlos."

So dikwels vergeet ons dat dit in ons dienswerk gaan om die volk van die Here, die mens, die sondaar vir wie Jesus liefgehad het. Dan dink ons hierdie heil is vir sy kerk alleen bedoel, vir uitverkorenes, en dan vergeet ons dat *ons*, vanweë die feit dat *ons* uitverkies is, sy getuie moet wees voor elke mens, in elke situasie, want God wil nie hê dat sommige moet vergaan nie, maar dat almal tot bekering moet kom.

18 Desember

Lees Matt 1:22-25

Teks: Matt 1:22

Jesus Christus – God uit God

Sekere dele uit die berigte van Jesus se geboorte, word deur sommige mense en teoloë verwerp. So byvoorbeeld wil baie nie glo dat Jesus deur die Heilige Gees verwek is nie. Die heilsgoedskap wat dan ook berus in hierdie wonder van die vleeswording van Gods woord, gaan so verlore.

Dit het gebeur soos die engel gesê het. Diegene wat ontken dat die woorde van die profeet in vervulling gegaan het, naamlik: "Ky, die maagd sal swanger word ..." verwerp die in-

houd van die blye boodskap van die plaasvervangende lyding en sterwe van Jesus, waar God self in die gestalte van die mens, die sonde van die wêreld dra. Jesus het dit self ook duidelik geleer: "Ek het van die Vader uitgegaan en in die wêreld gekom. Weer verlaat Ek die wêreld en gaan na my Vader" (Joh 16:28).

Daar was geen ander redding moontlik nie, want geen mens, hoe groot of sterk ook al, sou die straf van God oor die sonde, kon dra nie. Net God alleen.

Diegene wat dit loën dat Jesus God is, is op 'n dwaalweg; meer nog, hulle vereenvoudig en verwater die sondebegrip tot 'n soort van menslike tekortkoming wat 'n mens dan deur die voorbeeld van Jesus en met sy krag, self kan aflê en oorwin. Daarom is Jesus vir die Jehovah-getuies 'n soort "geesskepsel", 'n groot getuie, soos ons dit in mindere mate is. Vir ander is Hy die rewolusionis, vir ander weer net 'n groot profeet. Maar vir u en vir my, soos vir Tomas is Hy "my Here en my God".

19 Desember

Lees Joh 1:1-10

Teks: Joh 1:1

Die vleesgeworde Woord was God

Ons is geheel afhanklik van God as ons iets van Hom wil weet. God moet Homself aan die mens openbaar, want met sy verstand kan die mens nie die wese en wil van God uitredeneer nie. Ongelukkig is daar dié mense wat alleen dit van God wil glo wat vir hulle klein en nietige verstandjies aanvaarbaar is, en slegs dié deel van die hemelse heerlijkheid wil sien wat hy kan sien vanuit sy ingehokte lewensgrense binne tyd en ruimte. So redeneer die Jehovah-getuies, dat drie dinge tog nie een kan wees nie, en daarom verwerp hulle die drieëenheid van God. Om dit te doen moet Gods Woord so vertaal word dat alle tekste wat getuig dat God God is, dat Jesus God is, dat die Heilige Gees God is, óf verdraai word, of as ongeldig verklaar word.

Hulle vertaal dan ook ons teksvers tot: "... en die Woord was 'n god" Maar hulle is baie inkonsekwent want dieselfde konstruksie in Joh 1:4 vertaal hulle soos dit moet: "In Hom was lewe ..." en nie "in Hom was 'n lewe" nie.

Johannes getuig dat hierdie Woord wat vlees geword het, *God was*, en nie 'n god nie. Dit is dus die Jehovah-getuies wat die dwaalleer van 'n veelgodedom verkondig en nie die kerk wat die drieëenheid van God bely nie. Met die koms van Christus het Hy deur wie alle dinge ontstaan het (Joh 1:2) in die gestalte van 'n mens gekom.

Jesus Christus se koms as vervulling

Telkens verwys Mattéüs na profesieë in die Ou Testament om te bewys dat hierdie Jesus, oor wie hy skrywe, hierdie gekruisigde wat verkondig word, die Messias is wat verwag is. Hierdie profesie, so sê Mattéüs dan ook, is die woord wat die Here gespreek het.

Alles wat rondom die geboorte en lewe van Jesus gebeur het, is dus vervulling. Die Here het deur die profeet gespreek: "Kyk, die maagd sal swanger word . . .", en as Josef uit Egipte terugkom is dit vervulling van die profesie: "Uit Egipte het Ek my Seun geroep". Selfs die rouklag wat in Betlehem gehoor is, is vervulling van die profesie van Jeremia. As Jesus later in Nasaret opgroei, vervul dit ook die profesie: "... dat Hy Nasarener genoem sal word."

Natuurlik is dit hieruit duidelik af te lei dat hierdie evangelie tot Jode gerig is, om hulle te kan verweer teen die valshede wat versprei was rondom die persoon en werk van die Here.

Vandag word hierdie soort van verwerping van Christus baie subtiel propageer. Die doel hiervan is duidelik. Jesus is 'n aanstoot en hindernis in die wêreldprogram van die Anti-chris.

Die Anti-chris sou ook wil dat u Christus loën. Hy wil allerhande onwaarhede oor Christus kwytraak. Hou daarom vas aan u Heer, soos Hy in sy Woord aan u geopenbaar is en hierdie Heer sal met u wees tot aan die einde van die wêreld.

Niemand kan Gods weg stuit nie

Paulus het ook een keer probeer om teen die prikkels te skop toe hy die gemeente van Jesus Christus vervolg het. Tydens die intog van Jesus in Jerusalem het die skrifgeleerdes Jesus aangespreek om die klomp mense en dissipels wat uitroep: "Hosanna vir die Seun van Dawid, geseënd is Hy wat kom in die Naam van die Here!", stil te maak. Hierop het Jesus geantwoord dat as hulle swyg die klippe dit sal uitroep. Reeds na die geboorte van Jesus moes Josef met Hom vlug omdat Herodes Hom wou doodmaak.

Hierdie spel gaan nog steeds in die wêreld voort. Op elke moontlike wyse wil die owerste van hierdie wêreld, hierdie werk van God, hierdie handeling van God met ons, ongedaan maak, die oordeel van God vryspring. Die lis van sy optrede is so fyn, dat baie Christene selfs hulle laat vind vir sy plan en nie weet dat hulle medewerkers van die bese geword het nie. Hoe-

veel Christene is aanvoerders van rewolusionistiese bedrywighede wat eintlik die anti-christelike kommunistiese propaganda steun nie! Hoeveel gelowiges laat hulle vind vir verset teen owerhede wat nog bestaande ordes, kultuur en kuns wil skoonhou van perversiteit!

Maar niemand kan teen God wen nie. Die owerste van hierdie wêreld is geoordeel. In ons teksvers lees ons dat hulle wat die lewe van Jesus gesoek het, dood is. Gods werk gaan aan. Niemand kan meer Gods oordele ongedaan maak nie. Waarom sou ons ook probeer om teen die prikkels te skop? Liewer diensknegte van die Allerhoogste, een dag in die drumpel van die huis van die Here, as duisend in die tente van goddeloosheid.

22 Desember

Lees Joh 1:11-14

Teks: Joh 1:12

Is ons kinders van God?

Die gestalte waarin God na die wêreld gekom het, was nie soos ons mense dit verwag nie. Hierdie Verlosser moes ten minste 'n aardse prins gewees het, uit 'n koningspaleis, skitterend in die oë van die wêreld . . . maar dit was nie so nie. Hy is in 'n stal gebore, want daar was vir Hom geen plek nie . . . en sy mense was ook so alledaags dat ook niemand moeite sou doen om plek te maak nie.

Dit is so dat ook sy volgelingen vandag nie met aardse majesteit, rykdom en eer bekleed is nie, maar eintlik net so alledaags voorkom en soms nog in groter aardse nood verkeer as die res, dat niemand eintlik wil plek inruim in sy hart vir hierdie koninkryk van God nie! Maar is dit dan nie sinneloos om in hierdie wêreld volgeling van Jesus te wees nie, Hom aan te neem nie? Nee, intendeel-aan almal wat Hom aanneem, gee Hy krag om kind van God te wees, aan elkeen wat in Hom glo. Hierdeur beskik ons mos oor 'n rykdom en weelde waar geen mot of roes kan verniel nie . . . 'n ewige skat. Wat baat aardse voordele en weelde, terwyl die mens dan net gestroop word van alles waarvoor hy geoffer het?

Laat dan ook ons vroomheid, ons godsdiens, 'n krag, 'n dinamiet in hierdie lewe wees.

23 Desember

Lees Luk 1:1-4

Teks: Luk 1:4

Sekerheid

In 'n mens se lewe is sekerheid 'n kosbare sieletoestand: Sekerheid oor die feit dat jou siekte nie kanker is nie, sekerheid dat jy

in die eksamen sal slaag, sekerheid of 'n lewenskeuse korrek is, sekerheid dat jou opvatting oor 'n saak die beste is. Die grootste sekerheid is, eienaardig genoeg, iets wat jy eers besef en die omvang van begryp wanneer jy dit het – nie vóór die tyd nie! Iemand wat nie hierdie sekerheid het nie, besef nie die bestaan en omvang daarvan nie. Dit is die sekerheid van die verlossing in Jesus Christus.

Lukas, 'n wetenskaplike van sy tyd, 'n mediese dokter, skryf aan 'n hooggeplaaste, 'n sekere Teófilus, dat hy wetenskaplik die saak van Jesus ondersoek het. Ter wille van die sekerheid van sy hooggeagte leser, wil hy dit nou sistematies aan hom meedeel.

Die skrywer is so oortuig van die verlossing in Jesus Christus, dat hy seker wil maak dat sy leser met volle sekerheid die kategetiese onderrig, wat hy reeds ontvang het, moet aanvaar.

Volle sekerheid vind u inderdaad slegs in die ondersoek van Gods Woord. Volle sekerheid daag op wanneer u u tyd voluit inorden in die lig van die Skrif. In die volheid van die tyd is Jesus gebore. Wanneer die volheid van die tyd vir u in Christus aanbreek, kom daar volle sekerheid in die gemoed en vrede in die hart.

Onsekerhede oor enigiets verdwerg as ons maar volle sekerheid oor ons verlossing het. Ons Verlosser en verlossing kan niemand en niks ons ontnem nie.

24 Desember

Lees Luk 1:5-25

Teks: Luk 1:17

Die voorloper

Ons oumense wat met wa-en-osse of wa-en-donkies gereis het, het op 'n ver tog oggendskofte gery. Dan het hulle die môrester gesien – die blink oggendster in die oostelike hemelruim. Hierdie môrester teen ligdag, was die sekerheid dat die dag in aantog is. Jesus is ons blink môrester (Openb 22:16).

Maar die oggendreisigers het ook nog 'n ander ster geken. Hierdie een was nie so helder as die môrester nie, maar wel helderder as die meeste ander sterre. Hy het 'n paar minute voor die môrester opgekom. Hulle het hom die voorloper genoem. As die voorloper aan die hemeltrans verskyn, het hulle geweet die môrester volg hom weldra.

Ons môrester Jesus het ook 'n voorloper gehad – Johannes (die doper). Hy is 'n paar maande voor Jesus gebore. Hulle moeders, Elizabet en Maria, was niggies. So kom die voorloper en die môrester uit dieselfde koers, dieselfde tyd, dieselfde betekenis – net die voorloper is nie die môrester self nie.

Die voorloper maak die reisiger wakker en laat hom opstaan en inspan. Die reisiger begin lewe; die koffiewater en papwater kook. Hy eet en die sweep klap. Die môrester is daar.

Johannes, die voorloper, moes die harte van Israel tot God bekeer en in gees en krag, soos 'n Elia, die harte van ouers en kinders tot mekaar neig sodat die ongehoorsames 'n gees van reggesindheid openbaar. Dan sou Israel berei wees as 'n toegelaste volk vir die Here. Die voorloper Johannes hét gekom. Die môrester Jesus het gevolg – maar vir Israel het dit nag gebly. Want blindes sien ewe sleg of dit nag is of dag is.

Die Here se sterre is volop: voorloperster, môrester, Bethlehemster . . . Maar kan u sien?

25 Desember

Lees Luk 1:26-38

Teks: Luk 1:31

'n Swanger maagd

Alles is moontlik – maar 'n swanger maagd is twyfelagtig. Geen wonder dat Maria self getwyfel het aan die engeleboodskap: Hoe kan dit wees aangesien ek geen man het nie? (Luk 1:34). Ook Josef, haar verloofde, sit in diepe twyfel en besluit op sy eentjie om maar met haar uit te maak (Matt 1:19). Ook die engel Gabriël weet dat 'n swanger maagd 'n onmoontlikheid en 'n verfoeilikheid is. Daarom bring hy twee argumente na vore om die wonder van die geboorte van Jesus te staaf.

Eerstens sê hy dat die Heilige Gees en die krag van die Allerhoogste die verwekking sal bewerk – 'n man is daarvoor nie nodig nie. Indien Maria sou twyfel of dit sal kan gebeur, verseker Gabriël dat iets dergliks reeds gebeur het met haar niggie Elizabet. In laasgenoemde geval is dit nie 'n steriele of ontbrekende man nie, maar 'n onvrugbare vrou wat ver wag! Geen ding is by God onmoontlik nie (Luk 1:37).

Die swanger maagd is teken dat die geboorte 'n wonder van God is, omdat die heilige kind die Seun van God is.

'n Wêreld wat swanger is van sonde, verwerp die swanger maagd Maria, en staan altyd gereed om die kind wat gebore is, te verslind (Openb 12:4). Die kind, Jesus Christus, is opgesluk deur die sonde in moederaarde – soos Jona deur die vis.

Uit die dood, soos uit 'n maagd, het die lewe opgestaan. In gemeenskap met hierdie wonderlewe sal u die ewige lewe ontvang.

26 Desember

Lees Luk 2:1-7

Teks: Luk 2:7

'n Menslike geboorte

Soos elke moeder 'n eersgeborene het, so ook Maria. Soos elke moeder haar binne-egtelike kind aanvaar en in doeke toedraai,

so het Maria ook gedoen. Sy het wel geweet dat hierdie kind nie buite-egtelik en ook nie binne-egtelik is nie – maar bo-egtelik (Joh 1:13).

So eg menslik was die geboorte van Jesus dat daar geen besondere voorsorg daarvoor getref is nie. Selfs nie eers die normaal menslike voorsorg kon getref word nie. Deurdat die geboorte saamval met die sensusinskrywing buite hulle woon-dorp Nasaret, in Betlehem, Josef se vaderstad, het hulle subnormale geriewe in die oorvol dorp moes aanvaar vir die geboorte. In 'n veekrippie by die dieregeriewe van die herberg, is Jesus se menslike hofie neergelê. So menslik, dit wil sê, só ongoddelik was die omstandighede van Jesus se geboorte, dat Hy nie eers die normale geriewe wat diere het, tot sy beskikking gehad het nie. Die jakkalse het vir hulle gerieflike gate en die voëls het vir hulle gerieflike nesskuilings maar die Seun van die mens het nie 'n vergelykbare gerief nie (Matt 8:20).

Omdat die geboorte so menslik was, was daar geen menslike fanfare en trompetgeskal by Jesus se intog in die wêreld nie. Sy eie mense, die volk Israel wat Hom verwag het, het Hom nie herken toe Hy arriveer nie! Té menslik! Ons menslike en wêreldse geroesemoes rondom Kersfees, soos dit gister weer was, was daar nie by sy geboorte nie. Die engele het wel gesing en die wyses uit die Ooste het wel gekom en die ouers wat nou betrokke was by die geboorte, het wel geweet . . .

Alleen in noue betrokkenheid by hierdie ware gebeure van Kersfees, kan ons saam met die engele sing, saam met die wyses neerbuig en saam met die ouers weet. Ons sal alleen weet wat in hierdie menslike geboorte gebeur as ons in die lig van Gods Woord deur die Gees van God gelei word.

Dan word 'n Christus-gees in ons gebore en sterf ons die wêreldse Kersfees-gees af.

27 Desember

Lees Luk 2:25-40

Teks: Luk 2:37

Die peetouers

Ons voorouers en in 'n mate gebeur dit vandag nog, het peetouers vir hulle kinders aangestel. In die outyd was daar nie weeshuise nie. Die peetouers moes omsien na weeskinders. Hulle was die sorg en vastigheid vir behoeftige kinders – soos Petrus of Peet rots beteken. Gewoonlik was jou peetouers 'n egpaar sodat voldoen kon word aan die versorging en opvoeding van die kind.

Jesus het ook peetouers gehad! Hulle was Simeon en Anna. Vandag is peetouers prakties byna 'n nuttelose verskynsel. By Jesus lyk dit ook of sy peetouers nutteloos is. Hulle is nie ge-

troud nie, hulle is stokoud en daarby neem hulle as't ware afskeid van die lewe met die begroeting van Jesus en die seëning van sy ouers.

Jesus keer die rolle om. Hy word Simeon en Anna se peetvader. Hy is hulle vrede (vers 29), heil (vers 30), lig en heerlikheid (vers 32) – ja, die opstanding ook van twee ou sterwende mense (vers 34).

Was die ou weduwee Anna nie so getrou om elke dag haar toe te wy aan die diens van die Here nie, sou sy hierdie één dag nie beleef het om die Here te prys vir haar fonds-Jesus-nie.

Getroue kerkgang in die nuwe jaar wat voorlê, sal van u peetouers van Jesus maak. Nuttelose peetouers? Nee, u sal getuies van Jesus in die wêreld wees. Die afgeleefde ou Simeon en Anna se getuienisse is selfs opgeskryf en vir ons nagelaat in die Bybel. Sal daar van u getuienisse wees wat opgeskryf word in die boek van die lewe (Openb 20:12)?

Wanneer die boeke geopen word, sal u geoordeel word volgens die getuienisse wat u in gedagtes, woorde en dade oor Jesus in u lewe gelewer het.

28 Desember

Lees Luk 3:1-9

Teks: Luk 3:8

Vrugte van die bekering

Duidelik en helder kom die oproep tot bekering omdat die koninkryk van God in die koms van Jesus Christus naby gekom het. Die Jesus wat gebore is, is óók die Seun van God wat ter wille van ons en ons saligheid mens geword het. Hy het na ons toe gekom – daarom word ons opgeroep om vrugte te dra wat by die bekering pas.

Bekering beteken hier eerstens dat daar radikale verandering in die verhouding God-mens en mens-God gekom het. God het na die mense gekom in sy Seun, sodat die mense weer na God kan terugkeer.

Christus moet gesien word vir wie Hy werklik is. Hy moet gevolg word. Daarom roep Hy elke mens op om tot Hom te kom. Daarom is 'n geloofsbeslissing vir Jesus Christus. Hierdie geloofsbeslissing, hierdie omkeer, moet sigbaar word in ons hele lewe – in die vrugte. Ons bekeer ons nie met ons hart of ons gevoel alleen nie, maar met ons hele wese – met dade en gedagtes, met ons woorde en houding.

Die vrugte wat by die bekering pas, word sigbaar in dade van geloofsgehoorsaamheid en liefdevolle diens nooit as voorwaarde of voorbereiding nie, maar as gevolg van die ontmoeting met die Here Jesus wat na ons gekom het. Nou is die vraag: Het u Hom weer in die kerstyd gevind? en het dit enige

gevolge vir u? U kan nou antwoord – maar eintlik sal u dade – die vrugte – hierdie antwoord gee. Pas of onpas?

29 Desember

Lees Luk 3:10-20

Teks: Luk 3:10

Wat moet ons dan doen?

Bekering beteken nie dat jy alles net so sal los en met die Bybel die wêreld in vaar nie. Johannes eis van niemand dat hulle by hom in die woestyn moet kom bly nie. Elkeen van die groepe wat met hierdie dringende gewetensvraag: wat moet ons doen? na hom gekom het, verwys hy na hulle gewone daaglikse lewe en beroep terug.

Juis daar in die gewone daaglikse lewe moet die vrugte van die bekering gedra word. Die tollenaar moet nie meer vra as wat hom toegelaat is nie. Die soldaat kan soldaat bly, maar hy moet sy bevels gehoorsaam en nie sy mag misbruik om meer geld te bekom nie. As bekeerde tollenaar en soldaat moet hulle die regte vrugte dra.

Christus het na dié wêreld gekom – waar tol betaal moet word, waar die soldaat sy wapens moet dra midde-in hierdie wêreld – nie langs of bo hierdie wêreld nie. Daarom is dit hier, in hierdie wêreld van elke dag, waar elkeen met alle erns moet vra: Wat moet ons doen?

Hoeveel keer het die Here nie gesê: Gaan en sondig nie meer nie. Dit is tog duidelik: Gaan aan met jou daaglikse lewe – laat net die verkeerde en sondige staan. Die Here het ook gesê: Gaan en doen jy net so. Dit is tog duidelik: Bewys barmhartigheid en liefde aan alle mense in die gewone gang van jou daaglikse lewe. Wat moet ons doen? Dit weet ons tog baie seker. Ons moet dit net dóen!

30 Desember

Lees Luk 4:1-13

Teks: Luk 4:4

Brood alleen is nie genoeg nie

Dit kan baie maklik wees: klippe word brode! Die duiwel, die skeidingmaker, sluit hier, soos altyd, aan by die swakplek in 'n mens se mondering. Vir kos, as mens werklik honger is, sal jy enigiets doen. Om dieselfde rede is honger die beste voedingsbodem vir 'n rewolusie.

Brood is belangrik – dit is lewensbelangrik en lewensnoodsaaklik. Daarom het die Here ons ook geleer om vir ons daaglikse brood te bid: Gee ons vandag ons daaglikse brood! Brood is hier uitdrukking van al ons noodsaaklike lewensbehoefes. Maar brood alleen is nie genoeg nie. Met brood alleen verword die mens – word hy 'n dier. Want net 'n dier het genoeg aan ui-

terlike lewensbehoefes. Met brood alleen verword 'n mens – dan wil hy hom later met die varkekos en die hondekos in die wêreld bevredig.

Brood is belangrik – maar brood alleen is te min – vir 'n mens! 'n Mens het ook die Woord van God nodig. In hierdie tyd van die jaar kan ons sekerlik sê dat die vleesgeworde Woord die belangrikste woord van God is.

Dit is die woord van die groot liefde en genade van God vir mense. So lief dat hulle kan lewe omdat hulle vergewe word – alles wat in die jaar en jare gedoen is. So lief dat hulle kan lewe in die jaar wat voorlê, gedra deur die genade van die Here. Let nog op die verband: Soos mens daaglik brood nodig het, so het mens daaglik die Woord van God nodig.

31 Desember

Lees Luk 5:17-36

Teks: Luk 5:20

Jou sondes is jou vergewe!

Wat sou die diepste nood van 'n mens wees? Of ook anders gestel: Wat is die hoogste goed? As mens maar net gesond is – alle ander dinge is dan van minder belang.

Om gesond te wees – daarom word die lam jongman deur sy helpers op so 'n wyse byna aan Jesus opgedring. Hulle geloof om tot sulke uiterstes te gaan, is vir Jesus baie belangrik. Maar dan sê Hy: Jou sondes is jou vergewe! Wie het hier van sonde gepraat? Die jongman is tog lam – dit is sy nood.

Met die koms van Jesus het daar 'n nuwe stelling ten opsigte van die probleem sonde en lyding gekom. Wat Jesus nou hier sê, is die evangelie vir alle mense. Dit is die hart van die saak waarvoor Hy gekom het. Dit is elke mens se grootste en diepste nood. As hierdie saak reggestel is, is die angel uit die lyding gehaal. Dan is die angel uit alle menslike nood en probleme gehaal.

Met volmag vergewe die Seun van die mens die sonde van elkeen wat in geloof na Hom kom. Dit is die enigste manier om van die ou jaar afskeid te neem. Dit is die enigste moontlikheid om die nuwe jaar tegemoet te gaan. Om in geloof na Jesus te gaan – om van Hom te hoor: Jou sondes is jou vergewe. Dan kan jy vrede hê met wat verby is en met verwagting die toekoms tegemoet gaan.

MEDEWERKERS

1-6 Januarie	: C S v H Steenkamp
7-13 Januarie	: L M le Roux
14-20 Januarie	: P J L Bierman
21-27 Januarie	: C J A Simpson
28 Januarie – 3 Februarie	: L A Nel
4-10 Februarie	: C L Badenhorst
11-17 Februarie	: P W A Bierman
18-24 Februarie	: P P Jooste
25 Februarie – 3 Maart	: L A Pretorius
4-10 Maart	: J P J Wagenaar
11-18 Maart	: J J P Müller
19-24 Maart	: P M Smith
25-31 Maart	: L J Steyn
1-7 April	: W H Steyn
8-14 April	: P S Dreyer
15-21 April	: J H v Heerden
22-28 April	: B J Erasmus
29 April – 5 Mei	: J D H Smit
6-12 Mei	: C J S v Niekerk
13-19 Mei	: P J v d Merwe (sr)
20-26 Mei	: J Breytenbach
27 Mei – 2 Junie	: H T v Deventer
3-9 Junie	: J H Naudé
10-16 Junie	: W C J v Rensburg
17-23 Junie	: J P Naudé
24-30 Junie	: P S v Staden (sr)
1-7 Julie	: H J Bolsenbroek
8-14 Julie	: J P Verster
15-21 Julie	: K Papp
22-28 Julie	: W J v d Westhuizen
29 Julie – 4 Augustus	: J J Booyse
5-11 Augustus	: W C v Wyk
12-18 Augustus	: P M Venter
19-25 Augustus	: W J Slabbert
26 Augustus – 1 September	: F J Boshoff
2-8 September	: R J Coertze
9-15 September	: K Koning
16-22 September	: P J Kotzé
23-29 September	: C J Kruger
30 September – 6 Oktober	: C J A Pieterse
7-13 Oktober	: J C J v Rensburg
14-20 Oktober	: R D J v Wyk
21-27 Oktober	: S J Pretorius
28 Oktober – 3 November	: J A Smit
4-10 November	: L J J Nell
11-17 November	: S J Prins
18-24 November	: J C Kruger
25 November – 1 Desember	: L J S Steenkamp
2-8 Desember	: Joh Dreyer
9-15 Desember	: A J v Staden
16-22 Desember	: N H Buitenweg
23-27 Desember	: H G v d Westhuizen
28-31 Desember	: M W Pretorius